

Samuel Ruiz, el bisbe de la pau, ha estat nomenat doctor honoris causa per la UAB

Chiapas, la lluita per la justícia i la pau

Després de tres anys de l'inici de la revolta zapatista, el perill de guerra a Chiapas segueix vigent. Tot i les negociacions entre la guerrilla i el govern, no s'ha pogut establir una estratègia que assegurés una pau duradora a la zona. L'Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN) assegura que la població continua patint fam i marginació, i denuncia la manca de terra on poder treballar i l'explotació laboral a la qual es veuen sotmesos.

Samuel Ruiz, el bisbe de San Cristóbal de las Casas que tan infatigablement ha lluitat per la construcció de la pau a Chiapas, ha passat uns dies a Barcelona convidat per la UAB, que li ha concedit el grau de doctor honoris causa en reconeixement a la seva tasca de reconciliació i unitat.

Reportatge a les pàgines 5, 6 i 7

Prop de mil cristians de tot Catalunya van participar en la trobada

El Fòrum Vida i Evangeli demana que es respectin els drets humans

En la XIII Trobada del Fòrum Vida i Evangeli, el 8 i 9 de març, al voltant de mil cristians van reflexionar sobre la responsabilitat que té la societat, i en especial l'Església, de vetllar perquè es respectin els drets humans. Els participants van manifestar el desig que s'apliqui a fons el Concili Provincial Tarraconense per revitalitzar l'Església catalana. Al final, van ratificar les seves postures en un manifest i van escoltar les paraules del bisbe Pere Casaldàliga, a través d'un vídeo, en què proclamava la vigència de l'Evangeli, que «és la bona nova dels drets humans i dels drets divins».

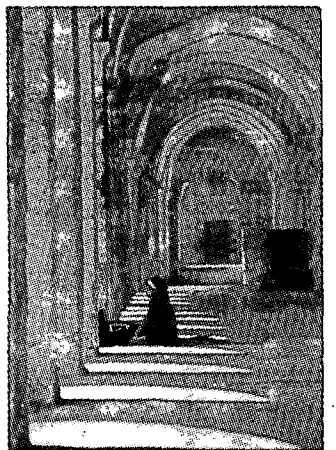
Més informació a pàgina 8

ESPECIAL SETMANA SANTA

Pedres vives a la Terra del Senyor

TESTIMONIS DE CRISTIANES QUE TREBALLEN AL MATEIX INDREU ON VA VIURE JESUS

Les cristianes de la Terra del Senyor són les que treballen al mateix indret on va viure Jesús. Les cristianes de la Terra del Senyor són les que treballen al mateix indret on va viure Jesús. Les cristianes de la Terra del Senyor són les que treballen al mateix indret on va viure Jesús.

Catalunya Cristiana / ESPECIAL SETMANA SANTA 28 de març de 1997

9 Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya

17 Missatge de les Dones Treballadores Cristianes

24 Anàlisi de la «Passió segons sant Mateu», de J. S. Bach

Editorial

Presència i missatge social dels cristians

És un encert del document episcopal *El dejuni que Déu vol* aprofundir en la relació entre la nostra vida religiosa i la realitat quotidiana del món en què vivim. Més en concret, plantejar un «dubte fonamental que ens assetja a tots: els nostres dejunis, no són més simbòlics que reals?». La conversió que cerquem en aquest temps favorable de preparació de la Pasqua, no és tancament. És obertura al proïsme i als seus problemes.

No té res d'estrany, en aquesta perspectiva, que l'Església catòlica anglesa hagi fet públic un document que aborda una colla de reptes polítics del Regne Unit: salari mínim, necessitat d'una constitució escrita que reculli els drets dels ciutadans, cancel·lació del deute del Tercer Món, prohibició del tràfic d'armes, acolliment dels immigrants... Altres esglésies locals han aportat també intenses reflexions emmarcades en l'àmbit polític i social. L'Institut Internacional Jacques Maritain, amb seu a Roma, ha aplegat el material que sobre temes politicosocials han anat publicant els episcopats dels cinc continents. El resultat revela una riquesa extraordinària.

Ningú no ha d'escandalitzar-se'n. Des de finals del segle passat, la doctrina i el pensament social de l'Església ha conegut un desenvolupament i ha adquirit un bagatge molt notable. L'encíclica *Centessimus annus* es va fer ressò, en el seu moment, d'aquesta trajectòria.

Si posem la mirada en la situació actual del nostre país i del conjunt d'Europa, hi descobrim una mena de transformació, de renovació o de crisi —depèn de la perspectiva que escollim— de la política. Això no ha de tenir, naturalment,

una lectura dramàtica o pessimista. De fet, la democràcia és un horitzó al qual ens anem apropant progressivament, amb esforç. Ara som davant de problemes nous, com el d'una certa crisi dels partits polítics, poc participatius i massa enduts per les inèrcies; o el de la interferència dels diversos poders —legislatiu, executiu, judicial; el problema, encara, de la proliferació dels casos de corrupció; i molt especialment, per la seva amplitud, el de la crisi de l'estat del benestar.

El cristià no pot desentendre's d'aquesta problemàtica. Ha de reconèixer la seva responsabilitat i ha de ser capaç d'implicar-se en la vida pública. Una responsabilitat que li ve de l'exigència cívica com a ciutadà i de les exigències de la seva fe, especialment pel que fa a la dimensió de la caritat i de la justícia. No podem dir que això sigui fàcil, ni podem assenyalar una sola línia d'acció en aquest camp. Afirmem, això sí, el nostre deure de preguntar-nos com podem introduir els ideals evangèlics en la vida social i en les decisions polítiques.

En general, els mitjans de comunicació tendeixen a accentuar altres missatges de l'Església, com el de la moral sexual o el de la vida familiar. El missatge social, en canvi, és sempre el gran oblidat. La responsabilitat, probablement, és compartida: ens cal pensar, des de l'Església, com podem fer més present el missatge social en el debat públic. No seria propi de l'Església entrar en el joc del poder polític. Té, en canvi, el deure d'aportar a la societat la contribució del seu pensament que avui podem considerar, sense cap exageració, ric i actual.

Sumari

9

V Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya

16

La Santa Seu estableix relacions diplomàtiques amb Líbia

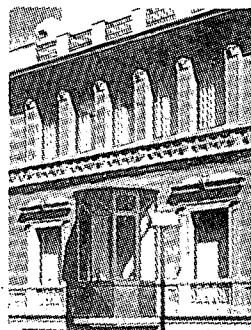
17

Missatge de les Dones Treballadores Cristianes

24

Anàlisi de la «Passió segons sant Mateu», de J. S. Bach

25

Centre Passatge, la formació com a raó de ser

CATALUNYA+ CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Móra, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronjat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30 08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

Ieltsin torna a manar

Després de la llarga convalescència postoperatòria i la derivada de l'afecció pulmonar, el president Borís Ieltsin, malgrat les protestes de l'oposició comunista, ha tornat a fer-se càrrec del poder. I mantenint en el seu lloc al primer ministre Víktor Txernomirdin, al qual ha encomanat una profunda reorganització del govern, ha nomenat viceprimer ministre Anatoli Txubais, un expert en finances. La reforma de l'executiu rus s'haurà de dur a terme en una setmana.

La Duma, el Parlament rus, per la seva banda, s'ha apressat a culpar precisament Txubais de l'actual caos econòmic imperant a totes les esferes de l'Estat. Cal tenir en compte que a Rússia encara dura la transició i és molt possible que s'hagi fet amb massa pressa. De setanta anys de ferri domini comunista passar a l'altre pol, o sigui al capitalisme, és com llançar-se a un pou sense fons.

D'una meticulosa concepció d'intervencionisme en totes les qüestions que es puguin plantejar en un estat, s'ha passat al màxim desordre, i el que ara es fa difícil és anar encaixant les reformes de manera que el poble se'n pugui beneficiar. Molts creuen que per aquest viatge no valia la pena l'esforç d'escapar de la fèrula comunista.

La realitat és que ningú no està content a l'antiga Unió Soviètica. Ni el mateix Ieltsin, de qui cal admirar-ne l'esforç per no abandonar el poder en

mans que o tornarien el país a l'antiga fórmula, o a les que el convertirien en el nucli nacionalista a ultrança més perillós del món.

La revolució albanesa

Des de la immensa Rússia passem a la petita Albània, que aquestes setmanes pateix les inclemències de la «seva» revolució per sortir del caos econòmic

a què l'han sumit les accions desaprenhivives d'uns quants negociants improvisats que han portat el país a una misèria més gran que la que patien anteriorment. Aquest bastió musulmà de l'Adriàtic ha passat tota mena de vicissituds des que Itàlia va envair-la al començament de la Segona Guerra Mundial. Després, a l'empara de l'antiga Iugoslàvia, es constituí en república socialista i ha viscut cinquanta anys

de comunisme. És l'últim estat que ha pogut alliberar-se'n, i ara malda per poder subsistir després que els governs l'han expoliat. No és estranya, doncs, la rebel·lió del poble, i el bo deïcas és que no es pot dir que sigui aquest o aquell partit. És tot Albània que ha dit prou. De moment, encara no s'albir cap solució.

Oriol Camps

Un rebel vigila els aparells de l'aviació albanesa a l'aeroport de Kucove, ocupat pels revolucionaris.

El Zaire viu greus enfrontaments entre el Govern i les forces rebels

La situació al Zaire és cada cop més crítica. L'avanç de les forces rebels de l'Aliança de Forces Democràtiques per a l'Alliberament del Congo-Zaire, liderada per Laurent Kabila, que han fet seu en només quatre mesos el control d'una àrea de 1.400 quilòmetres quadrats a l'est del país, és imparable. Els rebels zairesos i les tropes governamentals ja han mantingut—en el moment de tancar aquesta edició—els primers combats per aconseguir el control de Kisangani, la tercera ciutat en importància del Zaire i base de la contraofensiva de l'exèrcit a la zona. La caiguda d'aquesta població es considera clau per determinar la guerra entre les dues parts en conflicte. Aquesta dramàtica situació ha provocat la fugida de milers de persones cap a la localitat d'Ubundu, situada a 150 quilòmetres al sud de Kisangani, a la

recerca d'allotjament, aigua, menjar i assistència mèdica. Brenda Barton, portaveu de l'ONU, ha manifestat que la magnitud de les necessitats dels refugiats—uns 400.000, segons Nacions Unides—ha desbordat la capacitat de les organitzacions humanitàries.

El president de França, Jacques Chirac, va fer la setmana passada una crida solemne—la tercera en els darrers sis mesos— a la comunitat internacional perquè assumeixi les seves responsabilitats i faci la pressió necessària per aturar els combats que actualment tenen lloc a l'est del país centrefricà. També va demanar l'establiment urgent d'una intervenció militar humanitària. «Conspiració de silenci», foren les paraules que va pronunciar el president francès en referir-se a la nul·la resposta que ha rebut dels seus socis occidentals.

La majoria dels membres de la Unió Europea i de l'OTAN rebutgen la iniciativa d'enviar una força militar al Zaire, atès que pensen que forçar un alto el foc equivaldria a donar suport al govern de Mobutu Sese Seko. Per la seva banda, els Estats Units i la Gran Bretanya van descartar també, durant una reunió del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, la proposta del secretari general, Kofi Annan, de relançar el projecte d'intervenir al Zaire en ajut dels refugiats. Només França va defensar la idea, oferint-se a participar-hi. Els rebels zairesos van refusar la crida de Chirac perquè han denunciat més d'una vegada que França du a terme una política pro Mobutu. La dramàtica situació que viu el país és, ara com ara, insostenible.

Miquel Àngel Codina

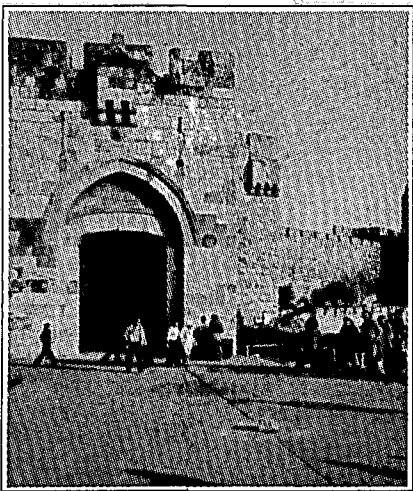
VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 12 al 19 de maig

TERRA SANTA

El país de Jesús

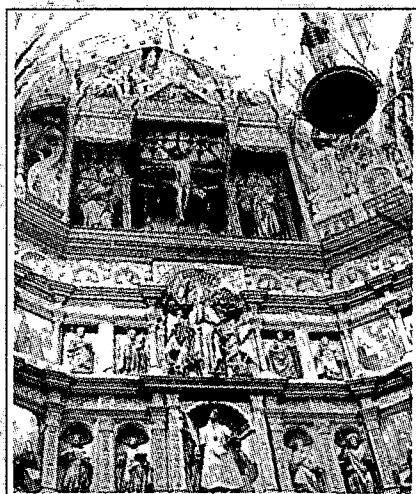

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 31 maig al 8 de juny

CASTELLA I LLEÓ

«Las Edades del Hombre»

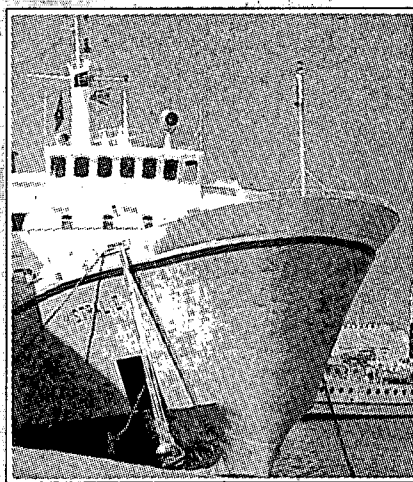

Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

ATENES i

creuer per les illes gregues

Una incursió al món clàssic, bressol del saber humà.

Del 14 al 23 de juliol

BRETANYA /

LISIEUX

Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

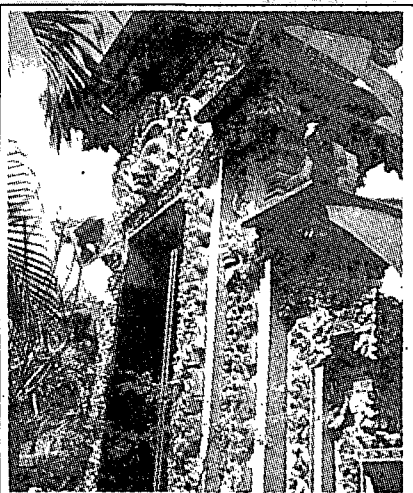
MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA / LOMBOK

(Indonèsia)

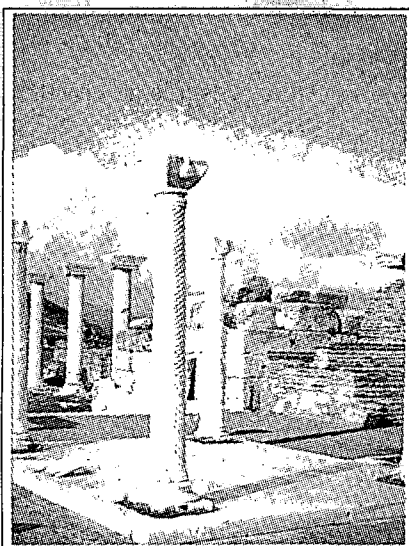

Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 3 al 22 de setembre

RUTA SANT PAU

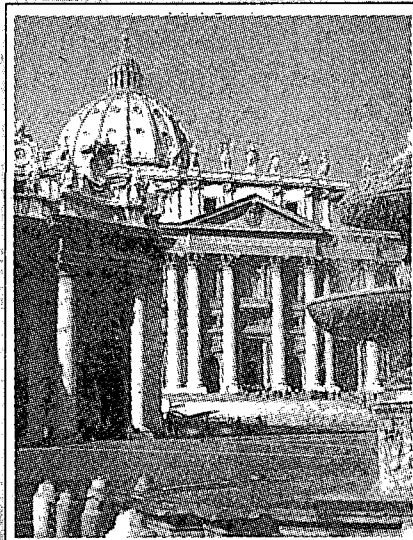
Síria i Turquia

Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 6 al 11 d'octubre

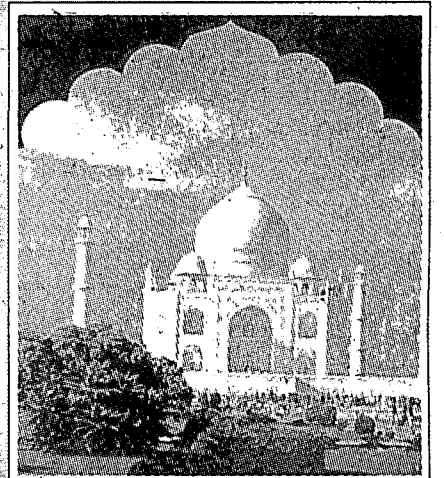
ROMA i el seu port d'Òstia

La ciutat per autonomia, clau de volta de tot un món.

Del 27 de novembre al 14 de desembre

L'ÍNDIA i el Nepal

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
 Plaça Urquinaona, 1.1, 3r. 3a. A 08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

Zapatistes, l'alternativa democràtica

■ Tres anys després, el règim mexicà continua negant els drets als indígenes

Tres anys després d'iniciar-se la revolta Zapatista, sembla com si el temps es multipliqués. L'Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN) i el Govern no han pogut establir una estratègia que porti a una pau duradora i digna. El primer de gener de 1994 els zapatistes van advertir, en la seva Primera Declaració de la Selva Lacandona, que no deixarien de lluitar «fins al compliment d'aquestes demandes bàsiques del nostre poble, formant un govern del nostre país lliure i democràtic».

Personalitats internacionals, artistes, cineastes, intel·lectuals, polítics i organismes civils, principalment de drets humans de tot el món; fòrums, trobades, convencions i congressos han donat suport a les demandes zapatistes i han exigit al govern que les tingui en compte. Però per més optimistes que es mostren els zapatistes, la realitat s'ha imposat, i avui encara no s'ha concretat gairebé res constitucionalment.

Des que dura el conflicte, Chiapas ha tingut quatre governadors i suposadament s'han enviat 30.000 milions de pesos (més de mig bilió de pessetes) per alleujar la situació de misèria i marginació de la zona. Però els efectes no es noten. En els últims tres anys, els problemes, les raons i les causes del moviment armat segueixen vigents. El subcomandant Marcos, del EZLN, les va enumerar en els Diàlegs de la Catedral el gener de 1994: «1) La fam, la misèria i la marginació que hem patit... 2) La falta total de terra on treballar per sobreviure... 3) La repressió, desallotjament, empresonament, tortures i assassinats, és la resposta del govern... 4) Les insuportables injustícies i violacions dels nostres drets humans com a indígenes i agricultors... 5) L'explotació brutal que patim en la venda dels nostres productes, en la jornada de treball i en la compra de mercaderies de primera necessitat. 6) La falta de tots els serveis indispensables per la majoria de la població indígena. 7) Les mentides, enganys, promeses i imposicions dels governs, des de fa més de 60 anys. 8) La falta de llibertat i democràcia per decidir els nostres destins...»

CRONOLOGIA DELS FETS

La història del conflicte ha estat llarga i sinuosa. Entre trencaments i represes, amenaces i promeses, anades i vingudes i gestions públiques, les

El subcomandant Marcos (al centre) i dos membres del EZLN, presentant les seves propostes de pau el 1996.

negociacions dels zapatistes i el govern s'allarguen i creen expectatives.

El conflicte es va iniciar amb uns dies d'intens tiroteig... Desconcert; donat que el govern no va poder contenir l'ofensiva, es va veure amb la necessitat d'acceptar la primera treva i un intent de negociació, a la catedral de San Cristóbal, que va durar tres dies. A finals de gener, el president Salinas va promulgar la Llei d'Amnistia, va ser quan Marcos va respondre amb el seu cèlebre comunicat «Qui ha de demanar perdó a qui».

Quan els zapatistes realitzaven la consulta amb les seves bases va ser assassinat el candidat a la presidència Luis Donaldo Colosio (23-3-94); la descomposició política del país, les eleccions presidencials d'agost i l'homícid d'un altre polític important del partit oficial, José Francisco Ruiz Massieu (28-8-94), van complicar les negociacions entre el govern i els zapatistes i es va haver de començar de

nou.

L'estiu d'aquell any, l'EZLN va organitzar la Convenció Nacional Democràtica (CND), que reunia totes les forces progressistes del país. Els zapatistes van tornar a plantejar les mateixes demandes, van reiterar el compromís i el paper de la societat civil

nancera de Mèxic va patir una forta escissió («Efecte Tequila») amb repercussions a tot el continent. Mentrestant s'intentà reiniciar les negociacions, Marcos va establir contacte amb el secretari de Governació (ministre de l'Interior), Esteban Moctuzuma, amb qui es va entrevistar dues vegades.

Amb el nou govern zedillista, el 19 de desembre de 1994, l'EZLN va efectuar una segona acció militar, quan va trencar el setge de l'exèrcit per demostrar que tenia presència armada més enllà de la zona suposadament controlada per aquest.

Es van endurir les posicions. El 9 de febrer de 1995, en un intent radical per part del govern, Zedillo va ordenar la detenció dels líders del EZLN, encapçalats per Rafael Sebastián Guillén, segons el mateix president, veritable identitat de Marcos. En aquesta ofensiva el govern va detenir a Javier Elorriaga, Jorge Santiago (en-

carregat de les finances de la diòcesi de San Cristóbal), i presumptes zapatistes a Veracruz i a prop de la capital. L'exèrcit va entrar a Guadalupe Tepeyac, on va destruir l'escenari que s'havia creat per la Convenció Nacional Democràtica l'estiu anterior.

La situació va tornar al punt de

(Segueix a la pàg. 6)

CASA GAY

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

(Ve de la pàg. 5)

partida. Novament hi va haver mobilitzacions d'organismes civils, protestes internacionals i pressions perquè es reiniciés la negociació. El primer de març de 1995 el president va firmar una iniciativa de pau que incloïa el replegament militar i la suspensió de les ordres de detenció. Altre cop es van produir contactes entre representants governamentals i zapatistes. S'arriba així al diàleg en els «Acords de San Miguel» (poble de la regió dels Alts de Chiapas) en els quals s'estableix el protocol per reiniciar les negociacions: lloc, actors, assitents intermediaris, dinàmiques i regles que permetin la construcció d'una pau digna i justa a la regió. El conjunt de demandes es van agrupar en 4 taules de treball en què participarien l'EZLN i el Govern (cada part amb els seus convidats i assessors), la mediació de la Comissió Nacional d'Intermediació* (CONAI) i l'assistència de la Comissió de Concòrdia i Pacificació** (COCOPA).

A mitjans de febrer de 1996, els zapatistes van firmar els primers acords a San Andrés Larrainzar, fruit del tre-

Marxa per la pau protagonitzada pels camperols indígenes de Chiapas el desembre de 1995.

ball de la primera taula que tocava el tema dels drets indígenes. Els acords, en el seu conjunt, plantejaven canvis en les relacions dels pobles indígenes i l'Estat, s'enviaria aquest debat a instàncies legislatives i nacionals. El govern federal va assumir, entre altres, el compromís de reformes constitucionals. La firma d'aquests punts va ser considerada com «un acord petit» pels zapatistes. Va passar poc temps perquè la tensió, les acusacions mútues i novament el risc que els acords dessemboquessin en

res, es fessin presents. Durant tot el 1996 les negociacions penjaven d'un fil.

Un nou enfrontament es va produir amb motiu del Congrés Nacional Indígena que va tenir lloc a la ciutat de Mèxic. Les converses que havien de posar en pràctica els acords de San Andrés s'havien suspès. El govern mantenia una violenta ofensiva en contra de la CONAI i Chiapas en llocs fora de la zona del conflicte.

El juliol de 1996, durant el fòrum organitzat per l'EZLN sobre la reforma de l'Estat, el subcomandant Marcos va reconèixer: «30 mesos després, 912 dies i seguim igual... Fins quan seguirem els zapatistes? Fins on? Fins quan deixarem d'aixecar l'esperança com a bandera, la dignitat com a guia, l'amor com a arma i l'alegria com a futur?, i finalment, fins quan els zapatistes deixarem de ser zapatistes?»

La suspensió del diàleg —va explicar Juan Bañuelos, integrant de la CONAI— es va produir quan els zapatistes s'adonaren que en concret no tenien res, excepte el paper firmat sobre els drets dels indígenes, ja que no es donaven les condicions que s'havien acordat amb el govern prèviament: les reformes constitucionals, la forma-

ció d'una comissió de seguiment i verificació, l'excarceració dels presos zapatistes.

En un intent més, a principis del desembre passat, es va buscar concretar els acords de San Andrés; malgrat això, el dia 8 el procés va entrar en una nova crisi. La part governamental havia sol·licitat un termini per «fer observacions» respecte de la iniciativa. I quan tot feia suposar que s'aplanava el camí per la pacificació de la regió, mitjançant l'acceptació del govern de legislar sobre els drets dels pobles indígenes, va ressorgir la incertesa: la COCOPA havia elaborat una proposta d'iniciativa a partir dels acords de San Andrés, però el govern va dubtar del que havien subscrit els seus representants. El president Zedillo va fer una contraproposta i avui novament està en suspens el futur de l'avantprojecte firmat a San Andrés.

En resum, els zapatistes arriben a aquest tercer aniversari amb incertesa. El govern no ha mostrat voluntat real de negociació, i el perill de guerra a Chiapas continua vigent, sobretot al nord de la regió, on la ingovernabilitat arriba a límits insospitats.

Tanius Karam

CASSETS D'EVANGELITZACIÓ DE DIAKONIA SERVEI

DIFOSOS TAMBÉ PER CORREU

VIDES DE SANTS

J43: Sant Vicenç de Paül

Gna. Laure

El llarg camí d'un fill de pobres que va voler sortir de la seva condició abans de descobrir la seva vocació de «pare dels pobres». Un gegant de la caritat.

63 A i B (2 cassets) MARYAM DE NATZARET

L'INFANT PROFETA

MARYAM, LA PETITA ÀRAB. Gna. Emmanuel

VIDA ESPIRITUAL

70A: Què és una ànima consagrada?

Gna. Emmanuel

És que potser no som cridats a viure les Benaurances? La Gna. Emmanuel ens torna a dir que cada cristià està cridat a la felicitat de les esposalles amb Déu i al do d'un mateix en l'Amor.

Què és una ànima consagrada?

128 - LA TEVA VOCACIÓ: CONSOLAR EL COR DE DÉU
248 - DÉU ÉS INJUST... AMB ELL MATEIX?

Demaneu el catàleg en català o castellà.

El preu de cada casset no supera les 700 ptes. incloses les despeses de lliurament i reemborsament.

REMITENT:

Nom i cognoms.....

Domicili

Població

DIAKONIA SERVEI

c/ Sant Ignasi, 26

08700 IGUALADA

Tel. / Fax (93)-803 09 16

Dimecres d'11 a 13 i de 17 a 19 h

Punt de venda a Barcelona:

Llibreria LA FORMIGA D'OR

Portal de l'Àngel, 5

08002 BARCELONA

NOTES

* La CONAI va ser creada com la figura legal d'intermediació el gener de 1994 i constituïda per personalitats de reconeguda solvència moral com el mateix bisbe de San Cristóbal, Samuel Ruiz, la vídua de García Robles (premi Nobel de la Pau), el sociòleg González Casanova, Raymundo Sanchez Barrasa.

** La COCOPA sorgeix com una comissió legislativa, formada per dues personalitats: un senador i un diputat dels quatre partits polítics amb representació a les Cambres i direcció rotativa. La COCOPA es crea en el context posterior a l'ofensiva militar i la seva funció és justament ajudar al restabliment del diàleg el febrer de 1995.

La UAB otorga el grado de doctor honoris causa a Samuel Ruiz

■ Reconocimiento a la labor de reconciliación y unidad del obispo de San Cristóbal de las Casas, Chiapas

BARCELONA.— La práctica pedagógica, el análisis de la realidad sociocultural contemporánea y, especialmente, los esfuerzos para la construcción de la paz en Chiapas realizados por Samuel Ruiz, obispo de San Cristóbal de las Casas, motivaron que el pasado 11 de marzo le fuera concedido el grado de Doctor honoris causa por la Universidad Autónoma de Barcelona (UAB).

Dicho acto y el resto de las actividades del obispo mexicano en Bellaterra, como sus reuniones con estudiantes, se caracterizaron por una amplia y destacada asistencia, así como por un ambiente de inquietud por conocer y buscar un mayor acercamiento hacia el estado actual del conflicto en Chiapas. En este sentido, el propio Samuel Ruiz se refirió a la significativa manifestación solidaria de España, y específicamente de Cataluña, hacia el país latinoamericano, a través del apoyo a campamentos de paz y de la acción de colectivos, delegaciones y personas que han mantenido una relación con México desde la aparición del movimiento zapatista, «lo cual hace entender el ánimo de búsqueda de fraternidad que sopla en estas latitudes», señaló.

Entender la tarea pastoral del prelado «como servicio de unidad, reconciliación y formación de la comu-

nidad» le ha llevado a desarrollar un papel activo en la búsqueda de una «paz nueva» para Chiapas, tanto en su carácter de Presidente de la Comisión Nacional de Intermedicación (CONAI) como a través de la acción del Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de las Casas, creado por él en 1989.

Sin embargo, el compromiso de Don Samuel —como se le llama cariñosamente en México— lleva un camino de más de 30 años de ejercicio como obispo: Doctorado en Teología y Sagrada Escritura por la Universidad Gregoriana de Roiga, asume el cargo de obispo de San Cristóbal de las Casas a la edad

de 35 años. Forma equipo con otros obispos destacados, como Sergio Méndez Arceo, Helder Cámara, Fregoso i Padim o Silva Henríquez, por ejemplo y hacia 1968 es uno de los impulsores y ponentes de la Conferencia Epis-

El obispo de San Cristóbal de las Casas ha sido nombrado doctor honoris causa por la UAB.

copal Latinoamericana desarrollada en Medellín. En 1974 organiza el primer Congreso indígena en Chiapas.

«LOS CONFLICTOS ARMADOS SURGEN EN CONDICIONES DE POBREZA»

Durante la lección magistral que Samuel Ruiz ofreció ante la comunidad académica de la UAB y autoridades de la Iglesia como el Cardenal Ricard María Carles, con motivo de su investidura como Doctor honoris causa, basó su reconocida labor en la sociedad mexicana en que «es por una

profunda dimensión pastoral, eclesial y episcopal, por lo que se puede dar un servicio de mediación ante los conflictos armados que surgen en condiciones de pobreza, de falta de democracia, de la inoperancia de las instituciones y de los mecanismos de representación y justicia».

Sin embargo, la labor desarrollada por el episcopado no ha estado exenta de acusaciones, presiones e intimidaciones, como lo demuestra que dos sacerdotes jesuitas, Gonzalo Rosas Morales y Jerónimo Alberto Hernández, así como los líderes indígenas Francisco González y Ramón Parceró, fueran encarcelados, torturados e incommunicados el pasado 8 de marzo en Chiapas, acusados —tres días después de su detención— de homicidio y atentados contra la paz a raíz de la muerte de dos policías ocurrida durante un desalojo de terrenos ocupados por campesinos.

No obstante, existen testimonios que afirman que durante el desarrollo de esos hechos los sacerdotes, quienes son conocidos por su labor social en la comunidad, se encontraban en una asamblea diocesana que tenía lugar a más de 200 kilómetros de

los sucesos. Asimismo, el obispo coadjutor de San Cristóbal de las Casas, Raúl Vera López, organizaciones sociales, partidos políticos y organismos defensores derechos humanos exigieron desde México la liberación de los detenidos, al tiempo que la prensa de ese país denunciaba que estos acontecimientos constituyen un peligroso agravante para la situación en Chiapas y dificultan el camino hacia la paz.

Por otra parte, Miguel Álvarez, Secretario de la CONAI y quien acompañó a Samuel Ruiz en la rueda de prensa ofrecida en la UAB, afirmó, precisamente sobre el estado que guarda el

proceso de pacificación del conflicto chiapaneco, que a pesar de que el gobierno mexicano difunde una imagen de problema resuelto «la situación es más grave» y que se vive una crisis determinada por aspectos como los siguientes: Crisis en el modelo mismo de diálogo y negociación firmado por las partes, el cual no se ha cumplido, como lo demuestra que «...en Chiapas no sólo no se ha frenado, sino que se ha diversificado la dinámica militar. El estado actual sigue siendo de una guerra declarada no resuelta. No sólo se tiene cercado a la parte armada del EZLN, sino que se ha estado golpeando a la base indígena del movimiento.» Intentos por polarizar y dividir a las organizaciones y comunidades: «...hoy, el vacío y la lógica de la violencia llegan a más actores y situaciones que en enero de 1994» afirmó Miguel Álvarez. Desvinculación entre la lógica de negociación y la de pacificación, lo que genera formas de enfrentamientos que no salen a luz pública, creando, a su vez, lo que muchos llaman guerra de baja intensidad. Creciente militarización y actividad de los servicios de inteligencia en todo México, que coincide con la aparición de nuevos y diversos movimientos guerrilleros (actualmente existen cinco movimientos de este tipo).

ENERGÍAS RENOVADAS PARA LA PAZ

No obstante este difícil contexto, Samuel Ruiz se muestra con vitalidad renovada a sus 72 años para seguir en ese «acompañar», utilizando la palabra con que a él le gusta referirse a su experiencia, y plantear en diversos foros — como en el caso de su reunión con jóvenes estudiantes de la UAB — que:

«La paz tiene que ver con la reconstrucción y reconciliación que, a escala nacional y mundial, se tiene que vivir para que haya condiciones de cambio, que no sólo permitan la construcción de la paz, en nuestro caso en Chiapas, sino que permitan prevenir las situaciones de violencia y también la construcción de justicia que se requiere en otras partes del país y del mundo».

Martín Gómez Silva

Barcelona

El Fòrum Vida i Evangeli demana als bisbes que apliquin el Concili

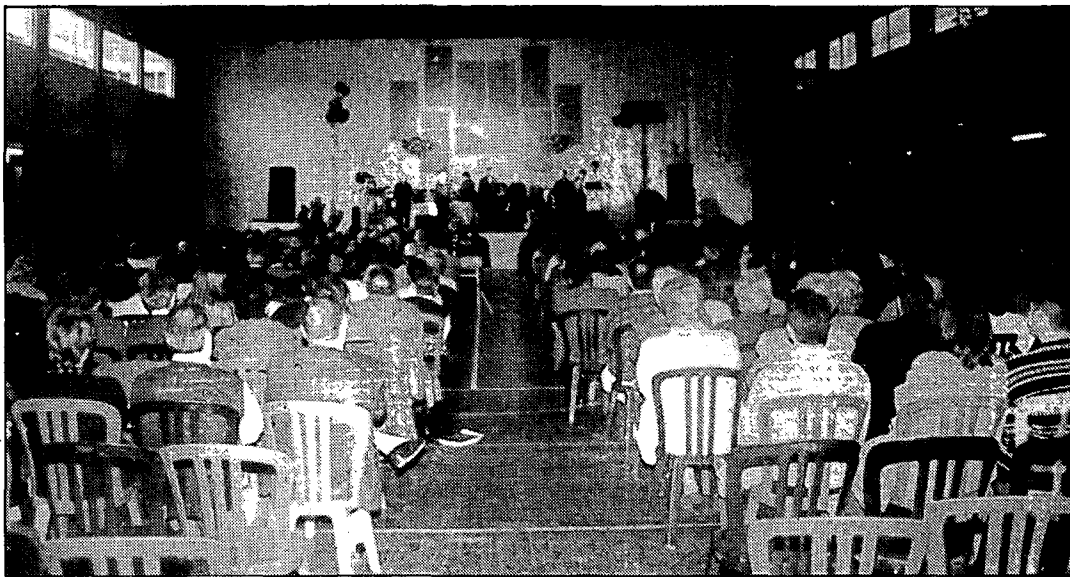
■ Un miler de cristians reclamen una Església respectuosa amb els drets humans

BELLVITGE.— Amb el record de Caïm i Abel aquest any els convocants del Fòrum van voler dedicar les seves reflexions als drets humans. Així, amb la pregunta *Què n'has fet del teu germà?* la tretzena trobada de cristians progressistes que cada any es reuneixen en el Fòrum Vida i Evangeli va encarar la responsabilitat que té tothom per vetllar pels drets humans en la societat i en l'Església mateixa. El Fòrum es va celebrar el cap de setmana del 8 i 9 de març a l'escola Joan XXIII de Bellvitge i va reunir cristians de totes les diòcesis catalanes.

En el transcurs dels dos dies que va durar aquestencontre de gent d'Església, es va palesar el desig d'aplicar a fons el Concili Provincial Tarraconense per tal de revitalitzar l'Església catalana. En la ponència inaugural, el jesuïta José Ignacio González Faus va fer referència als drets humans en el món i en la comunitat cristiana, i en la taula rodona del diumenge al matí els ponents, Montserrat Coll, Àlex Masllorens, Mercè Solé i Andreu Trilla van esmentar en tot moment els drets humans en relació a la pobresa i a la lluita per aconseguir que drets com el dels pobles o el de la dona siguin respectats dins de l'Església. El periodista Àlex Masllorens va defensar la humanització d'aquest món a través de propostes viables com ara fer «vagues de consum». Per la seva banda, Mercè Solé va plantejar algunes qüestions com ara la convivència dels cristians amb els gita-

nos. També va recordar que la situació de la dona està lluny de ser igualitària. La tarragonina Montserrat Coll va dir que «no hi ha cap altra institució com l'Església amb tanta desproporció entre la proclamació reiterada dels drets humans quan es dirigeix a la societat i el grau de reconeixement efectiu d'aquests drets a l'interior d'ella mateixa». Montserrat Coll va esmentar drets com ara «la insubmissió com a opció evangèlica per la pau, el celibat opcional dels preveres o la participació de gais i lesbianes sense ser marginats». Finalment, el religiós escolapi Andreu Trilla es va mostrar partidari d'un nou llenguatge «que expressi en el context actual el que en el fons volen dir aquelles antigues expressions avui buides de sentit».

Els participants a les jornades, un

El Fòrum va reunir cristians de totes les diòcesis catalanes.

miler de cristians catalans, van compartir les seves experiències i al final van ratificar un manifest on es recorda que la lluita pels drets humans i per una Església signe de la Bona Nova té per als creients en Jesucrist «un fonament decisiu, la nostra relació amb Déu, la pregària i la vida de l'Esperit que és present en cadascú de nosaltres i en el món».

«Els drets humans són drets divins»

Un dels moments més emotius del Fòrum va ser la projecció d'un vídeo on Pere Casaldàliga es dirigia als participants encoratjant-los a estudiar la història dels drets humans i contactar

amb algun organisme que hi treballi. El bisbe Casaldàliga va demanar que s'estudiï i es visqui la relació entre els drets humans i l'Evangeli, i va dir que «l'Evangeli és la bona nova dels drets humans i dels drets divins».

El Fòrum d'enguany va voler retre homenatge a José Maria Valverdè i a Oriol Martorell i també va recordar el desaparegut cardenal Jubany. Abans de cloure la tretzena edició del Fòrum Vida i Evangeli, els assistents van poder saludar el bisbe de Chiapas, Samuel Ruiz, que acabava d'arribar a Catalunya. La trobada, que va finalitzar amb una Eucaristia, va comptar amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives.

Miriam Díez i Bosch

Breus

Una mostra artística de la Verge

PONT DE SUERT.— Del 21 de març al 3 d'abril es pot visitar a l'església vella de Pont de Suert la IV Exposició d'Art Sacre que ofereix al públic les peces més representatives del romànic i gòtic dedicades a la Verge Maria, de parròquies de la comarca i del Museu Nacional d'Art Contemporani, Museu Marès, Museu Diocesà de Barbastro i Museu Diocesà de Lleida. **C.C.**

El Via Crucis de Sant Hilari

SANTHILARISACALM.— El Via Crucis Vivent d'aquesta població gironina es representarà un cop més el Divendres Sant, però enguany s'amplien les escenes, es modifica part del recorregut i es milloren aspectes tècnics i dramàtics. **C.C.**

Promoure l'esperit de Taizé

GIRONA.— Héctor i Joao, dos religiosos de Taizé (França) van visitar Girona per explicar als joves del bisbat l'esperit de la comunitat ecumènica. Els religiosos van presidir una pregària a l'Església del Cor de Maria i al Centre Cristià dels Universitaris, i van conèixer l'escola Vedruna i La Salle. **M.D.B.**

MANIFEST FINAL

De les deu propostes del manifest final dels convocants del Fòrum, alguns dels punts que fan referència a l'Església diuen així:

«Com a creients, ens cal treballar per fer de les nostres comunitats espais on es visqui tant com sigui possible l'estil de món que Déu desitja, un món d'homes i dones que s'estimen, que s'ajuden, que són i es volen sentir iguals. I que, per tot això, s'estimulen mútuament a viure en el món treballant al servei d'aquest mateix projecte.

(...) Això comporta canviar l'estil de fer moltes coses: cal canviar la manera d'entendre la diferència entre laics i clergues, que actualment comporta un desmesurat clericalisme; cal que els ministeris dintre l'Església siguin confiats a tothom que pugui exercir-los bé, independentment del sexe o de la condició de casat o no; cal fer que tothom pugui tenir veu i una veu escoltada, i que dissentir sigui entès com un servei al col·lectiu i no com una maldat; cal que els criteris de moral sexual i conjugal responguin a la vivència del poble cristià; cal que el poble cristià pugui intervenir en el nomenament dels seus bisbes.»

Ha començat el V Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya

■ Proposen una educació inspirada en l'Evangeli

La primera setmana de març ha estat una setmana moguda per al col·lectiu de les escoles cristianes de Catalunya, ja que s'han celebrat cinc assemblees multitudinàries com a inici dels treballs del seu V Congrés, que durarà un any, de març de 1997 a març de 1998.

La primera d'aquestes assemblees, que fou l'acte oficial d'inici del Congrés, tingué lloc el dissabte dia 1 a la sala d'actes de l'escola La Salle-Bonanova i fou presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona i el conseller d'Ensenyament de la Generalitat. Més de mil cinc-cents representants de les comunitats educatives de les escoles cristianes de les comarques properes a Barcelona s'aplegaren tot el matí per iniciar un treball que requerirà un notable esforç de discerniment i creativitat.

En efecte, la finalitat d'aquest V Congrés és dissenyar l'aportació de l'escola cristiana de Catalunya en el llindar del Tercer Mil·lenni. El primer motiu que justifica la convocatòria del V Congrés és la celebració del vintè aniversari de la publicació del document *L'escola cristiana que volem* (1976) per part dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, que un any més tard donà lloc a la creació del Consell i del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya per part del cardenal Jubany. D'altra banda, amb aquest V Congrés, les escoles cristianes es disposen a aplicar les resolucions del Concili Provincial Tarraconense de 1995, que fa una crida a l'evangelització en la nostra societat. El Concili s'adreça a tots els membres de l'Església i, per tant, també a les escoles cristianes, que tenen la missió de fer una proposta educativa inspirada en l'Evangeli i oberta a tothom.

Un cop celebrat l'acte oficial d'inici del Congrés a Barcelona, a continuació s'han celebrat assemblees sem-

blants a Girona, Lleida, Tarragona i Manresa, sempre presidides pel bisbe de la diòcesi respectiva i pel representant de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat en l'àmbit territorial corresponent. Per poder participar en el Congrés, a les escoles es formen grups de treball amb una mitjana de deu persones, entre els quals hi ha membres dels diferents sectors de la comunitat educativa, si bé la major part són professors. Aquests grups de treball disposaran dels documents del Congrés, i podran fer les aportacions que considerin oportunes per escrit o bé per correu electrònic, accedint al domini propi del Secretariat de l'Escola Cristiana obert a Internet. D'aquesta manera serà possible el debat entre els diferents grups de treball, que la primera setmana del Congrés ja passen de sis-cents.

Un cop celebrades les assemblees d'inici del Congrés, totes les escoles cristianes adherides al Secretariat manifesten un gran interès per participar-hi, i tot fa pensar que la celebració d'aquest V Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya suposarà un nou impuls en el procés de renovació de la presència de l'Església en el camp de l'ensenyament.

Francesc Riu

Més de sis-cents grups de treball participen en el Congrés.

Testimoni de la mare d'un sacerdot

El dia de Sant Josep, com cada any des que el meu fill va ingressar al Seminari per ser un dia sacerdot, vaig resar, junt amb totes les mares del món, donant gràcies a Déu i demanant per totes les mares que desitgen tenir un fill sacerdot. Però ja fa uns mesos que el meu fill va marxar lluny, al Seminari de Mèxic, ple de seminaristes pietosos i illsos. Ell escriu i jo reso perquè pugui tornar junt amb aquells futurs sacerdots americans disposats a conquerir els nostres joves, massa influïts si més no, per la nostra societat consumista que no deixa veure el bon camí, l'únic que mena a la verdadera felicitat.

Maria Martí i Alsina

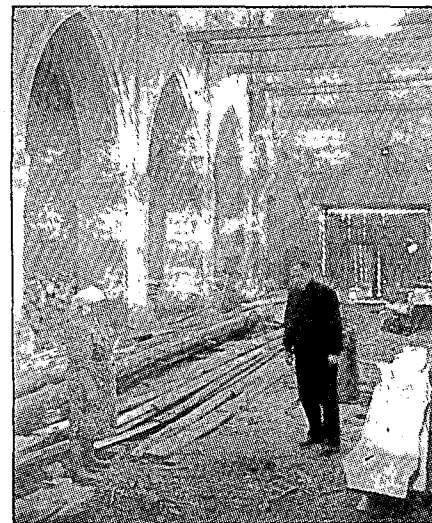

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Aquesta Associació informa a tots els seus benefactors, simpatitzants i a totes les persones interessades, que el nombre de seminaristes de l'Europa de l'Est que van cursar els estudis als seus països durant el curs 95/96 i que han estat subvencionats per AEN van ser els següents:

Albània	13
Bielorússia	136
Bòsnia i Hercegovina	126
Bulgària	1
Kazakhjtan	34
Croàcia	45
Letònia	50
Lituània	299
Polònia	7.502
Rumania	405
Rússia	533
Eslovàquia	879
República Txeca	257
Ucraïna	976
Hongria	133

Total 11.389

Una de les nombroses esglésies destruïdes, que ara han de ser reconstruïdes (Ucraïna oriental).

La formació de seminaristes i religiosos és una de les prioritats d'AEN. Sense seminaristes no hi pot haver sacerdots i **sense sacerdots no podem tenir Crist realment present en forma sacramental**, per això, el nostre suport a aquest seminaristes va aconseguir 1.250.000.000 pessetes.

Confiam plenament en les vostres pregàries i donatius perquè mai no es perdi cap vocació per manca de mitjans econòmics.

AEN
Lluís Antúnez, 24, 2n 2a
08006 Barcelona
Tel. (93) 237 37 63

Banco Central Hispano
Via Augusta, 6
08006 Barcelona
0049/1260/35/2110027312

Barcelona

La mare Petra, fundadora del Santuari de Sant Josep de la Muntanya

BARCELONA.— Entre les diverses fundacions de la Congregació de Mares dels Desemparats i Sant Josep de la Muntanya, ocupa un lloc destacat la fundació del Gran Santuari de Sant Josep de la Muntanya l'any 1902 a Barcelona.

El 25 de novembre de 1886 va arribar a Barcelona la mare Petra acompanyada de la mare Trinidad amb la intenció de fundar una nova llar per a nenes orfes i abandonades. La germana Petra desitjava acollir al més aviat possible les petites, però va haver d'esperar un temps fins que va poder llogar la torre del Putxet a Sant Gervasi. La cúria li va concedir el

permís d'erecció canònica. Molt important és la data del 19 de març de 1887, en què a la capella del Putxet es va començar a venerar una imatge del Sant Patriarca. Aquesta talla és la que més tard tothom coneixeria com Sant Josep de la Muntanya. Va ser allà on van començar a fer-se paleses les gràcies i favors que l'espòs de la Mare de Déu concedia a la germana Petra i als devots que hi anaven per

La germana Petra.

implorar-li favors.

Però el ràpid creixement de l'obra va fer necessari un nou canvi de casa. Van llogar-ne una durant cinc anys al barri de Gràcia, però després d'aquest temps es van veure al carrer. Va ser un moment difícil per a la germana Petra, que confiava que Sant Josep l'ajudaria i així va ser: la senyoreta Carmen Masferrer li va oferir una torre i un terreny a la vila de

Gràcia. La torre era petita i van haver de construir una nova llar amb l'ajut de les famílies de Barcelona. En els planells es va incloure una gran església dedicada a sant Josep perquè la gent el pogués venerar. Per la festa de Sant Josep de 1902 es van inaugurar l'església i la capella del sant, la casa per a les nenes orfes i la residència per a les religioses de l'obra.

C.C.

El carisma de les carmelites missioneres en el món

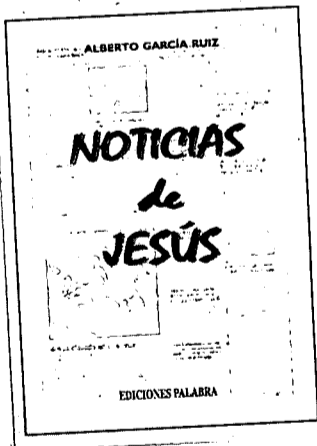
Quan fa 125 anys de la mort del beat Francesc Palau, fundador de les congregacions dels germans i germanes carmelites (1860-1861), la seva obra continua en dues congregacions religioses: les carmelites missioneres teresianes i les carmelites missioneres que viuen la seva vocació en l'amor a Déu i al proïsme.

Les carmelites missioneres viuen el seu carisma en comunitat fraterna. La fraternitat és la millor recompensa, és l'experiència que més satisfà la seva vocació. L'objectiu de la missió és el misteri de comunió; l'amor evangèlic, proclamar que tots som germans i fills de Déu. Aquesta comunió fraterna és també el que volen aprendre dels altres. Els seus llocs de comunió amb Déu no són només la capella sinó també l'oficina, l'escola, el llit dels malalts, l'estona de catequesi o de servei als transeünts, als malalts, al carrer, etc. «Estem convençudes que Déu és present en els llocs i circumstàncies on els homes treballen, busquen, comparteixen, admiren o gaudeixen», diuen les germanes carmelites. Per a elles també és molt important la pregària fraterna diària. Preguen confiades a Déu, que «sempre ens regala l'amor que ens uneix, la comunió que ens demana. Li presentem les nostres realitzacions, desitjos, projectes i també fracassos fraterns perquè Ell els doni sentit, els fecundi, els transformi».

Tres dimensions caracteritzen el seu carisma en el món: pobresa, solitud i alegria. Estan convençudes que a través de la pobresa s'expressa el genuí rostre de la comunió, i la solitud i el silenci són el marc idoni per a la seva vocació. El beat Francesc Palau, que va néixer a Lleida el 29 de desembre de 1811 i va morir a Tarragona el 20 de març de 1872, fundador de les congregacions carmelites, ja va viure fa més de cent anys aquesta comunió d'amor amb Déu i el proïsme que ell va anomenar misteri de comunió, misteri eclesial.

C.C.

Homenaje del "mundo de la prensa" a Jesús en su 2000 cumpleaños

240 páginas.
Más de 100 fotografías.
Formato 21x29,7.
2.600 Ptas.

ALBERTO GARCÍA RUIZ

Presentación de:

MONS. ROUCO VARELA, ARZOBISPO DE MADRID,
Y ANTONIO FONTÁN, CATEDRÁTICO Y PERIODISTA

Una versión de los Evangelios como si acabara de suceder. Cada acto de Jesús, mantiene la integridad de la redacción original con una titulación y confección llamativas, propias de los medios informativos. Una obra aprobada por la Conferencia Episcopal Española, que colabora en la preparación del Gran Jubileo

De venta en las principales librerías

EDICIONES PALABRA S.A.

Pº de la Castellana, 210 • 28046 Madrid Tfno. 350 77 20/39 • FAX 359 02 30

Primer centenario de su muerte

ESTA BIOGRAFÍA DE SANTA TERESITA DE LISIEUX, NOS RELATA LA AVENTURA APASIONANTE DE UNA PERSONA ATRACTIVA Y RICA EN Matices HUMANOS, QUE SUPERA AMPLIAMENTE CUALQUIER NARRACIÓN INVENTADA.

200 páginas.- 1.800 ptas

Breus

Banyoles acull la Jornada Diocesana d'Espiritualitat

GIRONA.— Amb l'objectiu d'oferir un espai d'amistat, festa, silenci i pregària, es va tornar a convocar com cada any a la diòcesi la Jornada Diocesana d'Espiritualitat. Laics, religiosos, religioses i preveres del bisbat es van reunir el 9 de març passat a Banyoles en aquest acte que convoquen conjuntament la Delegació d'Apostolat Seglar i el Consell de Laics. Hi van haver dues xerrades sobre la pregària i la vida a càrrec d'Antoni Calvó, de Figueres, i del prevere Fèlix Mussoll, i una Eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon.

M.D.B.

La Pasqua Jove del Collell tractarà el tema de la pobresa

SANTA MARIA DEL COLLELL.— La XXI edició de la Pasqua Jove del bisbat tindrà lloc el proper 29 de març al santuari marià del Collell, proper a Banyoles. El tema escollit és «Jo sóc aquest pobre», inspirat en el tercer capítol del Concili català. Aquesta festa de la Pasqua, l'única celebració per l'estil que se celebra arreu de les diòcesis catalanes, començarà la tarda del Dissabte Sant i els joves podran assistir a diferents tallers preparatoris de la vetlla pasqual, on Mons. Camprodon dirigirà el seu missatge als joves.

M.D.B.

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de
Barcelona

Aquest fet, la Resurrecció, que és l'eix de la Història de la Salvació, trenca l'equilibri, de vegades aparent i inquietant, entre mal i bé, amor i desamor, pecat i gràcia, goig i tristesa, a favor del que és positiu. A la fi de la nostra vida, i de la del món, no som pas cridats a desembocar en allò negatiu, ni tan sols a un equilibri ambigu, sinó a compartir la glòria del Senyor Jesús.

El nostre seguiment vital del Senyor es recolza en la Resurrecció. És l'amor per algú que «viu». És compartir el seu interès actual per les coses del Pare: el bé dels fills dels homes. També en la vida de qualsevol fill de Déu, que viu conscient de ser-ne, és ben veritat l'asseveració que estimar no és mirar-se l'un a l'altre, sinó mirar tots dos en una mateixa direcció. Veiem l'horitzó de futur i de «més enllà» contemplat per Jesús i el volem ajudar a realitzar-lo en nosaltres (santedat) i en els germans (apostolat).

Del dia de Pasqua ençà, la recerca de Déu no és la tensió de l'home sol envers el Déu que el transcendeix, llunyà i desconegut. Així és com es planteja en les religions orientals, de moda en certs àmbits de la nostra societat, amb tècniques de purificació i d'intents per relacionar-se amb allò superior. La nostra fe, en canvi, ens porta a accep-

tar la immersió de Déu, per Jesucrist, en la vida del món, en la meua vida.

En la relació amb Jesucrist, després de la Resurrecció, és imprescindible que l'accepti, que li faci espai al meu interior, perquè ell m'obri al coneixement del Pare, a l'amor, al desig d'ell, i vagi fent realitat la meua unió, mitjançant la meua transformació en ell. Una colla de vegades ens demanarà Pau: «Revestiu-vos del Senyor Jesucrist.»

Setmana Santa i Pasqua: temps per rebutjar la tebiesa, d'obrir portes. Pels fills i les filles de Déu, els dies que revivim la manifestació màxima de l'amor de Déu a nosaltres no es poden reduir—sense que això no comporti un cert menyspreu pel seu amor—a uns dies de vacances, els quals poden ser estèrils per a la nostra interioritat, si els vivim indiferents al moment culminant de la nostra personal Història de Salvació.

«Això diu l'Amén, l'origen de tot el que Déu ha creat: Conec les teves obres i sé que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis, o fred, o calent!» (Ap 3:14-15).

¿Com alliberar-se de la tebiesa? Respon el Senyor mateix: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap 3:20).

L'albada desfà la nit

Tan segurs com estem quan és de nit que aquesta és desfarà a l'albada; tan segurs com estem aquest Diumenge de Rams que tot acabarà amb la resurrecció, també estem segurs que la nostra vida tindrà com a colofó la nostra pròpia resurrecció.

Som cristians per la Resurrecció, és per ella que creiem que Crist és Fill de Déu. I ens dona la seguretat que allò que anhelem, «veure el rostre de Déu», serà possible en ell. És el cap que s'enduu tot el cos a una mateixa realització.

**Lluís Martínez
Sistach**
Bisbe de Tortosa
Arquebisbe electe de
Tarragona

sang». I després, amb una mirada infinita que traspassava muntanyes i fronteres i abraçava totes les generacions, va afegir: «feu això en memòria meua.»

Jesús acabava d'instituir l'Eucaristia. Ens deixava el seu cos i la seva sang que lliuraria a la creu i ressuscitaria. Jesús acabava d'instituir el sacerdoti ministerial perquè poguéssim celebrar l'Eucaristia fins que Ell torni.

El Divendres Sant ens fa contemplar Crist crucificat. Heus ací el misteri més gran del cristianisme: creure que un Crucificat, Jesús de Natzaret, és Déu i adorar-lo com a tal. Allí, al Calvari, no va mancar la fe del centurió romà, testimoni immediat dels esdeveniments d'aquell dia: «Veritablement, aquest home era Fill de Déu.»

La creu és el signe de la identitat cristiana. En una paradoxa terrible: la creu és abominada per molts, però continua atraient mils i milers de creients, que es postren per adorar qui, sense deixar de

ser Déu, va voler salvar els homes. La creu és va convertir en el signe definitiu de l'amor fidel de Déu a tots nosaltres.

En la creu del Calvari el dolor i la mort s'abraçen amb l'amor i la vida. Aquell que en aquest món no ha sofert mai, no sap pas què vol dir estimar. Ho coneixen prou bé les mares, que tenen experiència de la simbiosi misteriosa dolor-amor. La creu ens fa entendre el veritable sentit del dolor i del sofriment, que acompanya la vida dels homes. Clau-del ha dit que Déu no va venir a la terra a suprimir el sofriment, sinó a omplir-lo de la seva presència. Una presència que sorprenentment és amor infinit.

Però la creu no és la darrera paraula de la redempció de Jesucrist. Perquè va succeir la seva resurrecció gloriosa, manifestació plena de la seva victòria sobre el pecat. Per això el triomf i la vida de l'home es troben en la mort i la resurrecció de Jesucrist.

La Setmana Santa

La Setmana Santa ens fa viure els misteris més importants de Jesucrist: la seva mort i la seva resurrecció. És la setmana gran dels cristians.

El Dijous Sant Jesús i els apòstols celebraren el sopar de la Pasqua jueva. En el moment culminant del sopar, Jesús va pronunciar aquelles paraules tan conegudes, prenent el pa i després el calze ple de vi: «Preneu i mengeu: això és el meu cos», «preneu i beveu: aquest és el calze de la meua

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIÀ

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **PARRÒQUIA DESTA. COLOMA DE MARATA.**— Les Franqueses del Vallès. El 20 de març, al Centre Cultural, a les 21.30, conferència sobre el tema «El món dels sords», a càrrec de Josep Albiol.

• **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— El 21 de març, a les 22.00, concert a càrrec del Cor Ariadna, amb obres de Poulenc, Orban, Kodály, Mompou, Pladevall, Oltra, Ribó, Grau, Montsalvatge, Bibiloni i músiques populars eslovenes, sota la direcció de Xavier Puig.

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS.**— Exercicis espirituals per a universitaris i universitàries, del 21 al 25 de març, a la

Vil·la Lestonac, de Sant Cugat del Vallès, dirigits pel P. Vicent Igual, dominic. Del 27 al 30 de març, la delegació de Pastoral Universitària convida a viure la festa central de la nostra fe a l'alberg Jaume I, de l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà). Per a més informació i inscripció: CCU, tel. 323 33 68.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— El 3 d'abril, a la parròquia de la Bonanova, a les 21.15, Hora Santa per a sacerdots, homes i joves; i a les 23.00, Eucaristia corresponent al primer divendres. El 4 d'abril, a la parròquia de Sant Joan d'Àvila, a les 11.00, Hora Santa i Eucaristia per a religioses, dones i joves.

• **LEGIÓ D'ÀNIMES PETITES.**— C/ Sant Antoni M. Claret, 136, 1r 1a. Festa de la Misericòrdia, que tindrà lloc el 6 d'abril, a la parròquia de l'Esperit Sant (Travessera de Gràcia, 401 - Barcelona; metro línia 5: Hospital de Sant Pau), de 10.00 a 17.00. Els qui es vulguin quedar a dinar han d'avisar als telèfons 436 57 10 i 455 83 26.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— El 8 d'abril comencen les classes de les assig-

natures del segon quadrimestre. Des del 8 d'abril fins al 27 de maig, «Ensenyament dels pares del desert sobre el camí espiritual», i des del 10 d'abril fins al 29 de maig, «La presència de Maria en l'economia de la salvació.» Per a informació, matrícula i classes: c/ Diputació, 231 (edifici del Seminari), tel. 451 49 42, de 19.15 a 21.00.

• **TROBADA DE PREVERES I DIAQUES.**— Amb motiu del centenari de santa Teresa de l'Infant Jesús, tindrà lloc a Terrassa-Matadepera, el 12 de maig, organitzada per la Unió Apostòlica del Clergat. Constarà d'una visita cultural a les esglésies romàniques de Terrassa, una conferència a càrrec del P. Gelabert a la casa d'oració i acollida de Matadepera, i un dinar de germanor. Hi haurà autocar des del Seminari. Cal avisar Mn. Pere Campaña, tel. 203 74 51, abans del 6 de maig.

Girona

• **JUNTA DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA DE GIRONA.**— El 20 de març, taula rodona-debat sobre «La Setmana Santa: religió i tradició», amb Mn. Jaume Reixach com a moderador. Tindrà lloc a l'aula magna de la Cambra de la Propietat Urbana, c/ Ciutadans, 12 - Girona. Del 21 de març al Dimecres Sant, «Exposició de Setmana Santa», a l'església dels Dolors. Hores de visita: dissabtes i diumenges, d'11.00 a 14.00; els altres dies, de 17.00 a 20.00.

• **SANTUARI DEL COLLELL.**— El 29 de març, Pasqua Jove '97, amb el lema «Jo sóc aquest pobre». Hi poden participar nois i noies a partir dels 16 anys. Del Dijous Sant al Dissabte Sant, convivència-recés per a nois i noies a

partir dels 18 anys. Per a informació i inscripció: tel. 972/ 21 85 67; demaneu per Pere. Places limitades.

• **DELEGACIÓ DIOCESANA PER A LA VIDA RELIGIOSA.**— Aquesta delegació convoca la celebració anual de la Jornada Diocesana de la Vida Religiosa. Se celebrarà a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany, de Banyoles, el 6 d'abril, vuitada de Pasqua. Per a més informació i inscripció, adreceu-vos a la delegació.

Tortosa

• **TRIDUUM PASQUAL.**— El celebren els joves del moviment diocesà de les parròquies dels Dolors i Sant Jaume. La vetlla pasqual, presidida pel bisbe de la diòcesi, serà a la catedral.

• **COMIAT DEL BISBE LLUÍS.**— El Dimecres Crismal, 26 de març, a les 11.00, comiat del col·lectiu del presbiteri diocesà a la catedral. El 6 d'abril, a les 17.00, a la catedral, comiat de tots els fidels diocesans amb una Eucaristia celebrada. El 13 d'abril, a les 17.00, preveres i fidels són invitats a participar en la presa de possessió del bisbe Lluís com a arquebisbe de Tarragona.

Urgell

• **CENTRE D'ESPIRITUALITAT DEL SANT CRIST DE BALAGUER.**— Des del 4 al 6 d'abril, reflexions i pregària sobre la grandesa del Baptisme, «Viure avui el meu Baptisme», orientat per Maria de los Àngeles de los Ríos i Mn. Josep Font. Per a informació i inscripció: Santuari del Sant Crist - 25600 Balaguer, tel. 973/ 44 53 35.

R.R. de M. IMMACULADA MISSIONERES CLARETIANES

Casa d'espiritualitat M. Antònia París
1997 EXERCICIS PER A RELIGIOSES

Juny 19-28, P. Francisco de Mier, CP
Juliol 5-13, P. Rafael Gómez Manzano, CMF
Juliol 13-20, P. José Felix Valderrábano, CMF
Agost 1-10, P. Gabriel Villanova, SJ
Setembre 3-12, P. Ramón Setó, CMF
Octubre 1-7, P. Nicolás Caballero, CMF

C/ Major de Sarrià, 169 - 08017 Barcelona
Tel. (93) 203 72 12 - 203 74 04

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment Ajut Companyia Amistat Activitats

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avel·lina, 9 a 14) 330 61 37 (Josep, 21 a 23)
Local Social: Bailén, 10 (Pares Dominics)

CURS PREMATRIMONIAL INTENS

(Organitza: Moviment Familiar Cristià)

Un cap de setmana (dissabte i diumenge) dirigit per dos matrimonis i un sacerdot, que us ajudaràn a:

- Preparar junts el vostre futur matrimoni a la llum del pla de Déu.
- Identificar els esculls que poden debilitar la vostra unió.
- Aconseguir un clima de sincer, profund i íntim diàleg en la parella.

Proper curso: 26 i 27 d'abril.

Per a informació i reserves: Tel. 93- 204 72 42 (14-16h i 20-23h).

Nota: els assistents reben un certificat vàlid en qualsevol parròquia.

opinió

Zoom

La notícia que l'investigador escocès Ian Wilmut, de l'Institut Roslin d'Edimburg, havia aconseguit una ovella clònica, Dolly, amb la manipulació de gens i cromosomes, ha donat la volta al món. Tothom s'ha admirat de la gesta, per les perspectives que s'obren en la reproducció animal, i gairebé tothom s'ha plantejat la qüestió: L'experiència pot ser practicada en l'home? I tothom s'ha posat en guàrdia pel problema que això provocaria. Segurament es podria arribar a una sèrie d'homes o dones tots iguals... per fora, com calcats l'un de l'altre. Però, qui seria capaç de donar-los una ànima d'ésser humà?

Impromptu

Oriol Camps

Simó de Cirena

Vet ací un personatge de la Passió que sempre ha atret la meua sincera simpatia. Potser perquè, segons diuen Mateu, Marc i Lluc en els seus evangelis, va ser obligat a portar la creu de Jesús. I ho va fer, segurament, de mala gana, per por de rebre mastegots i garrotades si s'hi negava. Perquè a ell Jesús no li anava ni venia, la seva preocupació era el seu camp i la seva família i la resta no valia la pena. Per ell, segur que aquell home que duïen a crucificar no li havia anat més enllà del que en deia la gent, que era un gran profeta, un extraordinari profeta. Però tot això no tenia res a veure amb el seu blat, les cols i les cebes... Amb què el deixessin viure en tenia prou!

Va pujar amb la creu fins al cim del Calvari, i d'allí va retirar-se cap cot, mig atordit per la mirada agraïda del condemnat. Una mirada que recordaria la resta dels seus dies. Simó de Cirena es va confondre entre la multitud i mai més no se'n va parlar.

Ajudar Jesús a portar la creu! Potser mai no ho entendrem. Ho eludim una vegada i una altra perquè tenim por que ens pesi massa. I, tanmateix, més d'una vegada en la nostra vida tenim necessitat de Cireneu, perquè la creu ens angoixa amb la seva pesantor.

Potser ens caldria demanar que alguna vegada se'ns permetés fer de Cireneu, sense por de res ni de ningú. Qui sap si és l'única manera de sentir damunt nostre la mirada agraïda de Crist...

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Fins quan les monstruoses mines antipersonals?

Segons l'agència APIC, amb motiu del proper viatge del Papa a Polònia, ja s'estan desactivant les famoses i tràgiques mines antipersonals dels terrenys en els quals se celebraran actes multitudinaris i celebracions litúrgiques presidides pel Sant Pare.

En tot el món són milions aquests artefactes, perillosos sobretot per als infants, perquè a vegades les mines apareixen a ras de terra com vistoses floretes. En tota la terra encara hi ha 110 milions de mines antipersonals. I encara avui les grans potències d'aquest món es resisteixen a signar un acord internacional que prohibeixi de totes passades la producció, la comercialització, l'ús i emmagatzament d'aquests ingenis mortífers que, cada any, mutilen i assassinen desenes de milers d'innocents de la població civil.

Hi ha països, com França, que tenen prohibida la fabricació de mines, el seu ús, i la seva venda. El Canadà, exemplarment, està propiciant una llei que serà presentada al Parlament el desembre d'enguany, en el qual es prohibeix totalment les mines a tot el continent americà.

Inversament, la Xina i Rússia són els països de més fabricació de mines, i s'oposen a la seva destrucció.

Pel que fa als EUA, el president Bill Clinton va fer arribar un missatge a la Conferència de les Nacions Unides per al Desarmament, reunida a finals del gener passat a Ginebra, en el qual estimula l'aprovació d'un acord internacional prohibint la fabricació i ús de mines, «única manera —diu ell— perquè tots els nens i nenes del món puguin caminar sobre la terra amb alegria i seguretat». Amb tot, el president de la Conferència de Ginebra, el coreà Joun Yungsun, s'ha manifestat escèptic: «Sobre possibles acords, no adverteixo cap progrés d'avenença entre els diversos estats.»

Molts països —entre ells l'Estat espanyol— han prohibit la venda de mines antipersonals, però es resisteixen a prohibir la seva producció i emmagatzament. No deixia de ser una solemne hipocresia, perquè si se segueixen fabricant mines mortíferes, com s'evitarà amb eficàcia la seva venda, encara que aquesta sigui declarada il·legal?

Tribuna

Aureli Boix

Prevere de l'Oratori de Gràcia

Mentalitat actual i canvis en la fe (I)

Vaig llegir en el número del 6 de març de *Catalunya Cristiana* la crònica de Marta Puyol sobre la ponència que va fer Ramon Nogués al grup «Espai Obert», a les Cotxeres de Sants, el 15 de febrer d'aquest any 1997. La lectura d'aquelles observacions tan crítiques sobre tota una sèrie de punts de la doctrina catòlica em va moure immediatament a posar per escrit el que allò em suggeria espontàniament sobre cada punt criticat. Però, fins i tot sense pretendre una resposta acurada, calien una sèrie d'articles com a mínim, fets amb la documentació i la prudència de persones expertes en cada un dels respectius temes. ¿Què en feia, d'expressar senzillament el que primer se m'acudia sobre cada una de les crítiques? Crec que urgeix el diàleg entre tots plegats, i el que em suggeria cada una, en la meua imaginació, era com un primer pas per estar disposat a parlar-ne amb qui en volgués parlar.

De fet, tant el ponent com algunes de les persones que l'escoltaven ja han de saber que alguns dels punts crítics han estat exposats d'una manera extensa i sistemàtica aquestes darrers anys. Per exemple, la situació de pecat en què es troba tot ésser humà pel sol fet d'arribar al món, ha estat explicada en llibres complets, i sobretot entenedors i plens de sensibilitat amb la mentalitat moderna. Penso, per exemple, en el llibre *Proyecto de hermano*, de J.I. González Faus, o en els de Juan Ruiz de la Peña, que morí prematurament l'any passat; llibres elaborats professionalment, amb llibertat d'esperit, i —sense que això signifiqui cap descrèdit!— que han passat airosoament tots els filtres que ara l'autoritat doctrinal de l'Església ha cregut que havia de tornar a posar per

vetllar sobre la integritat del missatge.

Llegint, doncs, aquella sèrie de qüestionaments al «sistema eclesiàstic», em preguntava ¿què van pensar els lectors? ¿quin efecte els va produir? A mi em va saber greu que es digués tot allò. Semblava com si amb la vareta màgica de la «mentalitat actual» es pulveritzessin punts importants de la doctrina catòlica: «La concepció del món en els darrers dècennis ha convertit en inimaginables fenòmens que s'explicaven cosmològicament com la transubstanciació, la resurrecció, etc.» Se'm va acudir que més difícil ho tenien en el segle passat, quan molts es pensaven saber què era la matèria, com una cosa consistent, em va semblar que la ponència queia en un grau de lleugeresa o de superficialitat.

Potser algun dels lectors ha reaccionat amb la mateixa preocupació que jo. Potser algun altre no n'ha fet cas, o considera millor no parlar-ne. Després de tot, ja fa uns quants anys que duren les discussions d'aquesta espècie, i alguns —d'un extrem o de l'altre, o de l'àmplia gamma del mig— ja deuen estar decebuts sobre la possibilitat d'un diàleg. Però el diàleg és imprescindible entre persones en aquest món. Sempre ens queda per aprendre alguna cosa i les lleialtats sagrades, sigui a l'Església cos de Crist visible, sigui al grup de persones amb qui ens trobem bé, sigui al qui ens ha fet algun favor o ens atreu per la seva intel·ligència i agosarament, sigui a les persones concretes que ocupen el càrrec del ministeri apostòlic dins l'Església; aquestes lleialtats personals, dic, que de vegades tenim per sagrades, no han d'impedir-nos d'escoltar el que ens diuen altres germans, encara que no és impossible que ens toqui rebre la ironia o el menyspreu. Sabem que de tots costats s'hi peca, en

això darrer. Tal com hi ha abusos d'autoritat eclesiàstica, hi ha abusos de la «mentalitat actual». És aquesta la que predomina en la immensa majoria dels mitjans de comunicació. Els quals, de vegades, en comptes d'expressar els valors humans, representen poca cosa més que els interessos d'uns poders enormes que no perdonen qui és objecte de les seves ires.

Diu la ponència: «Pius IX quedaria astorat veient que tot el que va condemnar en el *Syllabus* és avui l'opinió comuna dels creients.» Aquell document de 1864 va ser redactat, com ho indica l'estranya paraula, com un índex o temari de frases extretes de les encíclics papals de l'època, per «condemnar tots els errors». Recordo que vaig llegir l'article crític del P. Chenu sobre el *Syllabus*, en un llibre que va publicar Editorial Estela en els anys del concili Vaticà II. Si la memòria no em falla, la crítica anava en la mateixa línia que l'anàlisi que en va fer Newman al seu temps: el principal punt flac era que el temari generalitzava o deia en abstracte el que en les encíclics tenia un sentit molt més concret. Sabent que hi ha diversos graus de nivell teològic en els documents o condemnes de l'autoritat de l'Església, s'ha de recordar que la força de cada una de les vuitanta proposicions s'ha de mesurar segons el valor del respectiu document original, que en el cas d'aquelles encíclics no és una definició.

Pius IX condemnava que la república (la democràcia) fos la font de tots els drets sense cap límit, i resulta que ara veiem que la democràcia formal amb què s'han organitzat els països d'Occident és potser la manera «menys dolenta» d'organitzar-se la societat política. Però penso que continua sent doctrina de l'Església i doctrina de l'Evangelí que la democràcia no és un absolut, que el principi de «la majoria» dels votants no fa de cap manera que aquella decisió sigui veritable o justa, tot i que a la «mentalitat actual» li costa molt d'admetre que hi hagi una altra Font de veritat i de justícia. Newman va respondre dignament als polítics i intel·lectuals que s'abraonaven contra el *Syllabus*, fent-los veure que una generació abans molts d'ells deien exactament mateix, i que encara no se n'havien retractat. Amb la seva anàlisi, en el seu temps, el document queda força relativitzat, però l'autoritat de l'Església, lluny de desautoritzar-lo, el va fer cardenal.

Pinzellades

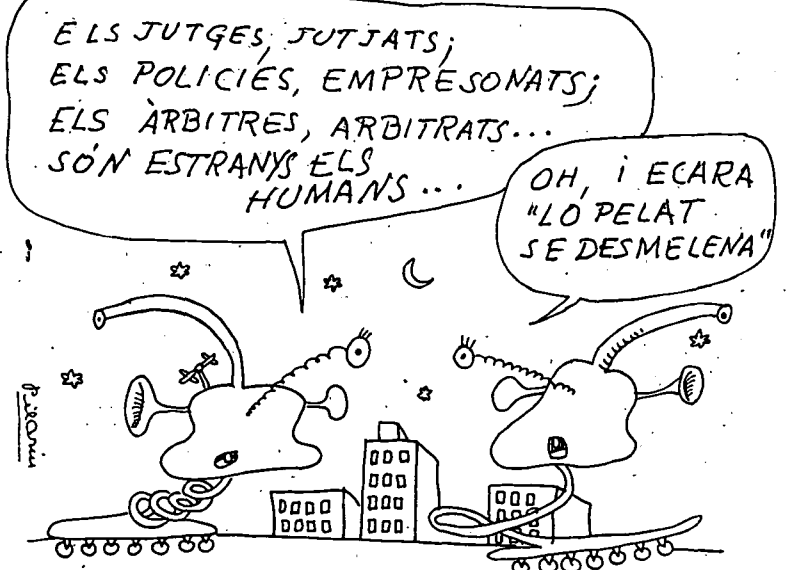
Justo López Melús

Només l'amor converteix

Un jove llibertí era l'escàndol del barri. Tots li deien que havia de canviar. El seu amic li insistia més que ningú. Això era el que més el deprimia, perquè se sentia incapaç de canviar. Fins que un dia el seu amic li va dir: «M'és igual que canviïs o no. Jo t'estimo tal com ets i no puc deixar d'estimar-te, encara que no canviïs.»

Aquestes paraules, conta el jove, van sonar en les meves orelles com música. Em vaig tranquil·litzar i em vaig sentir viu. I aleshores, oh meravella, vaig canviar. I és que només l'amor converteix. Tu no pots ser dolent perquè jo t'estimo. Molts són dolents, no creixen, perquè no són prou estimats. El dia que vosaltres no abuseu d'amor, molts altres moriran de fred.

Humor

Cartes del lector

Gràcies Sr. Pau López

Sr. Director,

Llegeixo en el número 911 de *Catalunya Cristiana*, l'extens i merescut article dedicat a la memòria de Pau López Castellote.

Sempre és bo recordar les persones que han deixat petja. La seva bondat, fora del comú, sempre ajudant els altres quan fes falta. Vaig tenir l'honor de ser alumne seu en el col·legi Costa i Llobera que ell va fundar amb tanta estima.

Recordaré la seva forma d'ensenyar (desbordava humanisme) sobretot ens deia que fòssim persones i, com a fills de Déu, que actuéssim com a tals.

Va ser un home de fe, infatigable organitzador, un bon professor i sobre tot un excel·lent educador.

Fa només uns mesos, abans que ens deixés, em vaig entrevistar amb ell en el seu despatx en l'edifici del Seminari del carrer Diputació, per organitzar a la parròquia on pertanyo una conferència sobre la família, que ell tant defensava; ja teníem dia i mes, però per desgràcia no va poder ser. Sempre estava disposat a col·laborar i a difondre els valors cristians que avui estan tan amenaçats per tots els fronts.

Estic orgullós d'haver-lo conegut i d'haver estat el seu alumne. Que aquesta senzilla carta serveixi com a petit i modest homenatge al Sr. Pau, professor. Des d'aquí li dic un cop més, gràcies Sr. Pau, per haver-me donat tant.

ANTONI CANALS
Barcelona

Catòlic de Barcelona

Sr. Director,

Has pensat mai la importància de la imatge del Sagrat Cor del Tibidabo, cim destacat de la Serra de Collserola i punt àlgid de la nostra ciutat?

Has contemplat el Sagrat Cor il·luminat des de qualsevol punt de Barcelona?

Doncs bé, jo ho he fet llargament i crec que hi ha una gran diferència quan la imatge està il·luminada de quan està apagada.

He sentit comentaris de gent que, tot i no ser creient, manifesta la seva alegria en experimentar un sentiment que no sap expressar, mou la gent a pensar que aquesta bonica llum irradia pau i seguretat a una gran ciutat com la nostra on la matèria domina l'esperit.

Si vols, tu, com a ciutadà o ciutadana de Barcelona, pots col·laborar a crear aquesta il·lusió, patrocinant el seu enllumenat durant una hora a l'any (per 2.000 ptes.).

Per rebre informació pots trucar al 417 56 86, Centre del Temple Expiatori del Tibidabo.

ANTONIO CAÑELLAS SIDÓS
Barcelona

El Dr. Jubany, autor de la música d'uns goigs

Sr. Director,

Ara que el Dr. Narcís Jubany no està entre nosaltres m'agradaria comentar una curiositat que reflecteix el llibre de la miscel·lània en honor del cardenal, editat l'any 1992. Segurament que moltes persones ja el coneixen, però també crec que altres no.

Amb motiu d'una visita d'estudis a Mallorca, els llavors alumnes del professor de geologia Dr. Bataller van anar a venerar la Mare de Déu de Lluc (patrona de Mallorca) i van cantar aquests goigs. El seminarista Francesc Sardà va escriure la lletra i el també seminarista Narcís Jubany va compondre la música. Un total de dotze estrofes. Solament em referiré a l'última.

«Puig el cel us escollia per ser Mare dels humans; escolteu Verge Maria, l'oració d'uns catalans. / A nosaltres oh Regina que us venim a visitar, traspasant la mar llatina ben guiats de vostra mà, de puresa i alegria feu-nos gràcies abundants. Escolteu Verge Maria l'oració d'uns catalans.»

A la pàgina del llibre que estan escrits els goigs també hi ha la música; els podeu aprendre, són ben bonics. Encara que no visiteu Mallorca, cantem-los! Segurament la Verge i també el Dr. Jubany estaran contents.

MARINA RUBIÓ i ARMENGOU
Sant Just Desvern

El País (12-III-1997)

L'abraçada papal

El Papa és una capsa de sorpreses. L'establiment de relacions diplomàtiques entre la Santa Seu i Líbia no és només fruit d'un interès legítim de la diplomàcia vaticana, sinó, alhora, un subtil subratllat a l'actualitat política i a la relació entre Occident i el món islàmic. El primer que cal destacar és la semblança entre aquesta decisió i l'apropament de relacions amb la Cuba de Castro. En tots dos casos, el Vaticà afronta amb absolut desvergonyiment el disgust de Washington, i en tots dos casos, l'abraçada papal és una pilota d'oxigen per a dos líders, Castro i Gaddafi, greument aïllats. És cert que l'interès vaticà per l'Havana té un caràcter, a més a més, pastoral. Cuba va ser de l'Església i a la illa hi ha un territori per reconquerir, mentre que a Líbia l'evangeli no és llibre de capçalera de les masses.

Però, precisament per això, la lectura purament política és encara més interessant. La Santa Seu manté relacions amb tot el món àrab, amb l'única excepció d'Aràbia Saudita, que com a Vaticà de l'islam hi mostra poc interès, encara que no rebutgi l'aliança de fet contra fenòmens seculars com l'avortament. Igualment està representada a Iran, malgrat que és un règim islamista, encara que no àrab. Líbia era, per tant, una anomalia, i al Vaticà no li agrada la geometria desordenada. Encara més, Gaddafi es presenta com a baluard contra la propagació de l'integrisme musulmà per gràcia del seu règim modernista, profundament islàmic, sí, però que mai ha acceptat la versió corànica dels ulemes ni la constitució d'un clergat amb poder polític en el país.

Retalls

L'agilitat amb què el Papa *mou peça* en el tauler internacional va en paral·lel al mateix temps amb la seva inamovable convicció que en el món no hi ha colors polítics ni aliances que justifiquin l'omissió del tarannà diplomàtic. Ser a Trípoli és una forma de provar la veritable universalitat de l'Església de Roma i de què Joan Pau II, encara que envellit, no considera que s'apropri la fi del seu pontificat.

Avui (12-III-1997)

El nostre bisbe dels pobres

Sovint, quan parlem de responsables de l'Església compromesos amb els pobres, es tendeix a evocar figures tan emblemàtiques com Óscar Romero, Helder Câmara o Samuel Ruiz. Però si demanéssim el seu parer als pobles del Tercer Món, ben segur que a aquest elenc de persones s'hi afegiria un bisbe català, Pere Casaldàliga. Fa unes setmanes, l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya va reconèixer el seu treball en favor dels pobles indígenes amb el premi per la Pau 1996. Aquest guardó li va ser lliurat simbòlicament a Manresa, molt a prop del seu poble natal, Balsareny. Com ja és habitual, va declinar la invitació per recollir el premi i va saludar els assistents a l'acte mitjançant un missatge d'agraïment enregistrat en vídeo, un sistema emprat freqüentment per Casaldàliga en trobades i actes com el Fòrum Vida i Evangeli. El vídeo i la correspondència fan present aquest català universal a molts indrets.

(...) La seva radical opció pels pobres ha convertit Casaldàliga en un profeta tenaç que denuncia, sense pèls a la llengua, les causes de la desigualtat i de la injustícia: «No és casual, sinó causal, estructurada, programada.» Fruit d'aquesta coherència, Casaldàliga proclama que «l'Església no pot ser neutral» i es confessa «evangèlicament revolucionari» (*A l'aguait del Regne*, Ed. Claret, 1993). De la mateixa manera, Casaldàliga, per mitjà de les seves famoses cartes pastorals, ha pres partit pel Moviment dels Sense Terra i fuetja implacablement els autors de les matances de camperols brasilers. Home profundament espiritual —un autèntic místic—, ha escrit més de trenta llibres en els quals expressa les seves actituds envers els pobres i oprimits. El darrer publicat a casa nostra, *Sonets neobíblics, precisament* va ser prologat pel qui va ser un dels seus millors amics, José María Valverde.

En l'àmbit eclesial, el bisbe català també s'ha caracteritzat per criticar el que anomena *ombres de l'Església*: «La Cúria romana hauria de de ser una altra cosa; reclama a crits una profunda renovació.» Tanmateix, Casaldàliga sempre ha expressat els seus punts de vista des d'una actitud constructiva —«sóc Església i l'estimo». Així, de la seva darrera visita *ad limina*, el 1995, Casaldàliga destaca que «aquest any, el Papa no em va renyar. La visita va ser cordial i fraterna».

Per difondre la tasca del bisbe Pere i sensibilitzar la nostra societat, fa anys un grup de cristians catalans van crear una associació, els Amics del bisbe Pere Casaldàliga, que edita un butlletí periòdic, impulsa campanyes i, de 1990 a 1992, promou la seva candidatura al premi Nobel de la Pau. (...)

■ Marcel·li Joan i Aisinella
Periodista

església en el món

Vaticà

La Santa Seu estableix relacions amb Líbia per impulsar el diàleg

■ Gaddafi afirma que és contrari al terrorisme i favorable a la llibertat religiosa

ROMA.— El Vaticà i Líbia van anunciar el 10 de març passat l'obertura de relacions diplomàtiques al màxim nivell. Muammar al-Gaddafi, president del país, es compromet a afiançar la pau al Magrib i respectar la llibertat religiosa. El nou nunci de Trípoli és l'espanyol José Sebastián Laboa. Els Estats Units respectaran la decisió vaticana i no prendran mesures de represàlia.

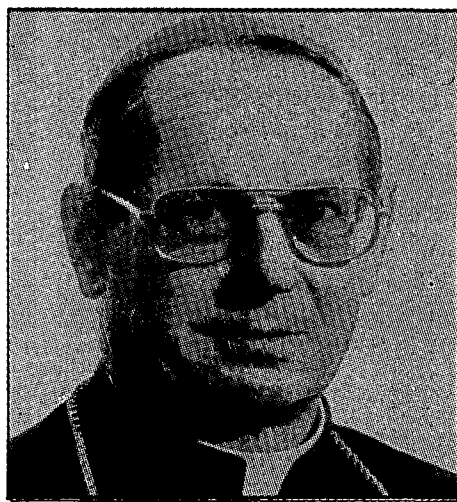
L'acord entre la Santa Seu i Líbia és el fruit de diversos anys de contactes i de negociacions, i es produeix per iniciativa del mateix Muammar al-Gaddafi, segons fonts diplomàtiques. El desig de Gaddafi s'inscriu dins de la nova política del règim de Trípoli per enfortir els llaços suficients per sortir de l'actual bloqueig internacional. Joan Pau II ha criticat obertament l'embargament com a instrument de política internacional, tant en el cas de Líbia com en el de Cuba o l'Iraq, perquè entén que els principals afectats per aquestes mesures sempre són els més pobres de cada nació.

El comunicat difós pel Vaticà destaca la presa de posició comuna de la Santa Seu i Líbia a favor del «diàleg

internacional» i d'un escenari mundial en el qual «cada país trobi el seu lloc i assumeixi la seva responsabilitat en vistes del bé comú». El Vaticà i Trípoli subratllen, a més a més, que l'acord diplomàtic és un pas important perquè «la riba sud del Mediterrani es converteixi cada vegada més en una regió de pau, d'estabilitat i de seguretat».

La Santa Seu assegura que l'acord amb Líbia és un reconeixement «als resultats positius obtinguts en la cooperació de les autoritats líbies amb la llibertat de religió».

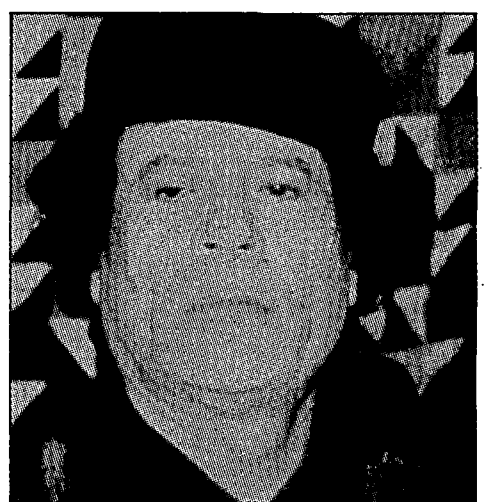
L'explicació de la Santa Seu destaca que les relacions diplomàtiques amb Gaddafi assentaran «les premisses per continuar incrementant l'amistat i la col·laboració de cristians i musulmans

Mons. José Sebastián Laboa, nou nunci de Trípoli.

en aquella nació». L'acord amb Líbia «és sobretot un instrument per al bé de l'Església local» i conduirà a «satisfer de la manera més adequada les necessitats espirituals» dels 50.000 catòlics presents a Líbia.

Per la seva part, els EUA respectaran la decisió vaticana i no prendran cap represàlia. Washington ha demanat a la Santa Seu que aprofiti tant com sigui possible els nous contactes amb Trípoli

Muammar al-Gaddafi, president de Líbia.

per «moderar» el règim de Gaddafi.

El Vaticà també va fer públic el nomenament pel Papa de monsenyor José Sebastián Laboa, un veterà diplomàtic, de 74 anys, com a primer nunci apostòlic a Trípoli. Monsenyor Laboa, natural de la localitat guipuscoana de Pasajes de San Juan, era des del 1995 nunci a Malta i delegat apostòlic a Trípoli.

C.C.

«Vademecum» per a confessors

■ Un text del Pontifici Consell per a la Família la finalitat del qual és ajudar els sacerdots en la guia espiritual dels matrimonis

ROMA.— *Vademecum per als confessors sobre alguns temes de moral pel que fa a la vida conjugal.* Aquest és el títol del document que acaba de

publicar el Pontifici Consell per a la Família.

La iniciativa té com a objecte l'orientació dels confessors en temes de

moral matrimonial. El *Vademecum* insisteix en l'actitud d'acollida per part del sacerdot, en la pressumpció a favor de la bona voluntat del penitent, la discreció i la mesura a preguntar, les recomanacions de no traïr el ministeri de la misericòrdia —negant, per exemple, massa de pressa l'absolució—, les indicacions sobre la gestió dels casos d'error o d'ignorància o dels dubtes de consciència i el plantejament del difícil problema de la cooperació en matèria de contracepció.

La intenció d'aquest document, preparat per encàrrec del Papa i amb la competent col·laboració de professors de teologia i d'alguns pastors, se centra en la família «santuari domèstic de

l'Església», com la va definir el Concili Vaticà II. La tasca pastoral d'acompanyar els matrimonis no és fàcil, atès el clima actual que es respira en temes tan delicats com la moral sexual. El document no es limita a repetir els ensenyaments continguts en l'encíclica *Humanae vitae*, o en l'exhortació apostòlica *Familiaris Consortio* o en altres documents, sinó que vol, sobretot, oferir suggeriments i orientacions per al bé espiritual dels fidels que s'apropen al sagrament de la reconciliació i contribuir a superar eventuais incerteses i divergències en la praxi dels confessors. L'actitud de fons és la de la comprensió i la misericòrdia, no la de condemna.

En resum: «Prudència i discreció» per al bon ús de la «lleï de gradualitat» pastoral, consisteix en això, a trobar a la vegada «la ruptura decisiva amb el pecat i un caminar progressiu» cap a la voluntat de Déu.

C.C.

URQUINAONA
LLIBRERIA

ROGER DE LLÚRIA, 4
TEL. 318.18.96
08010 BARCELONA

—Llibres religiosos, formatius, infantils, diversos...
—Papereria i material d'oficina
—Impressos de difusió catòlica
—Material escolar

SERVEI A DOMICILI I CONTRA REEMBORS

Nota de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi

■ Al voltant de la Sentència del Tribunal Suprem sobre l'ensenyament de la religió a l'escola

MADRID.— Davant de la interpretació donada per alguns mitjans de comunicació a la sentència del Tribunal Suprem, amb la consegüent confusió i inquietud creada en molts pares de família, la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi creu oportú fer públiques les següents reflexions.

- El recurs dirimit per la Sentència no va ser plantejat per cap organisme de la Conferència Episcopal espanyola, sinó per dues associacions i una persona particular.

- La Sentència del Tribunal Suprem es limita únicament a constatar que els articles 3 i 5,3 del Reial Decret 2438/1994, pel qual es regula l'ensenyament religiós escolar, no vulneren els drets fonamentals.

- No afirma que la redacció actual dels articles recorreguts sigui la millor ni l'única possible, respecte al nostre ordenament constitucional.

- Tampoc no vol dir, segons la nostra opinió, que, en el cas que l'alternativa a la religió tingui continguts morals i sigui avaluable, quedi violat cap dret fonamental. Totes dues solucions quedarien dins del nostre marc constitucional.

- La Sentència fa constar expressament que no jutja sobre la relació d'aquests temes amb l'acord entre la Santa Seu i l'Estat espanyol sobre Ensenyament i Afers Culturals, del 3 de gener del 1979. Continua sent, per tant, una qüestió no tancada la possibilitat que s'estigui incomplint aquest Acord.

- Estimem, doncs, que les qüestions queden obertes. L'esperit de col·laboració que ha de moure'ns, al servei de la societat, no ha de basar-se només en el criteri d'evitar la violació de drets, sinó també en el d'harmonitzar els drets de tots, per aconseguir una convivència més justa. En tot cas creiem que ha d'assegurar-se:

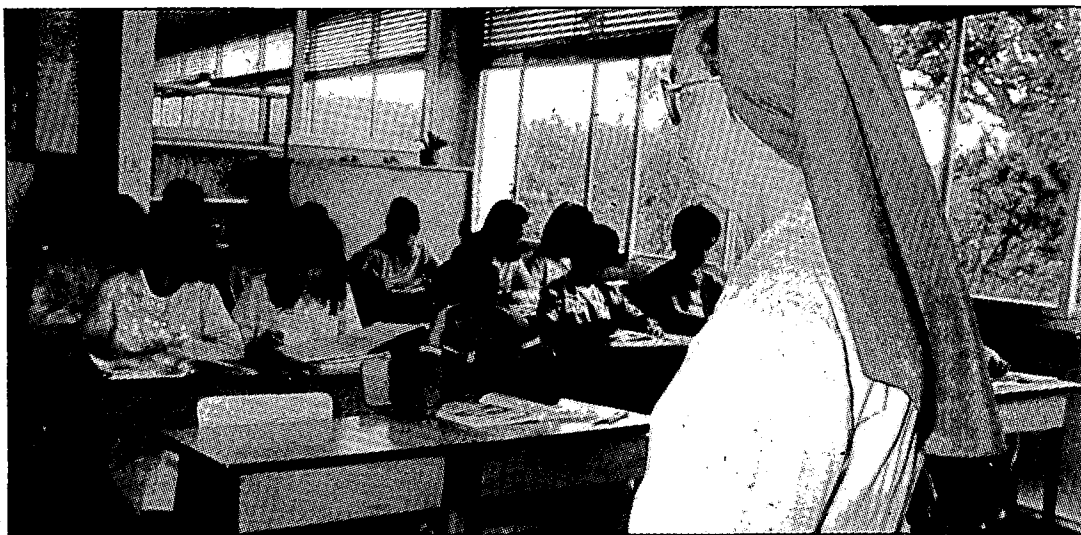
- El caràcter de l'ensenyament de la religió catòlica, com a àrea o matèria equiparable a les àrees o matèries fonamentals del currículum.

- El respecte a la llibertat dels alumnes perquè pugin optar per l'ensenyament de la religió a totes les etapes.

- La no discriminació de cap alum-

ne pel fet d'optar o no per l'ensenyament de la religió.

- La correcta aplicació d'aquesta sentència no modifica l'actual funcionament de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola.

La Comissió Episcopal es manifesta sobre l'ensenyament de la religió.

La dona només ocupa la quarta part de la població laboral activa

■ Missatge de les Dones Treballadores Cristianes

MADRID.— L'associació Dones Treballadores Cristianes d'Espanya va elaborar un missatge que es va fer públic el 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora. En el missatge assenyalen alguns aspectes en els quals la dona continua sent discriminada.

Un primer aspecte de discriminació a la societat espanyola és que «la dona només ocupa la quarta part de la població laboral activa». «En moltes empreses —afegeixen— a diferència del que succeix amb l'home, se'ls tanca el pas a llocs de responsabilitat. I si ens referim a la situació de desocupació, les dificultats per ella es multipliquen quan es tracta de trobar feina i el treball domèstic recau principalment sobre ella, encara que treballi fora de casa.»

Les Dones Treballadores Cristianes indiquen que no poden negar les enormes millores que ha aconseguit la dona amb el pas del temps. Tot i això, expliquen que «en moltes nacions, la dona pateix les mateixes injustícies que en els pitjors temps del passat. Sovint en les lleis no se'ls reconeix els mateixos drets que a l'home, a la societat es troba totalment sotmesa als altres, a la feina la diferència de retribució en tasques iguals respecte a l'home és evident i, per últim, en la família és la serventa de tots».

En aquest sentit, afirma el missatge, «l'analfabetisme, la manca d'atenció mèdica adequada, i el treball precari amb retribució ínfima

són situacions gairebé generalitzades. L'avortament, l'esterilització i altres mutilacions en contra de la seva integritat, s'apliquen amb mètodes que perpetuen la submissió de la dona en la societat».

Per aquest motiu, las treballadores cristianes demanen a les dones, «uniu-vos en l'esforç per aconseguir el ple reconeixement i la pràctica dels nostres drets. Les conquestes aconseguides fins ara han de servir d'estímul per perseverar en l'intent»; als governants, «vetlleu perquè en els vostres pobles s'eradiqui qualsevol mena d'injustícia o discriminació. Trebal·leu perquè aquestes mateixes aspiracions es compleixin a tot el món»; a dones i homes, «construïm un món nou sobre els fonaments de la igualtat i la responsabilitat compartida per tots».

C.C.

us ofereix un regal per Quaresma

CONFERÈNCIES QUARESMALES DEL SENYOR CARDENAL

Si voleu aprofundir en el sentit evangèlic de la Quaresma, escolteu les Conferències Quaresmals del senyor cardenal, monsenyor Ricard M. Carles.

Podeu adquirir els cassettes a Ràdio Estel, Av. Diagonal, 460, 3r - Tel. 415 30 06 (tardes).

«D'ell són els temps i els segles...»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«**E**n la litúrgia de la Vetlla Pasqual, el celebrant, mentre beneeix el ciri que simbolitza Jesús ressuscitat, proclama: "Crist ahir i avui, Principi i Fi, Alfa i Omega. D'ell són els temps i els segles. A ell la glòria i el poder per tota l'eternitat." Pronuncia aquestes paraules gravant sobre el ciri la xifra de l'any en curs. És clar el sentit d'aquest ritu: evidència que el Crist és Senyor dels temps, el seu principi i el seu acompliment; cada any, cada dia i cada moment són abastats per la seva Encarnació i la seva Resurrecció, per trobar-se així, novament en la "plenitud del temps". Per això l'Església viu aquesta realitat i la celebra al llarg de l'any. Així l'any solar és travessat per l'any litúrgic... Cada diumenge recorda el dia de la resurrecció del Senyor» (Joan Pau II, TMA, núm. 10).

La síntesi cristològica i litúrgica que el Papa proposa té una particular vàlida en aquest primer any de l'itinerari vers el Jubileu del 2000. És l'any dedicat a contemplar especialment Jesucrist,

la seva vertadera identitat, la seva acció salvífica. I a fer més viva alhora la nostra comunió amb ell per la fe com a adhesió a la seva persona, i pel baptisme, per mitjà del qual ell mateix ens ha incorporat a la seva mort i a la seva resurrecció.

L'Església tota entra aquest any a la Setmana Santa, i més encara en el Triduum pasqual, amb un desig més intens de celebrar el misteri pasqual. Són aquests dies en què, cada any, tot es concentra en aquest itinerari de pas de la mort a la vida nova que, una vegada per sempre, Jesucrist ha realitzat com a Fill de Déu fet home. Sabem que podem celebrar-ho perquè és un esdeveniment que no passa engolit pel temps, com qualsevol altre esdeveniment, sinó que roman per sempre: és l'obra del Senyor del temps!

Aquesta actualitat perenne del misteri pasqual és la que il·lumina i dona sentit a les celebracions litúrgiques. Quan, per exemple, contemplem i adorem l'arbre de la creu, el Divendres Sant, no ens limitem pas a recordar el

que va succeir històricament a Jerusalem, sinó que adorem la nostra única esperança de salvació (*O crux ave, spes unica...*, Salve, creu, la nostra única esperança). La creu és important per a nosaltres perquè el Crist l'ha feta instrument de la seva glori-ficació.

El moment de la iniciació cristiana

L'actualització més plena del misteri pasqual és la celebració de l'Eucaristia: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!» La Vetlla Pasqual és, sobretot, la gran celebració eucarística de l'Església. El que s'ha dit al començament de la Vetlla —«De Crist són els temps...»— té la seva realització sacramental en el moment de l'Eucaristia. Sí: l'Església celebra també aquest any 1997 la presència salvífica del seu Senyor i Salvador i entra en la comunió del seu misteri, del misteri de Crist que és alhora el misteri

de l'Església. Amb aquesta Eucaristia, l'Església recomença cada any des del seu nucli tot el curs de les seves celebracions.

És en aquest context on s'insereix la celebració dels dos sagraments de la iniciació cristiana que porten vers l'Eucaristia: el Baptisme i la Confirmació. L'Eucaristia de la Vetlla Pasqual és tan significativa de la renovació de la comunió de l'Església amb Jesucrist ressuscitat que demana que puguin participar-hi tots els qui hi estan disposats. Per això hi haurà la celebració del Baptisme i de la Confirmació, sobretot dels adults: aquests sagraments faran d'ells membres de Crist segellats amb el seu Esperit, capaços de participar, ja aquest any, amb el poble dels fidels, a la pregària, i a l'oblació i comunió eucarístiques.

En aquest mateix significat de la renovació de les promeses baptismals que actualment fa tota l'assemblea reunida, amb la candelera encesa a les mans. És la manifestació joiosa i personalment compromesa —per això es diu la resposta en singular: hi renuncio!, hi crec!— de la nostra identitat cristiana. Expressem allò que Déu ens ha concedit de ser, i afirmem el nostre propòsit de continuar col·laborant a la seva glòria.

La Bíblia a l'abast

El memorial del Senyor

(1C 11:23-26)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

Dijous Sant, en la celebració de la missa de la Cena del Senyor, llegim aquesta perícopa de la primera carta als de Corint, que és una autèntica joia de la revelació cristiana. Sant Pau l'aporta com a prova definitiva de fets paraules d'advertiment i de correcció que dirigeix als corintis per tal de fer-los sortir del mal camí per on s'havien extraviat i que els havia menat a convertir la comunió eucarística en una ocasió de manifestar les divisions que hi havia entre ells, tot avergonyint els germans més pobres (vv. 17-22). Els diu que el que fan no té res a veure amb el que el Senyor va fer en el darrer sopar i ens va deixar com a memorial seu.

A imitació de les comunitats palestinenques, els corintis també celebraven l'eucaristia en el marc d'un àpat de germanor. Tothom hi aportava el que tenia i podia, que es posava en comú i servia per a la participació fraternal. Així la reunió —l'església— començava imitant l'actitud dels deixebles —un grup que ho compartia tot entorn de Jesús— per acabar transformant-se en

el signe de la presència dinàmica del Senyor, que es feia pa i vi —aliment— dels qui marxaven cap a la salvació en Crist. La participació en els aliments materials comuns —l'esforç de cadascú al servei de tots— creava el clima adequat per poder participar comunitàriament en els misteris de la mort i la resurrecció de Jesús. A Corint, però, alguns cristians desvirtuaven el signe salvador amb el contrasigne del seu egoisme que aprofundia la divisió entre ells. La recriminació de sant Pau als corintis, l'Esperit la dirigeix a les comunitats cristianes de tots els temps. També a nosaltres, que més d'una vegada intentem fer de la celebració eucarística un menjador a part, reservat als de la nostra classe, en lloc de fer comunió amb la totalitat dels germans.

És en ocasió d'aquest reny que sant Pau dirà als corintis que la disciplina que els assenyalà no és invenció seva. «Aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor» (v. 23a). L'Apòstol va apreindre a acceptar —va rebre— la tradició de la comunitat cristiana a la catequesi que seguí a la seva conversió. I ell l'ha

passada als corintis, que s'han incorporat també a l'església de Crist i volen ser fidels al manament de Jesús. Perquè la celebració no és altra cosa que el memorial del Senyor, lliurat per ell a l'església perquè sigui ella qui el celebri. Els versicles 23b-25 constitueixen el testimoni més antic que tenim en els escrits del Nou Testament sobre la institució de l'eucaristia. Pau i Lluc ens donen la tradició litúrgica d'Antiòquia? Sigui com sigui, aquí se'ns presenta per primera vegada el que va fer «Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat» (v. 23b).

L'eucaristia, sacrifici de Jesús

L'Apòstol en la seva catequesi sobre el que va fer el Senyor Jesús aquella nit, subratlla el caràcter de sacrifici cruent que té la mort de Jesús. Així el signe sacramental de la Cena vol fer-nos present aquesta característica. El pa partit és signe i realitat alhora del cos de Crist ofert per nosaltres (v. 24). Igualment el calze és la nova aliança segellada amb la sang de Jesús (v. 25). Els signes de pa i vi per separat, el cos occit i la sang

vessada. El llenguatge dels signes, però, va més enllà de la simple imatge figurativa. Denuncien la realitat que es fa present. És la força del memorial, que no és simple memòria, sinó empelt existencial a la realitat obrada per Jesús. I aquesta realitat no queda atrapada per la mort, sinó que, vençant-la, la desborra i ens porta la dinàmica de la vida nova: la resurrecció. Els signes sacramentals de l'eucaristia ens diuen i ens fan present —ens hi incorporen— la mort i la resurrecció de Jesús, el Senyor. Per això sant Pau, fidel a la tradició cristiana, ens diu: «Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze, anuncieu la mort del Senyor fins que torni» (v. 26). L'anunci —la proclamació sacramental— és dinàmica de comunió. Som el poble que camina cap a l'encontre del Senyor. Hi camina en església. L'església de tots, que lluita per vèncer el pecat i la mort —la separació— intentant que la justícia dels homes s'acosti cada vegada més a la justícia de Jesús. «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat» (Jo 13:34). La comunió.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

23. Diumenge de Rams

Vermell. Lectures: *Processó*. Marc 11:1-10 (o bé: Joan 12:12-16). Missa: Isaïes 50:4-7 / Salm 21 / Filipencs 2:6-11 / Marc 14:1-15.47. (TORTOSA: Aniv. òbit bisbe Manuel Moll).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants; Josep Oriol, prev.; Toribi de Mogrovejo, arq.; Victorià, procons. mr.; Frumenci, mercd. mr.; Domici, mr.; Santa Aquila, mr.

24. Dilluns Sant

Morat. Lectures: Isaïes 42:1-7 / Salm 26 / Joan 12:1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó, nen mr.; Agapit i Llatí, bs.; Epigmeni, prev. mr.; Timolau, Dionís i Ròmul, mrs.; Santa Caterina de Suècia, vg.; beat Didac J. de Càdiç, cap.

25. Dimarts Sant

Morat. Lectures: Isaïes 49:1-6 / Salm 70 / Joan 13:21-33.36-88

ALTRES CELEBRACIONS: *L'Anunciació de la Mare de Déu* (la celebració litúrgica es trasllada al 7 d'abril). Sants, Pelagi, b.; Hermeland, ab.; Quiri, mr.; Humbert, ab.; Santa Dula, mr.

26. Dimecres Sant

Morat. Lectures: Isaïes 50:4-9a / Salm 68 / Mateu 26:14-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Brauli, b. de Saragossa; Càstul i Teodosi, mrs.; Ludger, b.

27. Dijous Sant

Missa de la Cena del Senyor. Blanc. Lectures: Èxode 12:1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11:23-26 / Joan 13:1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rupert, b.; Fillet, senad. mr.; Alexandre, sold. mr.; Joan, erm.; Santa Lidia, mr.

28. Divendres Sant

Celebració de la Passió del Senyor. Vermell. Isaïes 52:13-53:12 / Salm 30 / Hebreus 4:14-16;5:7-9 / Joan 18:1-19:42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Malcus, Castor, Doroteu i Rogat, mrs.; Santa Maria A. de Jesús Paredes. *Dia de dejuni i abstinència de carn*.

29. Dissabte Sant

Sepultura del Senyor.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Ciril, diaca, mr.; Eustasi, ab.; Armogast, comte, mr.; Segón, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge de Rams (Cicle B)

MISSA DE LA PASSIÓ

Lectura primera Is 50:4-7

*No he amagat la cara davant de les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit*

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

21:8-9,17-18a19-20,23-24 (R.: 2a)

«S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs;
que el salvi si tantse l'estima.»

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Lectura segona Fl 2:6-11

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'Evangeli Fl 2:8-9

Crist es féu per nosaltres obedient
fins a la mort i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom.

Evangeli Mc 14:1-15.47

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons
sant Marc

C.— De bon matí els grans sacerdots amb els notables del poble i els mestres de la Llei i tot el sanedri, celebraren una sessió, encadenaren Jesús, el dugueren i l'entregaren a Pilat. Pilat l'interrogà: S.— «Ets tu el rei dels jueus?» C.— Ell li respongué: B.— «Sí, teniu raó.» C.— Els grans sacerdots li feien moltes acusacions. Llavors Pilat li preguntà altra vegada: S.— «¿No et vols defensar de res? Mira

quantas acusacions et fan.» C.— Però Jesús ja no li respongué res més, tant, que Pilat n'estava sorprès. Cada any per la festa, Pilat els indultava el pres que ells demanaven. Hi havia un tal Bar-Abàs, empresonat amb els revoltosos que havien comès un assassinat durant els disturbis. La gent, doncs, pujà i començà a demanar a Pilat que els concedís el que solia fer. Pilat els digué: S.— «Voleu que us indulti el rei dels jueus?» C.— Perquè s'adonà que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. Però els grans sacerdots excitaren la gent perquè fessin indultar Bar-Abàs. Pilat tornà a parlar-los i els deia: S.— «I de Jesús que teniu per rei dels jueus, ¿què n'he de fer?» C.— La gent cridà: S.— «Crucifiqueu-lo.» C.— Pilat els deia: S.— «Per què? Quin mal-ha fet?» C.— Ells cridaven més fort: S.— «Crucifiqueu-lo.» C.— Pilat, volent contentar la gent, els deixà lliure Bar-Abàs, i entregà Jesús, després de fer-lo assotar, perquè el crucifiquessin.

Els soldats el conduïren a l'interior del pati del palau, que és el pretori, convocaren tota la tropa, el vestiren de porpra, el coronaren amb una corona d'espines que havien teixit i es posaren a saludar-lo: S.— «Salve, rei dels jueus.» C.— Després li pegaven al cap amb una canya, l'escopien i s'agenollaven com si li fessin homenatge. Acabada la burla, li traguieren el vestit de porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo. I obligaren a carregar-se la creu de Jesús a un tal Simó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus, que passava tornant del camp. Portaren Jesús a l'indret del Gòlgota que, traduït, vol dir lloc de la Calavera. I li oferiren vi adobat amb mirra, però no en va prendre. El crucificaren i es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus, a veure què treia cadascun. Era mig matí quan el crucificaren. En un rètol constava la causa de la seva condemna: «El rei dels jueus.» Juntament amb ell crucificaren dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra. C.— Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S.— «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C.— També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S.— «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C.— També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda, Jesús cridà amb tota la força: B.— Elohi, Elohi, lamà sabactani? C.— Que traduït vol dir: B.— «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?» C.— Alguns dels qui eren allí deien: S.— «Mireu com crida Elies.» C.— Un correu, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S.— «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C.— Jesús llançà un gran crit i expirà.

Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.

C.— En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S.— «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

Text abreujat.

A favor de la humilitat, la confiança i la perseverança

Joan Guiteras i Vilanova

La pregària és un combat. Sovint ens costa. Potser en l'inconscient de molts cristians hi ha la impressió que, estant enfeïnats per mil urgències, no hi ha temps per a la pregària. Aquesta apareix, fins i tot, com una evasió de la caritat. I, en el fons, hi cap la pregunta per la utilitat de la pregària.

La pregària és un do. Déu el fa al qui prega. Cal dedicar-hi un temps per adonar-se que l'oració és una realitat vital. Que no retarda la tasca, sinó que la millora. «Afilat la falç no retarda la sega, l'oració no retarda pas el treball», diu un refrany. La pregària, en realitat, ha de ser el motor de l'acció.

La mentalitat moderna, avesada a verificar-ho

tot per la raó i la ciència, i acostumada a valorar el rendiment i la utilitat, està abocada a considerar l'oració com quelcom sense rendiment i, per tant, com un afer inútil. Algú —abans ho hem apuntat— podrà pensar que l'important és fer obres de caritat i que el temps s'ha d'esmerçar en aquestes. Hom afirmaria una contradicció i, llavors, pregar esdevindria un refugi espiritualista, un evadir-se de les tasques dimanants de la mateixa fe. La vida cristiana té una peanya especial en l'oració; és intrínseca a la mateixa existència en la fe. Deç de la pregària, hom és llançat a la caritat ardent, a la recerca del bé i de la justícia. L'oració és font d'exigència vital. Que tothom es guardi de fer-ne un pretext davant la caritat. Ella mateixa està empapada de caritat i

d'ella brolla el dinamisme de l'amor.

Els fills de Déu no es poden desanimar ni per la sequera espiritual —sovint present en la vida de la fe—, ni pel fet de creure que Déu no escolta la pregària. Impensable! Preguar no és mai inútil. Déu, que és Pare, sempre escolta el clam dels seus fills. Impossible pensar que el nostre Creador i Redemptor no atén les nostres súpliques!

Els obstacles que hem esmentat somerament reclamen suplicar del Senyor la humilitat, la confiança i la perseverança. Hom prega humilment, senzillament, obertament. La confiança és intrínseca a la fe. I la perseverança —pregar sempre sense parar— és el secret de descobrir el quid de l'oració cristiana.

saber escoltar

Un monument a Déu

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Dües persones han vingut a rastrejar la meua col·lecció de bíblies. Un artista conegut vol posar a la seva escultura el nom de Déu, en moltes llengües. Vol que qualsevol que s'apropi a la seva obra, que estarà situada a Jerusalem, la Ciutat Santa, trobi el nom de Déu en la llengua materna. M'avinc contentíssim a col·laborar en el projecte. Perquè es tracta de Déu i perquè em recorda una idea meua realitzada fa anys.

(Es tracta de l'interior de l'església de l'Hospital de Sant Camil a Sant Pere de Ribes. Al plafó de Santa Maria, en encarregar al ceramista un senzill re-

lleu de la Verge, vam dissenyar, com a ornamentació que l'envoltés, un relleu on hi ha els noms de les diferents advocacions marianes. Volíem que el mallat, la família o qualsevol fidel, en apropar-se a resar, pogués identificar amb els més íntims records la seva localitat d'origen. Ho hem aconseguit? M'agradaria que fos així. He parlat en plural perquè el projecte va ser una obra conjunta amb el Sr. Jaume Sau, gran amic i mort molt aviat.)

Tornant al començament. Hem triat un fragment de la Bíblia on es repeteix el vocable Déu quatre vegades en un

curt espai. Han vingut i han fet fotocòpies de la pàgina corresponent i a casa seva desxifraran el text.

Simultàniament, ha estat a casa meua una amiga missionera que viu al Japó i hem comentat la idea. Em diu que en japonès no existeix l'ideograma específic per a Déu. El que s'utilitza correspondria a una cosa així com «el senyor més important», expressió que de vegades també es dona a l'emperador. Comentem que potser és l'equivalent al «nostre Senyor», que de vegades utilitzem aquí. Sí, però no.

A casa meua, en una vitrina, juntament amb objectes de referència bíblica que sovint adornen les Exopíbilies, tinc diversos objectes relacionats amb el món religiós. Hi ha una figureta de Buda, el budisme potser és una religió sense Déu o una divinitat sense religiositat. També tinc un antic fetitxe del Zaire, reflex d'una religió amb una cosmovisió molt diferent a la nostra, on Déu és un teló de fons sempre present, però sempre silent. Del món hindú, tinc figuretes i un rosari. Ja sé que no té res a veure aquest politeisme del subcontinent asiàtic amb l'olímp clàssic greco-romà. Però l'idol asteca precolombí que vaig rebre de Mèxic em recorda, sense coincidir, les deesses de la fecunditat, les dels vasos que vessen, de les civilitzacions mesopotàmiques.

Quants significats evoca la síl·laba sagrada OM? Són diverses intuïcions i plasmacions del Transcendent.

Concepcions molt diferents, a la recerca d'una relació amb el sobrenatural, utilitzant mètodes dispars.

No m'estranya que en l'episodi de l'esbarzer cremant, Moisès preguntés a la veu que li parlava: Quin és el teu nom? Aquell hebreu sabia alguna cosa de les traïcions dels seus avantpassats. Havia estat educat per la filla del Faraó en cultes egipcis i el seu sogre, Jetró, li havia parlat d'altres religiositats. Però se li va dir que el Déu que li parlava era el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, és a dir, un Déu personal, comunicable i amic. Moisès va quedar tranquil, a un Déu així val la pena ser-li fidel.

En aquests dies, nosaltres ens trobarem amb aquest Déu d'Abraham, que és el Déu de Nostre Senyor Jesucrist i el Senyor Jesucrist també és Déu.

Em van dir que entre les meues bíblies havien trobat 59 noves maneres de dir Déu, que s'afegien a les 40 que ja tenien. Com que el text era de Sant Joan, sé que es referia al Déu que coneix una mica i que em coneix molt a mi, al Déu que tant m'estima i al que jo voldria estimar molt més del que en realitat l'estimo. Aquesta visita i la reflexió junt a la vitrina augmenten el meu goig i em sento el més afortunat del món.

retrats bíblics
intencionats

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Col·labora fent-te soci

SI A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETI INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Amics de Déu

Els sants Bernat de Poblet, Gràcia i Maria, màrtirs, 21 de març

Al jardí del palau del rei moro de Carlet conversaven dues princeses, Zàida i Zoraïda, germanes d'Almanzor i Ahmed, fills del rei. Ahmed era un jove prometedor, amb grans habilitats diplomàtiques, per això el rei-moro de València el va enviar com a ambaixador a Alfons II de Catalunya per negociar el bescanvi d'uns presoners.

Passada la ciutat de Lleida, la comitiva va pernoctar al fons d'un bosc. A mitjanit uns cants i salmòdies van despertar Ahmed, el qual, atret per l'harmonia de la música gregoriana, va arribar fins a un mur des d'on va veure una estranya processó d'homes abillats amb túniques blanques: eren els monjos de Poblet que anaven a cantar matines. Des d'aquell moment, una inquietud va començar a bullir al seu cor. Acabada la seva missió, fa acomiadar els seus acompanyants dient-los que tornarà al cap d'uns dies i se'n va cap a Poblet. Allí és rebut pel pare abat i neix el seu interès per instruir-se en la fe cristiana. Al cap d'un temps es converteix i es fa batejar amb el nom de Bernat, en homenatge al gran impulsor de l'orde del Císter, per qui sentia una gran devoció.

Enamorat de la vida monacal, es queda al monestir, on fa la seva professió i és ordenat sacerdot. Passats vint anys, Bernat va demanar al pare abat de tornar a Carlet per evangelitzar els seus germans o morir per la fe. I totes dues coses les va aconseguir. Va convertir les seves germanes Zàida i Zoraïda, que es van batejar amb els noms de Gràcia i Maria.

En assabentar-se'n el seu germà Almanzor, home dur i cruel, es va enfurismar i va fer matar Bernat en presència de les seves germanes, amb vistes que agafessin por i renunciessin a Jesucrist; però Gràcia i Maria, enardides amb l'exemple de Bernat, van aconseguir també la palma del martiri. Els sants germans màrtirs són patrons de la ciutat valenciana d'Alzira:

Pels camins de la Bíblia

Jonàs predica a Nínive

Jonàs, pobret, s'anava enfonsant cap al fons de les aigües. Però el Senyor envià un peix enorme que es va empassar Jonàs. Passà tres dies i tres nits dins el ventre del peix. El profeta pregava així: «Senyor, tu m'has llançat al fons de l'abisme. Tu m'has submergit en la foscor. Les aigües m'han omplert la gorja i he estat a prop de la mort. Salva'm, Déu meu, i vindré cada dia a donar-te gràcies al temple.»

El Senyor escoltà la pregària de Jonàs. Passats els tres dies i nits, el peix nedà cap a la platja i hi abocà Jonàs.

Per segona vegada, Déu ordenà a Jonàs: «Vés a Nínive, la gran ciutat. Anuncia a tothom això que t'he dit.»

Jonàs se'n anà a Nínive. I proclamà a crits: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.»

Els habitants de Nínive escoltaren Jonàs. Van creure la paraula de Déu. Començaren a dejunar rigorosament i feren penitència. Ho féu tothom, grans i petits. Déu veié el

penediment dels habitants de la ciutat. I retirà les seves amenaces.

Jonàs va sortir de Nínive i anà a asseure's sobre un turonet a prop de la ciutat. Volia saber què faria Déu contra els pagans. Tot esperant, fins i tot s'hi va fer una cabana. Passaren dies i nits, però no succeïa res. Jonàs s'enutjà llavors contra Déu. No entenia el seu perdó. Li digué: «Ah Senyor! Mireu si entenia de raó quan no volia anar a Nínive. Sabia prou com estimeu els homes i els perdoneu!»

Llavors el Senyor féu créixer prop de Jonàs una planta perquè li fes ombra. Jonàs s'alegrà en veure aquell fullatge fresc. Però durant la nit un cuc rosegà les arrels i la planta s'assecà. Feia un sol que cremava. Jonàs no podia aguantar aquella calorada. Exclamà: «Prou. No puc continuar així. Vull morir, Senyor, perquè el teu sol és massa calent per a mi.»

Aleshores Déu digué a Jonàs: «Pensa, Jonàs. Tu plores a causa d'una petita planta que no t'ha costat res. I hauria de destruir, jo, la meva gran ciutat plena d'homes i d'animals? Ho comprens, ara, això?»

Fem Catequesi

El primer manament de la Llei de Déu

Estima Déu sobre totes les coses

El primer manament comprèn el deure de creure en Déu, esperar en Ell, estimar-lo més que a ningú i donar-li culte. El qui millor va complir aquest manament va ser Jesús, que sempre va estimar el seu Pare del Cel i va fer allò que li agradava (Joan 8,29).

Seguint l'exemple de Jesús, la nostra actitud correcta és la de comportar-nos com a bons fills de Déu. I què fan els bons fills?

- Estimen llurs pares, els respecten i els honoren.
- Els manifesten agraïment per tot allò que els han donat.
- Els demanen perdó quan els ofenen.
- Els demanen favors, confien en ells i se sacrifiquen per ells.

Si volem comportar-nos com a bons fills de Déu, hem de fer coses semblants:

- Reconèixer-lo com a Senyor i Pare, és a dir, adorar-lo.
- Donar-li gràcies per tantes coses bones que ens ha donat, per tants favors que ens ha fet i ens està fent.

- Demanar-li perdó pels nostres pecats.

• Demanar-li les coses que necessitem, ja que Ell és amo i Senyor de tot i és el nostre Pare que ens estima més del que ens poden estimar els nostres pares de la terra.

Litúrgia

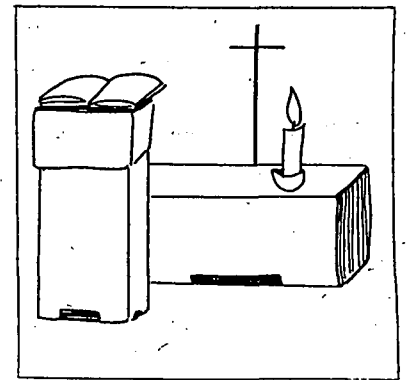
El presbiteri

Tres són els elements que han de destacar en un presbiteri:

L'altar-taula. És el centre de la nostra celebració. És signe de Crist i, per tant, mereix tota la nostra veneració: els qui el serveixen el besen, l'encensen, s'inclinen al seu davant, hi posen llums... Com a altar s'hi ofereix el sacrifici de Crist a la Creu. I com a taula —parada amb blanques tovalles—, es prepara al seu damunt l'aliment dels batejats, el Cos i la Sang de Crist.

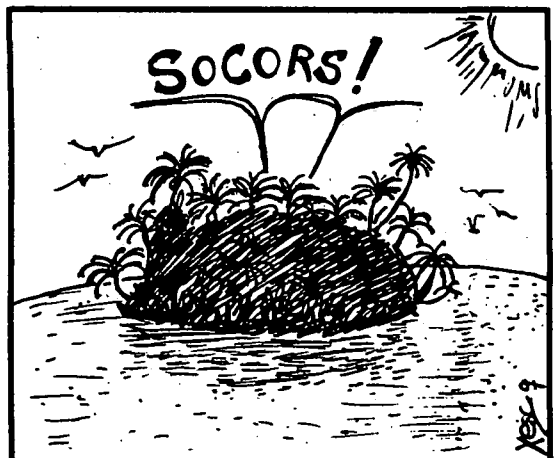
L'ambó. És el lloc de la proclamació de la Paraula de Déu, el primer aliment que se'ns dóna a missa. Aquí hi parla Crist, i, per tant, ha de tenir la dignitat que li escau.

La seu. És el seient del sacerdot que presideix l'Eucaristia. Ell, per haver rebut el sagrament de l'orde, fa present el Crist. Per això el seu lloc ha de ser també digne del Senyor.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

El CIEMEN treballa pel reconeixement dels drets de tots els pobles

■ Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions

«No n'hi ha prou amb aprendre una llengua, cal recuperar el seu ús social perquè si no ho fem hi ha el perill que es perdi.» Així s'expressa Aureli Argemí, secretari general del CIEMEN (Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions), que té com a principals objectius donar a conèixer les situacions dels pobles oprimits, exigir el ple reconeixement dels seus drets i establir una xarxa solidària que els ajudi a desenvolupar-se.

El CIEMEN és una entitat d'arrel catalana, encara que es va haver de legalitzar primer a Itàlia (1975) i després a Catalunya (1978). Deu el seu nom a l'antic abat de Montserrat Aureli M. Escarré, exiliat per haver defensat els drets del poble català, i és fruit de la constatació que a Europa —el context on treballa majoritàriament— un dels problemes més punyents que afecten la convivència humana deriva de la incomprensió o no acceptació de les minories ètniques i de totes les nacions. El CIEMEN defensa que el món és plural, que és ric per la diversitat de llengües i cultures existents. «Si féssim una radiografia d'Europa veuríem que a més de les llengües oficials n'hi ha moltes d'oprimides. Prima la mentalitat que s'han d'anar suprimint per aconseguir una uniformitat, i això és el que volem evitar», afirma Aureli Argemí. Segons ell, l'Església ha fet un esforç per encarnar-se en les cultures, per defensar la diversitat d'idiomes encara que «els ha costat segles entendre-ho, perquè primer van tenir la temptació del poder a través del llatí». Igualment, les polítiques que s'han fet durant molts anys a Europa han estat contràries a la implantació i difusió de les llengües vernacles minoritàries. Per Argemí, l'únic camí perquè no es perdin, prenent com a model el català, «és recuperar-ne l'ús social perquè es faci servir a tots els nivells». Partint d'aquesta realitat, el CIEMEN ja fa més de vint anys que treballa

en tres camps: d'una banda, vol donar a conèixer aquestes diversitats culturals, però no n'hi ha prou, cal potenciar el reconeixement d'uns drets determinats, en teoria assumits però mancats d'un aprofundiment polític i jurídic. Aquest reconeixement es completa amb unes accions solidàries per garantir els drets més fonamentals de l'ésser humà. En aquest sentit, actualment estan construint un hospital a prop de Sarajevo.

Fins ara al voltant d'uns 1.500 voluntaris han col·laborat en campanyes concretes de primera necessitat com la recollida, enviament i repartiment de més de mil tones de queviures i medicaments a Bòsnia, i en l'acollida de 109

Crear la cultura de la pau

La Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles, amb la col·laboració d'institucions públiques catalanes i japoneses, presentarà el 15 d'abril l'exposició *Hiroshima, missatge de pau entre els pobles*, que estarà dos mesos a la Pia Almoina amb la intenció de fomentar la cultura de la pau. No vol ser una mostra d'imatges estàtiques, sinó una exposició activa amb una projecció pedagògica i didàctica especialment per als infants que la visiten amb l'escola.

refugiats bosnians a diferents pobles de Catalunya. Els membres d'Acció Solidària per als Pobles-CIEMEN també estan treballant en una campanya de repartiment de menjar i material mèdic a Txetxènia, i la construcció d'un casal per a infants orfes a Ruanda. A Barcelona també s'està fent una cam-

El CIEMEN va organitzar a Barcelona la Conferència Mundial de Drets Lingüístics.

panya d'alfabetització al barri del Raval i es preparen uns cursos de medicina de guerra.

Difusió de les cultures

Però el CIEMEN du a terme un munt d'activitats d'acord amb els plantejaments que defensa: promou i dirigeix estudis sobre minories i pobles marginats; té un Centre de Documentació amb molt material bibliogràfic actualitzat; edita la revista *Europa de les Nacions*; i organitza seminaris i jornades, l'última va estar dedicada a la Mediterrània. Pel que fa a la seva contribució al reconeixement dels drets de les nacions, el CIEMEN acaba de crear la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles, l'any passat va organitzar a Barcelona la Conferència Mundial de Drets Lingüístics, i participa com a membre del «Buró europeu de les llengües menys difoses». L'any que ve participaran activament en la celebració del 50 aniversari de la proclamació dels Drets Humans de l'ONU.

Però el CIEMEN sempre ha posat un èmfasi especial en l'afirmació i defensa dels drets col·lectius de la nació

catalana. Els seus membres van ser molts anys els promotors de «Crida a la solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i l'acció catalanes». Actualment promouen amb altres entitats una Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) per reclamar l'ús social del català en tots els àmbits. Cada any, el Centre Internacional concedeix uns guardons a personalitats que es distingeixen per la defensa nacional del seu propi poble. L'any passat van ser guardonats el català Jordi Carbonell i l'hongarès László Tókes. El CIEMEN es financia amb les quotes dels seus socis, però fonamentalment a través de convenis concrets suscrits amb diverses institucions europees o nacionals, públiques i privades.

Glòria Carrizosa

CIEMEN

CENTRE INTERNACIONAL
ESCARRÉ PER A LES MINORIES
ÈTNiques I LES NACIONS
C/ ROCAFORT, 242, BIS 2N
08029 BARCELONA
TEL. 444 38 00

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

incaVol
Institut Català del Voluntariat
Pl. Pau Vila, núm. 1
08003 Barcelona

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

La «Passió segons sant Mateu», de Johann Sebastian Bach

■ Un espai i un temps de meditació i silenci a la Setmana Santa

Com cada any, la Setmana Santa ens invita a la participació dels actes litúrgics del *triduum* pasqual. Però també ens suggereix un temps i un espai de lleure idonis per a la meditació. La

música pot esdevenir una bona aliada. D'un temps ençà, s'interpreta per Quaresma la *Passió segons sant Mateu*, de Johann Sebastian Bach, al Palau de la Música Catalana. Aquest any, també

s'ha interpretat la *Passió segons sant Joan*. Així doncs, creiem oportú oferir una breu guia de la *Passió segons sant Mateu*, la religiositat de la qual, a més, justifica plenament la nostra tria.

La tradició del *cantus passionis* ja ens ve de l'època medieval. Però va ser sobretot al segle XVI quan la música va impregnar palesament el recitat de la Passió. Durant el segle XVII, el desenvolupament musical de les passions va prendre un nou impuls de la mà de H. Scütz. I va ser a la cruïlla dels segles XVII i XVIII quan es va adoptar la forma Passió-Oratori, emprada per J. S. Bach.

Les passions eren interpretades al servei religiós de les vespres. La seva execució es dividia en dues parts, i al mig es feia la prèdica de l'oficiant. A Leipzig, primerament, les passions eren cantades en estil *choraliter*: una recitació derivada de la declamació gregoriana. Però a partir del 1721, l'església de Sant Tomàs va autoritzar cantar el text de la Passió en estil *figuraliter*, és a dir, polifònic.

Les dades documentals ens ofereixen la notícia que J. S. Bach va compondre cinc passions, de les quals només dues es conserven íntegrament: *Passió segons sant Joan* (1724) i *Passió segons sant Mateu* (1729).

Malgrat els pocs anys que separen les dues passions, les diferències són substancials pel que fa al text i al tractament musical. A grans trets, representen el pas de la Passió-Història del segle XVII a la Passió-Oratori del segle XVIII. Dins del conjunt de l'obra de Bach, la producció de les passions va tenir lloc en el darrer període de la seva vida. Per tant, ens trobem davant d'un home plenament

madur, tant pel seu *métier* compositiu com pel seu creixement religiós.

La *Passió segons sant Mateu* es va interpretar per primera vegada el Divendres Sant del 15 d'abril de 1729 (darreres investigacions la daten en el 1727) a l'església de Sant Tomàs de Leipzig. Posteriorment, i en vida de Bach, hi va haver altres interpretacions. També cal dir que la composició va presentar altres versions. L'obra combina el text de l'Evangeli segons sant Mateu amb el *libretto* de Picader—pseudònim de Christian Friedrich Henrici—i amb els textos dels corals.

Dimensió narrativa i reflexiva

L'eix estructural de l'obra està íntimament lligat als textos, i comporta dues dimensions: la narrativa i la reflexiva, que Bach va saber traduir musicalment. Així, l'estil recitatiu *secco*—només amb el baix continu—és l'idoni pel que fa a la narració *en off* de la història de la Passió. Aquest és l'estil que fa servir l'evangelista. Ell relata la passió perquè no intervé en l'acció dramàtica que s'hi esdevé, mentre que Crist, els diversos personatges i la turba intervenen directament en la trama dramàtica dels fets. Crist també declama en un estil recitatiu però és *accompanato*, perquè Bach va voler emfatitzar la part divina de Jesús. Només al darrer moment —*Elí, Elí, lemà sabactani?*—, quan se sent abandonat i, per tant, més ple de natura humana, el recitatiu és

L'estructura de la *Passió segons sant Mateu* té dues dimensions, la narrativa i la reflexiva, que Bach va saber traduir musicalment.

secco. Pel que fa a la turba, alguna vegada s'expressa amb el recitatiu coral, però la majoria de vegades usa el llenguatge contrapuntístic amb l'estil de motet i/o fugat.

La dimensió reflexiva queda palesa en els corals, les àries i els ariosos. Els corals són un dels principals trets distintius de l'Església alemanya protestant. És el cant litúrgic del poble per excel·lència. Així doncs, Bach, conscient de la importància litúrgica en l'ofici luterà, els utilitza tant en aquest sentit com per crear espais de repòs, meditació i reflexió de tots els fets que es narren. De fet, també hi ha un interès musical en el joc dialèctic de la tensió-distensió a efectes del desenvolupament òptim del discurs musical.

A més, l'ús del cor com a personatge de la Passió —la turba— o com a element de meditació—els corals—també el trobem a cavall entre la reflexió i el drama. En aquest sentit, el més espectacular és el moviment inicial de l'obertura de la Passió, a doble cor, doble conjunt instrumental i cor de sopranos. El personatge al·legòric la filla de Sió (I Cor) es lamenta i dialoga amb el poble (II Cor),

que amb ànsia l'interroga: *Wen? Wie? Was? Wohin?* Sobre l'entramat polifònic d'aquests cors, apareix el cant de l'anyell immaculat —o *Lamm Gottes*—, que es desenvolupa, seràficament, a manera de coral monòdic.

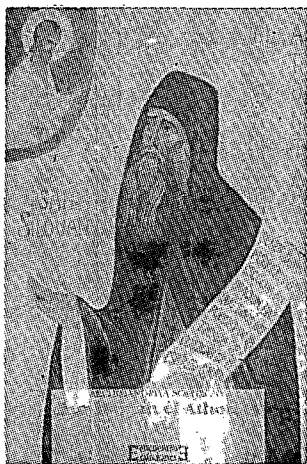
Al llarg de la Passió van apareixent figures musicals que descriuen pictural, dramàtica i simbòlicament el text. Per exemple: els sanglots i les llàgrimes (*Du lieber Heiland*); les al·literacions del text subratllades pel *tempo*, la mètrica i la textura fugada i de doble cor (*Sind Blitze, sind Donner in Wolken ver schwunden*); la intensificació dramàtica i emocional posada en relleu amb una dissonància (*Barrabam!*), o el doble significat del mot *kreuz* (*Lass ihn kreuzigen!*).

Varietat de la instrumentació

Per acabar, cal comentar breument la gran versatilitat i varietat de la instrumentació. Bach va ser un artesà de les diverses sonoritats instrumentals, que coneixia tant des de l'aspecte tècnic com des de l'efectista. El compositor va ser fill d'una època en què els diversos timbres sonors estaven íntimament relacionats amb un *ethos*. Amb aquestes premisses, Bach posa en relleu: l'efecte sonor com a *tutti* (obertura de la Passió); el virtuosisme a les àries d'un únic instrument (*Gebt mir meinen Jesum wieder*), o l'assoliment d'un clímax emocional mitjançant el color tímbric dels oboes *da caccia* (*Ach Golgatha*). Evidentment, aquests són alguns dels molts exemples que podríem extreure d'aquesta obra magnífica.

Com a colofó, observem que Bach actua com un veritable exegeta de la Passió, perquè s'observa una exegesi a tres nivells: l'històric, el moral i el simbòlic. Bach interpreta el text mitjançant la música i ens ofereix una nova lectura de la Passió. Més enllà de l'ortodòxia luterana o del pietisme de l'època, actualment podem dir que Bach esdevé un músic ecumènic, perquè el seu missatge musical transcendeix el creient fidel per impactar tota ànima oberta a la bellesa i la bondat.

Jordi Rifé i Santaló
Musicòleg

SAN SILOUAN EL ATHONITA

ARCHIMANDRITA SOPHRONY

La tardor del 1892 un jove camperol rus arriba a la muntanya d'Athos després de fer el servei militar. Tot i que inculte, en el sentit habitual de la paraula, les seves vivències i els seus ensenyaments serviran com a exemple de generacions posteriors. Sant Silouan va ser canonitzat pel Patriarcat ecumènic de l'Església ortodoxa el 1988.

430 pàg. amb il·lustracions. P.V.P. 2.000 ptes.

Encuentro Ediciones

Centre Passatge, la formació com a raó de ser

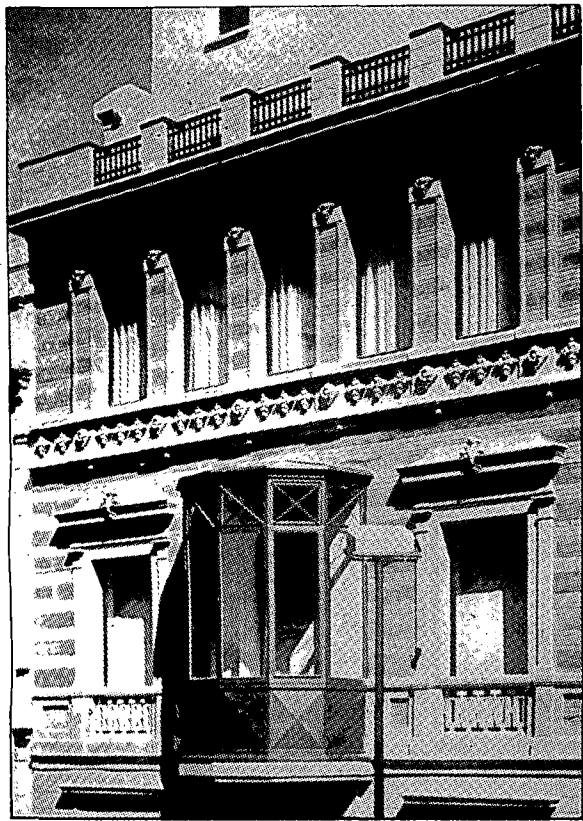
■ Amb 25 anys d'existència, l'entitat sociocultural de l'Eixample s'erigeix com un dels pols d'incidència social més importants de la ciutat

BARCELONA.— Al bell mig de l'Eixample barceloní treballa des de fa 25 anys el Centre Passatge, una entitat de caràcter cultural i formatiu que en el transcurs de tot aquest temps ha ofert activitats per a totes les generacions i, fins i tot, alguns dels que van començar a ser membres de petits, avui coordinen el seu funcionament. «La

intergeneracionalitat és enriquidora perquè ens permet veure les diferents etapes de la vida», reflexiona Anna Almuni, directora del Centre Passatge des de fa deu anys. L'objectiu de l'entitat és i ha estat, des dels seus orígens, el d'«educar amb sentit el lleure» dels més joves, si bé alhora sempre s'ha comptat amb la participació d'uns pares que «mostren una volun-

tat de creixement personal molt important». Aquesta «voluntat formativa», afirma Almuni, neix en el si d'una «comunitat de fe, ja que el projecte del centre és de la institució teresiana». Quan ja s'està a punt d'encetar els propers 25 anys, la proposta del Centre Passatge continua sent «la formació en la vida des de la pròpia realitat vital».

Des de mitjans d'octubre, el Centre Passatge de l'Eixample es troba en plena celebració del seu primer quart de segle d'existència. En el transcurs d'aquests vint-i-cinc anys, nombrosos barcelonins han passat per aquest edifici del passatge Mercader. En ell han crescut i s'han educat, i també han tingut moments d'esplai i lleure, sempre tenint com a fons una visió de «formació personal sociocultural». En aquest sentit, aquella entitat que va obrir les seves portes el 1971 com a centre d'esplai per a infants i joves, avui compta amb cinc àrees de treball que comprenen el vessant pròpiament d'esplai, el sociocomunitari, el sociocultural, el de formació d'adults i el lúdic.

Façana del Centre Passatge.

«Fer camí plegats»

En aquest marc festiu han tingut lloc diversos actes, especialment un compendi de conferències sota el lema general de «Educar per la mundialitat i la ciutadania», perquè, segons Anna Almuni, directora del Centre Passatge des del 1986, «a l'entitat vénen ciutadans de Barcelona, però a la vegada homes del món, ja que la ciutat és molt oberta». Des del Centre Passatge s'ha aprofitat l'aniversari per fer una reflexió comuna a l'entorn de la realitat canviant dels nostres dies. Almuni contextualitza les activitats de Passatge en uns moments en què hi ha «la necessitat de contrastar criteris, sentir-nos treballar junts, en el si d'una realitat que no hem de rebutjar. És bo sentir-se fent camí amb altra gent quan sorgeixen dificultats».

Ja en els seus inicis, el Centre Passatge, va ser una iniciativa oberta a

tothom, i no hi ha dubte que ha estat sempre així, quan es fan actes, cursos o conferències hi són presents membres de totes les edats. Molta gent s'ha apropiat al Centre Passatge alentada per amics o familiars que els n'han parlat. Altres n'han tingut coneixement a través d'actes puntuals que els han interessat, i també hi ha pares que han arribat buscant un esplai per als seus fills, i després també s'hi han quedat ells. Almuni reconeix que en el centre funciona molt «el boca a boca, que es fa ressò d'una dimensió nova de l'associacionisme que busca formes diferents de treballar i ser presents en el país».

Sigui com sigui, totes aquestes persones coincideixen al Centre Passatge, on troben la possibilitat de continuar o reforçar la seva formació a través de les diferents àrees de treball que organitza l'entitat. Així, en el vessant sociocomunitari, es proposa treballar per al desenvolupament social i comunitari com són els projectes amb una di-

mensió de voluntariat social. D'altra banda, el socio-cultural incideix en el desenvolupament personal i artístic mitjançant un ampli ventall de cursos musicals, d'arts plàstiques, de fotografia i de vídeo, així com una secció de visites culturals, a més dels serveis de biblioteca i sala d'exposicions. L'àrea de formació permanent, inclou un centre de formació d'adults reconegut per la Generalitat on s'imparteixen classes d'alfabetització, de graduat escolar, de preparació per entrar a la universitat als majors de 25 anys, a part de cicles de conferències, tertúlies culturals, idiomes... Finalment, les dues àrees restants són l'esplai, que acull els infants des dels quatre anys fins als adolescents de 17 anys, i l'àrea lúdica, que es completa amb una ludoteca i un grup que organitza excursions de forma periòdica.

El repte de 25 anys més

Seguint el camí ja traçat, Almuni pretén que de cara als propers anys, Passatge esdevingui una «plataforma

d'incidència sociocultural que posi a l'abast de la gent els instruments necessaris per establir un diàleg entre la realitat propera i allò més llunyà que ens crea dificultats». El context de treball, però, mai no perdrà els seus orígens «d'una comunitat de fe que reuneix en un projecte d'inspiració teresiana, a unes persones que es plantegen un diàleg fe-cultura».

Malgrat tot, Almuni considera que perquè la supervivència d'iniciatives com la de Passatge sigui factible, en el transcurs dels propers anys, no tan sols cladrà «mantenir, sostenir i recrear les activitats», sinó també «adaptar i, si convé, canviar-les, perquè pugui ser vàlida per aquells que vénen». Anna Almuni, des del seu càrrec de directora del Centre Passatge, però també a títol personal, recorda que el canvi no ha de fer por quan el que es proposa és «la formació en la vida des de la pròpia realitat vital canviant» en un estat d'«acompanyament mutu com a comunitat humana i de fe».

Raquel Planas i Silva

JESÚS MESTRE I GODES ELS PRIMERS CRISTIANS

El nou èxit de l'autor
d'*Els càtars*,
Viatge al país dels càtars
i *Els Templers*.

EDICIONS 62

El llibre de la setmana

Ramon de Penyafort, català universal

Comentar l'obra del benemèrit jurista professor Valls i Taberner sobre sant Ramon de Penyafort, en aquesta pàgina literària dedicada gairebé sempre a la frivolitat de la ficció, pot semblar agosarat. Ens atrevim a fer-ho perquè la vida i l'obra del gran català universal que va ser Ramon de Penyafort està tan implicada en la història del seu temps, i el seu protagonisme va ser tan sobresortint en moments crucials, que la lectura del llibre del professor Valls i Taberner resulta realment apassionant.

En la presentació d'aquesta edició en català —excel·lent versió de l'original en castellà de 1936, de Corinne Balcells—, el P. Llorenç Galmés recorre de forma succinta i erudita les etapes que va seguir l'il·lustre fill de Vilafranca del Penedès a través d'Europa, al servei del Dret i de l'Església i del país. Detecta alguna cosa fonamental en ell, que fa que aquesta vida sigui de gran interès per al públic català, perquè afirma que «era un savi i un sant fet a la mesura de la més pura tradició catalana».

Ramon de Penyafort va ser un home amb la fredor temperamental necessària per ser un jurista excel·lent, però, al mateix temps, era d'una sensibilitat fora de dubtes. Sobretot quan es tractava d'estimar i servir el seu poble i la seva gent, dins de la seva professió de frare dominic, predicador incansable i

oportú, interessat en els problemes reals de la seva època.

No és fàcil arribar a ser el que va ser Ramon de Penyafort sense caure en el rigorisme del *summum ius, summa iniuria*, que sempre aguaita els que han de

Ferran VALLS I TABERNER,
Sant Ramon de Penyafort.
La Formiga d'Or,
Barcelona 1996, 329 pàg.

tenir l'última paraula sobre situacions conflictives. I ell va tenir el paper decisiu en tants moments de la història, que va necessitar la seva gran capacitat i el seu enorme equilibri per mantenir-se a la llengüeta de la balança.

Però, a més, la seva profunda fe i ponderada religiositat sense estridències el van fer un instrument vàlid per poder estar sempre present com a home de pau, i aconseguir que al seu voltant es visqués la serenitat necessària per ser coherents amb la pròpia fe en Déu i la inserció sense escapismes en els problemes de la Terra. I va ser precisament per això pel que va arribar a ocupar un lloc crucial a la seva orde i a la cúria vaticana.

Va ser company a Bolonya de Domingo de Guzmán, que el va ajudar en la fundació i expansió de l'orde fundat pel sant castellà. El seu talent com-

prensiu i humà i la seva profunda intel·ligència, manifestada sempre amb senzillesa, el van fer un home obert a tots els corrents del seu temps, coneixedor de les ideologies i dels homes.

Sempre situat en el punt just dels esdeveniments, amb un extraordinari sentit pràctic. Per això, va ser un home clau en el pontificat de Gregori IX i en el regnat de Jaume I. També va animar sant Tomàs d'Aquino en la redacció de la *Summa contra gentiles*, conscient de la necessitat que tenien els intel·lectuals del seu temps de reafirmar la pròpia fe, en un moment en què la cultura i la societat convivien amb jueus i musulmans. Va influir en les decisions preses pos-

teriorment pel cardenal Cisneros, i Ramon Llull en va aprendre, sens dubte, la forma d'apropar-se als creients d'altres religions.

Creiem que la biografia de Ramon de Penyafort escrita per l'il·lustre professor Valls i Taberner és una lectura obligada per aquells que estimen la història de Catalunya i la dels seus principals protagonistes. Es veu, a través d'ella, el geni del país i la importància capital dels que, a través dels anys, l'han anat conformant. Una versió catalana que cal apreciar no tan sols per l'esforç que suposa, sinó per la contribució importantíssima al coneixement de les nostres arrels.

Cristóbal Sàrrias

També hem llegit...

✓ Erasme, *Del lliure albir / Luter, Del serf albir*. Edicions 62, Barcelona 1996, 488 pàg. Important edició d'obres fonamentals de Luter i d'Erasme, sota la direcció del professor Héctor Vall. No és una obra per ser llegida de cop, sinó per ser estudiada. Això ho facilita un pròleg excel·lent, unes síntesis biogràfiques i unes notes d'Héctor Vall. Recomanada a lectors interessats en obres bàsiques del pensament.

✓ Christopher Lasch, *La rebelión de las élites y la traición a la democracia*. Paidós, Barcelona 1996, 237 pàg. Mostra la nostra realitat social viscuda des del carrer. Reflexió assequible i estimulante, perquè inquieta i fa pensar. No podem viure d'esquena a una realitat que veiem cada dia, o que sentim dia i nit a través de les finestres de casa.

✓ Daniel Goleman, *La inteligencia emocional*. Kairós, Barcelona 1996, 523 pàg. Una bona obra divulgativa sobre les emocions: les teories sobre el cervell i com en dominar les emocions moltes mediocritats poden arribar a ser alguna cosa a la vida. Val la pena.

La sardana i la dansa

A BANYULS DE LA MARENDA, el dia 9 de març es va celebrar la commemoració del cinquantè aniversari del Foment de la Sardana local. L'efemèride, molt important, també va ser un reconeixement a Paulí Corominas, que ha estat el president de l'entitat durant tot aquest període que ara se celebra. Corominas, secundat per la seva dona, ha estat l'ànima del sardanisme a Banyuls, amb ballades, aplecs, cursets i d'altres actes sardanistes que han mantingut viva la sardana en aquesta terra antigament catalana. Paulí Corominas cedeix la presidència a un altre entusiasta de la dansa catalana, l'amic Rull, a qui sempre hem vist com a activista i, principalment, com a presentador i comentarista d'actes sardanistes, on s'ha pogut gaudir de la seva simpatia i estima per les activitats organitzades.

A L'ESPLUGA CALBA, molt a prop de les Borges Blanques, es preparen per ser la localitat que aquest any atindrà les festes de Retrobament de Sardanistes Veterans a les terres de Lleida. Una festa itinerant que ara complirà la vintidosena edició.

Els actes començaran el dissabte dia 5 d'abril amb el traspàs de les festes i el pregó que pronunciarà l'escriptor Sebastià Serrano, de la Universitat de Barcelona. Diumenge es farà la missa dels sardanistes, l'audició de sardanes, la inauguració d'una plaça commemorativa, el dinar de germanor i, a la tarda, el concert amb la cobla Juvenil de Bellpuig. La direcció tècnica de les festes és a càrrec del Grup Sardanista del Club Esportiu Huracans, de Lleida.

Josep Ventura

**LLIBRES RECOMANATS PER A
UNA MÉS INTENSA PARTICIPACIÓ
LITÚRGICA A LA SETMANA SANTA**

**CELEBRAR LA SEMANA SANTA
EN LAS PEQUEÑAS COMUNIDADES**
PEDRO FARNÉS

**CELEBRACIÓN DEL
OFICIO DE TINIEBLAS
DEL TRIDUO PASCUAL**
PEDRO FARNÉS - DOMINGO COLS

**LA HERMOSA VIGILIA DE PASCUA
COMO PREPARAR Y VIVIR LA CELEBRACIÓN
PRINCIPAL DEL AÑO**
RUFINO GRÁNDEZ

DE VENDA A LES LLIBRERIES

EDITORIAL REGINA, S.A.

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Literatura per als més joves

L'exemple contagiós del Dr. Tarrés

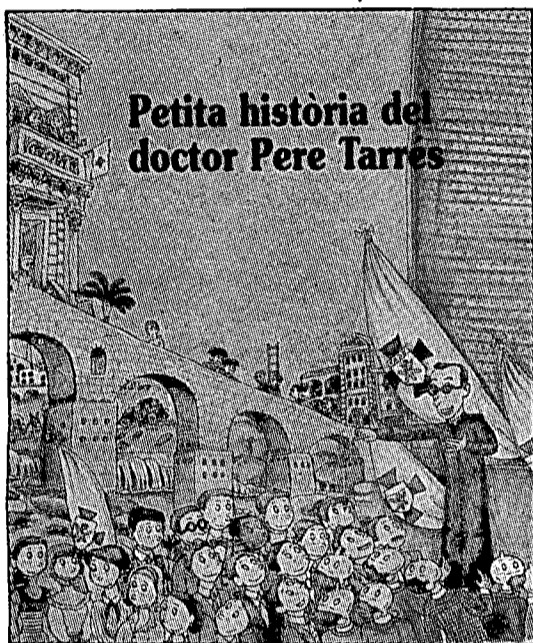
La col·lecció «Petites Històries» de l'Editorial Mediterrània, adreçada a un públic juvenil però que té una qualitat que la fa d'agradable lectura per a tothom, ens fa a mans el seu lliurament número 82, dedicat a la figura captivadora, alegre i interpel·ladora del Dr. Pere Tarrés. Va ser un metge exemplar i eminent, sacerdot lliurat a tothom i un dels qui amb més constància va propalar als anys trenta la flama cristiana de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, aquells *païos de la creu* que s'enduien les medalles de les competicions atlètiques a Montjuïc i que al seu himne cantaven que dir català i cristià «és com dir herois dues vegades», com lamentablement molts d'ells van poder experimentar durant el cruel fratricidi del 36 —és el cas del mateix Tarrés, que se'n va sortir amb prou fortuna, o, en un altre àmbit, de Carrasco i Formiguera, amb molta menys sort.

M. Àngels Papiol ha aconseguit un text sintètic i senzill, però ben escrit, molt ben acom-

panyat per les magnífiques il·lustracions de Pilarín Bayés, que recorre les etapes més destacades de la curta però intensíssima vida del Dr. Tarrés. La devoció a la seva *marona* del cel —la Moreneta, a prop de la seva Manresa natal—, les privacions d'una infantesa humil, l'estudi seriós que el va dur a ser un metge eminent i un ajudant de càtedra, el vot de castedat, la tasca com a apòstol de la FJCC, el compromís amb els més pobres, el voluntariat al front, la consagració

com a sacerdot... fins i tot les nombroses anècdotes que guarneixen la seva vida i que ens donen un retrat humà del qui ben aviat seria —oficialment per a la Santa Seu, puix els qui el van conèixer saben que ja ho era— un nou sant català als altars. Així, es recorda com la seva personalitat pacífica i serena va commoure fins i tot l'escamot que el va anar a buscar a punta de fusell per dur-lo a l'Arrabassada, i que finalment el va enviar, d'amagat, a la Model, on estaria «segur». I com el Dr. Puigvert, amic de Tarrés, es va fer gravar a la paret del despatx, profundament colpit per la figura de l'il·lustre manresà, la seva frase preferida sobre l'ofici de metge: «El lliat és un altar i el malalt és Jesucrist.»

David Vidal

M. Àngels Papiol, amb il·lustracions de Pilarín Bayés, *Petita història del doctor Pere Tarrés*. Editorial Mediterrània, Barcelona 1996, 16 pàg.

Eulàlia Serra i Formiga, *La magia de la música i La magia de los cuentos*. Editorial Herder, Barcelona 1996, 28 pàg.

La màgia de llegir

L'Editorial Herder ha publicat dos llibres meravellosos adreçats al públic infantil. A *La magia de la música* se'ns conta la història d'un infant, Anskar, que ajuda uns barrufets a recuperar l'alegria perduda, gràcies a la música. A *La magia de los cuentos* l'autora, Eulàlia Serra i Formiga, ens explica les aventures de l'home de les maletes que recorre pobles, escoles i biblioteques per proporcionar els nens i les nenes els seus nombrosos tresors: els contes.

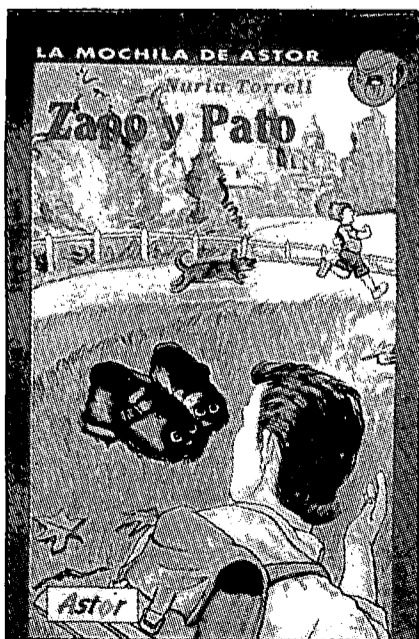
C.C.

Una lliçó d'optimisme i confiança

Davant de l'èxit assolit amb la «Serie Roja», dirigida als joves a partir dels 10 anys, de la col·lecció «La Mochila de Astor», l'Editorial Palabra s'endinsa ara en el món dels infants, a partir dels 7 anys, amb la nova «Serie Verde». Aquesta col·lecció es caracteritza per combinar la màgia pròpia de l'edat amb un palès contingut educatiu. Les obres publicades no són tan sols històries divertides, sinó que també reflecteixen un valor específic i diferent en cada títol.

Núria Torrell, l'autora del llibre, és llicenciada en Filosofia i Lletres. Narra la història d'un parell de sabates del número 50 que surten a la recerca d'un amo. L'argument d'aquesta obra comunica la necessitat d'optimisme i confiança en el futur per fer front a les situacions adverses.

C.C.

Núria Torrell, *Zapo y Pato*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, «Serie Verde». Madrid 1996, 64 pàg.

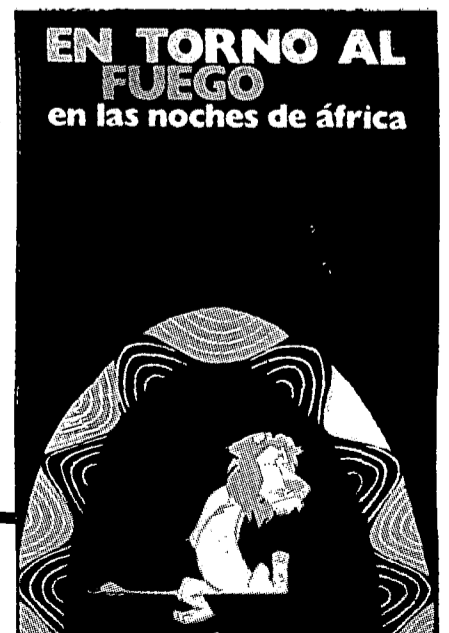
Narracions al·legòriques

En aquesta obra s'apleguen diversos contes populars africans, dividits en tres apartats: la relació entre els animals i el món, entre els animals i l'ésser humà i entre l'ésser humà i el món. La literatura oral africana és una font incessant de narracions al·legòriques protagonitzades per animals, que parlen i actuen perquè els homes extreguin ensenyaments morals o pràctics. Enfront de la literatura cultivada, la faula continua sent una narració popular i espontània, contada de pares a fills.

«Si el qui té aquest llibre entre les mans —escriu Luis María Ansón al pròleg— disposa de temps, que llegeixi amb calma un munt de faules extretes de la nit africana. Ja sé que són massa ingènues, massa pures. Ja sé que el seu humor, realment punyent moltes vegades, no té fel. Ja sé que aquestes narracions semblen fràgils, tòt i que siguin dures com el cristall de roca. I que en criticar o ensenyar es despullen de la seva mordacitat. Però el lector que estima l'art per l'art, les lletres per les lletres, sabrà, en concloure el llibre, que ha begut un glop d'aigua de font.»

C.C.

En torno al fuego en las noches de África. Editorial Mundo Negro, Madrid 1987, 240 pàg.

Crítica de cinema

Meritxell Cucurella Jorba

Títol original: Compagna di viaggio
Nacionalitat: Itàlia, 1995
Director: Peter Del Monte
Guió: Peter Del Monte, Gloria Malatesta, Claudia Sbarigia
Intèrprets: Michel Piccoli, Asia Argento, Lino Capolicchio, Silvia Cohen, Max Malatesta

Un viatge, el viatge

Un director intimista i minimalista a la recerca de primers plans, un veterà actor amb un rostre amarat d'ambigüitat, una jove actriu capaç d'interpretar els estats d'ànim més subtils, i un viatge sense brúixola. Un personatge sense rumb fix que, enmig de la tempesta quotidiana, ha perdut el nord. I alhora un personatge que, enmig d'una silenciosa calma, el retroba. Heus aquí *Compagna di viaggio*.

Peter Del Monte és d'origen nord-americà però ben aviat es va traslladar a Roma, on va iniciar estudis cinematogràfics al costat de Roberto Rossellini; entre algunes de les seves pel·lícules més conegudes cal destacar *Julia & Julia* (1987). Michel Piccoli va debutar en les arts interpretatives des del món del teatre per entrar, més tard, a la palestra cinematogràfica de la mà de Luis Buñuel (*Bella de día*, 1966); després d'aquesta magistral entrada, ha continuat treballant al costat de grans realitzadors com Jean Luc Godard, Louis Malle o Luis Berlanga. Asia Argento es va iniciar de ben petita en el món del cinema i avui se'ns presenta com una actriu revelació; l'havíem vista a *La reina Margot* (1993), de Patrice Chéreau.

Compagna di viaggio és el relat d'un viatge, el viatge iniciàtic de Cora, companya d'anades i tornades d'un professor de filologia retirat que pateix amnèsia. Cora porta una mala vida i del

seu caràcter inestable i rebel en fa una arma quotidiana; no té casa fixa, tampoc no té feina fixa. Per guanyar-se la vida passeja gossos o treballa en un bar de nit.

La seva vida començarà a canviar el dia que li proposen una feina força curiosa: es tracta de seguir, sense ser vista, un professor retirat que quan surt de casa seva mai no recorda el camí de tornada. Al començament, Cora el seguirà de mala gana, però la roda dels sentiments anirà girant i girant. És així com, acompanyada d'un telefonino, emprèn un particular viatge.

Elements recurrents i mancats de tota transcendència —la corbata, les sabatilles, l'ocell engabiats— ens fan adonar que en la pel·lícula hi ha poca acció. Diàlegs

breus i mirades, moltes mirades, fan avançar la trama a un ritme poc estrident. Els diferents embarassos que apareixen a *Compagna di viaggio* —Ada, la filla del professor; una noia esquifida que espera un autobús que mai no passa; Ingrid Bergman en una pantalla de televisió— són un leitmotiv recurrent que actua com a metàfora invertida.

Un camí iniciàtic poblat d'ambigüitats, d'absurds, de paraules vanes i de silenci. Un silenci que obre les portes de la serenitat. Amb serenitat s'autoconeixerà la protagonista. Amb serenitat s'obrirà al món.

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dijous 20 de març

La 2 **22.30** *Cena a las ocho* (EUA, 1933)
Director: George Cukor. **Intèrprets:** Marie Dressler, John Barrymore, Jean Harlow.
Argument: Oliver Jordan, un magnat armador de vaixells, convida uns amics a sopar, a les vuit de la nit, per celebrar l'arribada a Nova York d'un autèntic lord anglès i la seva esposa. **

La 2 **01.00** *Las Girls* (EUA, 1957).
Director: George Cukor. **Intèrprets:** Gene Kelly, Mitzi Gaynor, Kay Kendall.
Argument: El llibre de memòries de Lady Wren, una excorista, provoca un judici per part d'una altra exballarina companya seva i que compartia el pis amb ella i amb Joy, una altra de les noies de la revista. ***

Dissabte 22 de març

C33 **21.15** *Encontres a la tercera fase* (EUA, 1977)
Director: Steven Spielberg. **Intèrprets:** Richard Dreyfuss, François Truffaut, Teri Garr, Melinda Dillon.
Argument: Roy Neary és un humil reparador que veu objectes no identificats que volen a prop de casa seva, a l'estat d'Indiana. Aquest fet desencadena un seguit d'esdeveniments dramàtics. Paral·lelament, però, un grup científic dirigit per un francès també investiga els fets. ****

Diumenge 23 de març

TV3 **16.15** *L'honor del capità Lex* (EUA, 1952)
Director: André DeToth. **Intèrprets:** Gary Cooper, Phyllis Thaxter, David Brian.
Argument: Durant la guerra civil nord-americana, el capità Lex Kearny comanda un escamot ianqui que transporta cavalls. Cauen en una emboscada i, davant del perill de pèrdues humanes, Kearny prefereix retirar-se i abandonar els cavalls. Quan arriba a la caserna l'acusen de covardia i el jutgen per expulsar-lo de l'exèrcit. **

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
 Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.45 *Babylon 5*
 08.30 *Sábado fiesta*
 Inclou: Los trotamúsicos
 Los inmortales

10.00 *Club Disney*
 Inclou: Pato Aventuras
 Chip y Chop

Diumenge

07.45 *Babylon 5*
 08.30 *Domingo fiesta*
 Inclou: Los trotamúsicos
 Yogi y la búsqueda del tesoro
 Las mágicas aventuras de
 Quasimodo

La 2

De dilluns a divendres

07.30 *Con mucha marcha*
 Inclou: Erase una vez los inventores
 Los cuentos de papá castor

13.00 *Con mucha marcha*
 Inclou: La llamada de los gnomos
 El príncipe valiente

17.45 *Para nosotros*
 Inclou: Barri Sèsam

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*
 Inclou: Capitán N

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
 Inclou: Los tres cerditos
 Los cuatro fantásticos
 Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

07.35 *Ases del peligro*
 07.50 *El hada de las flores*
 09.25 *El misterio de la piedra azul*

Dissabte i diumenge

07.00 *Dibujos animados*
 Inclou: Brujilda y sus amigos
 Super ratón
 Cazafantasmas

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
 Inclou: Les tres bessones
 Foofur
 Els Picapedra

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
 Inclou: Doraemon
 Històries d'un rei
 17.30 *Club Super 3*
 Inclou: En Horry, el monstret
 Garfield i els seus amics

La primavera s'atansa

Tenim ja la santa Quaresma entre nosaltres i, així, s'acosta amb ella la primavera. Els dies s'allarguen; la tarda s'il·lumina amb una claror nova i els capvespres són de color rosat, una mica blavós i com daurats. Som al mes de març, nom que prové del llatí *Martius*, déu de la guerra, a qui estava consagrat. Però en aquest cas, d'ara, com a protector agrícola.

El temps encara no és segur, mentre la natura resta mig adormida entre vents variables i nuvolades intemperants. Amb tot, els jardins ja tenen més vida; i a part del ametllers florits, veiem la mimosa, les violetes, els narcisos... A tot això cal afegir el cant dels ocells quan, al

matí, el sol, mig mandrós, treu el cap darrere dels núvols mentre alguns ocells atrafegats picotegen les baies d'algun lorer. També s'acosta la Pasqua!

Més endavant, les orenetes ompliran amb els seus crits l'espai immens, cercant l'insecte desprevingut que portaran al niu per a nodriment dels seus fillets cridaires. L'hivern s'acaba. La naturalesa resta mig adormida encara, però el bes ardent del sol desvetllarà l'ensopiment i, de bell nou, podrem gaudir de totes aquelles coses que ens promet, per endavant, l'estació més bonica i esperada de tot l'any: la primavera!

Pietat Campmajó

Cinquena edició del concurs «Còmic 7»

L'Ajuntament de Manresa, a través del Servei de Joventut, ha organitzat la cinquena edició del concurs de còmics «Còmic 7», que està obert a persones residents a qualsevol municipi de Catalunya, d'edats superiors als 14 anys. S'han establert tres categories: millor historieta juvenil (constarà de dues a quatre pàgines, de 14 a 17 anys, amb una dotació de 50.000 ptes.); millor historieta d'humor (de dues a quatre planes, a partir dels 18 anys, amb un premi de 50.000 ptes.); i millor historieta gràfica (de sis a dotze pàgines, a partir dels 18 anys, amb una dotació de 200.000 ptes.). El termini de presentació de les obres acaba el proper 4 d'abril. Per a més informació, adreceu-vos al Servei de Joventut de l'Ajuntament de Manresa, Pl. Major, 1 - 08240 Manresa, tel. 93/ 878 23 10. **C.C.**

Claret

NOVETATS!

M. Dolors Laguna
EL RECORD DE LES CAMPANES
M'ACOSTÀ A L'ASIL

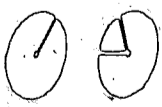
Testimoni de 15 anys de treball amb vells

Col·l. Els Daus 172
120 pàg. - 950 ptes.

M. Dolors Laguna ens ofereix una visió viva i viscuda del món dels vells. Ens ho explica amb gràcia i vivesa, aportant vivències, sentiments i reflexions, i amb unes quantes històries de vida que il·lustren i donen caliu a tot el llibre. Unes pàgines impactants que obren un món per a molts insospitat.

PERSPECTIVES
PER A LES COLONIES
I ACTIVITATS DE VACANCES
INSTITUT DE FORMACIÓ
DE LA FUNDACIÓ PERE TARRÉS

PERSPECTIVES PER A LES
COLONIES I ACTIVITATS
DE VACANCES

Col·l. Animació Sòcio-cultural 17
288 pàg. - 2.100 ptes.

Recull de les conferències i ponències presentades en el Simposi Europeu (Barcelona 11, 12 i 13 de novembre de 1994), organitzat per l'Institut de Formació de la Fundació Pere Tarrés (l'Escola de l'Esplai), que va reunir més de tres-cents especialistes. L'ocasió va ser el centenari de les primeres colònies de vacances, que van tenir lloc a Catalunya l'estiu de 1893.

Roger de Llúria, 5 08010 Barcelona
Tel. (93) 301 08 87 Fax (93) 317 48 30

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

Dimecres 11.00 *Santa Missa*: Festivitat de Sant Josep
(dia 19) Retransmissió de la Santa Missa des de la parròquia de Sant Josep de Calassanç (PP Escolapis) de València.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*
09.30 *Últimas preguntas*
09.55 *Testimonio*

10.00 *La Missa*: Diumenge de Rams

Retransmissió des de la Basílica de Sant Pere de Roma, Solemne Eucaristia, Benedicció i Processó de Rams oficiats per S.S. el papa Joan Pau II.

Dilluns 17.10 *Pueblo de Dios*

C 33

Ds. 22/3 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Teodor Suau», escriptor, sacerdot de la diòcesi de Mallorca i llicenciat en Sagrada Escripura, 25 anys al servei del seu ministeri.

Els documents mil·lenaris de l'Església catalana. Un esforç gairebé desconegut de transcripció i publicació feta pels arxius dels bisbats de Catalunya.

En el programa també oferirem espais de música, costumari per Josefina Roma, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.

(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Ds. 29/3 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Joan Alemany», Creu de Sant Jordi el 1994, un capellà que ha ajudat a fer Església des de Catalunya, oberta a la universalitat i amb projecció ecumènica.

Els disminuïts, també són fills de Déu. Un diàleg amb Conxita Martínez de Miroso sobre la formació cristiana als disminuïts i un reportatge dels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya.

En el programa també oferirem el noticiari, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.

(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Diumenge 01.15 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte)

TV de Mataró (Canal 64)

Dv. 21/3 20.30 *Creure avui*: Espai Cultural: «Esplais cristians (II)». Informatiu i agenda (dirigit per Ramon Safont-Tria).

Dv. 28/3 20.30 *Creure avui*: No hi ha programa

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Àngelus* (directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns		Els veïns de l'escala	
21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	En família
	Punt i Coma	24.00	Calaix de Sastre
	Ara va de barris	01.00	Estel de colors
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Joc Net		
24.00	Estima la vida		
01.00	Fila 7		
	Cova de Clàssics		
02.00	Espurna d'alba		
Dimarts		Divendres	
21.00	Vet aquí que...	21.00	Vet aquí que...
	En un dia com avui		En un dia com avui
	Punt i Coma		Punt i Coma
	Planeta Blau		Intercultures
22.00	Nit d'Estels	22.00	Nit d'Estels
23.00	Tendències	23.00	Panorama cultural
24.00	Versió original	24.00	Amb llum pròpia
	Sons i ressons	01.00	Cova de Jazz
01.00	El perquè de tot plegat	02.00	Espurna d'alba
02.00	Espurna d'alba		
Dimecres		Dissabte	
21.00	Vet aquí que...	21.00	Des de Nashville
	En un dia com avui		Contemporània
	Punt i Coma	22.00	Mar de Claror
	Converses amb la ciència		Quart món
22.00	Nit d'Estels		A cor obert
23.00	Temps d'acció	23.00	Panorama de cinema
24.00	Àgora	24.00	Des del campanar
01.00	De la lletra i de la música	01.00	Novetats a cau d'orella
	Yesterday	02.00	Espurna d'alba
02.00	Espurna d'alba		
Dijous		Diumenge	
21.00	Vet aquí que...	09.00	Tot sardana
	En un dia com avui	18.45	Eucaristia des de la Catedral
	Punt i Coma	21.00	Dos quarts de nit
			So de cine
		22.00	Nòmades
			Raons per viure
		23.00	Temps de paraula
		24.00	El tren de la música
		01.00	A cel obert
		02.00	Espurna d'alba

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.00h: *Músiques místiques: Magnificat*, de Villa-Lobos; *Missa BWV 233, E 6*, de Bach; *Pater noster*, de Janacek; *Rèquiem en re m, ZWV 48*, de Zelenka; *Euntes ibant et flebant*, op. 32, de Gorecki.

A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Ferran Rodríguez Gavilán, sacerdot franciscà que ha viscut 10 anys a la Custòdia de Terra Santa i organista del Sant Sepulcre; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM 89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc. Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburés; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 19.30h. **Ona Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, però tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.35h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) dissabte 15.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dimecres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Café Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) divendres 22.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dijous 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) dimecres 12.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio**

Marina (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera** i **Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emet per: **Cope Figueres AM** (1269 AM) i per **Cope Figueres FM** (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 21.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 20.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) últim dijous 21.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: *Temps Obert*, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flux** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Deu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

«Ningú no podrà matar la veu de la justícia»

Els comitès Oscar Romero neixen a partir de l'any 1981 arreu del món i pretenen canviar les realitats socials i polítiques a nivell mundial per aconseguir que tots els homes tinguin una vida digna. Monsenyor Romero, arquebisbe de San Salvador, va ser assassinat el 24 de març de 1980 mentre celebrava l'eucaristia. Romero va ser una veu profètica i pastoral que va denunciar l'oligarquia salvadorenca, la violència intransigent de la dreta i de les forces armades, i a la Junta de Govern, amb una fe sòlida i mogut per l'Esperit. L'emissora de l'Arquebisbat, que retransmetia les seves homilies dominicals, va ser dinamitada i Oscar Romero amenaçat de mort. Però, per a qualsevol resposta monsenyor va afirmar: «Que quedi constància que ningú no podrà matar la veu de la justícia.»

Cèlia Sabarit, membre del comitè Oscar Romero de Barcelona, ens explica quines activitats porten a terme des d'aquesta entitat.

—Com es pot sensibilitzar la gent sobre la realitat als països sud-americans?

—Nosaltres ho fem a través del contacte de gent de la base de les comunitats eclesials del Tercer Món amb gent de la base de les comunitats de casa nostra. La millor manera és a través de l'intercanvi, tant de catalans que van a Sud-amèrica o de sud-americans que vénen al nostre país a explicar la seva realitat. Compartir experiències amb aquests pobles maltractats i perseguits serveix per rebre i donar solidaritat, ja que d'ells rebem la seva manera de viure i el seu gran esperit. D'altra banda, quant a la conscienciació, tots els comitès de Catalunya fem un calendari per impactar i sensibilitzar la gent, editem la revista *Quetzal*, i portem a terme reunions i vetlles de pregària en diferents parròquies.

—En què consisteixen els projectes d'ajuda a Amèrica Llatina?

—En primer lloc, cal dir que no mirem de solucionar grans problemes amb els nostres projectes, perquè no podem, sinó que intentem fer viables petits projectes que ens presenten les mateixes comunitats d'allà. Per exemple, ajudem els bufets populars de Masaya i Matagalapa, a

Nicaragua, on un advocat del nostre comitè intenta fer justícia per evitar que els terratinents prenguin la terra als camperols. Amb aquest tipus de projectes la nostra ajuda arriba a les comunitats eclesials de base al Salvador, Nicaragua i Guatemala. Darrerament, també hem estat molt actius al Zaire.

—Els joves treuen profit dels viatges que a l'estiu es preparen a Amèrica Llatina?

—Molt, ja que els joves tornen molt «tocats» per l'experiència de viure amb una gent molt humil, però rica d'esperit. El jove que hi va veu astorat que compartir uns dies amb ells el fa canviar molts dels seus plantejaments. Els joves van convençuts de fer moltes coses, però nosaltres els diem que no podran fer res perquè el mes que dura l'estada és molt poc temps. De tota manera, normalment l'impacte d'aquests viatges és molt

gran i tornen amb ganes de fer moltes coses per a aquests pobles.

—Quin és l'esperit dels comitès Oscar Romero?

—Ser solidari des de la fe, i aprendre a ajudar els altres no a través del que ens sobra, sinó que aprenem a prescindir de moltes coses que la nostra societat de consum ens vol fer veure que són necessàries. Seguim el que monsenyor Romero va dir i fer: a través de la fe som utòpics, solidaris i creadors d'esperança.

Marta Puyol

Respir

Miquel Estradé

Un riure guaridor

Fa temps vaig llegir en un diari que el riure té una importància terapèutica fins i tot en casos que poden ser seriosos. Més que el riure, és la riallada, aquell esclafir a riure que no saps com aturar. No m'ho invento! Bé, no m'invenció que ho llegia; de la importància terapèutica, no en responc. No feia gaires dies que ho havia llegit, que vaig tenir l'ocasió de riure, i de riure ben de gust. En un grupet parlàvem informalment del que ens venia al cap, quan una senyora bastant gran però d'una cara fresca va dir a una altra que li devia ser amiga, també gran, però amb la pell del cutis bastant arrugada: «Tu, si et feies arreglar aquestes arruges amb alguna crema, estaries molt millor!» La pobra interpel·lada va somriure amablement i va dir amb naturalitat: «Ai no, filla! Amb els anys que m'ha costat aconseguir-les!» Aquesta resposta inesperada ens féu esclatar en una gran riallada. Juraria que després em vaig trobar millor!

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

De la vocació de capellà, encara

Un lector, bon amic, em qüestiona amablement sobre l'article de la setmana passada «Volem capellans?». S'inclina a creure que, malgrat els meus arguments, la solució del problema de les vocacions rau en un gir substancial del model de prevere vigent. Em parla de relativització del celibat, de ministeris temporals confiats a membres de les comunitats, i d'un seguit d'altres mesures en la mateixa línia, diguem-ne, de concessions... La veritat és que no m'atreu gaire entrar en aquest tipus de polèmica, en la qual, d'altra banda, és clar que moltes coses poden ser discutides i matisades. Em fa la impressió que és apartar-se del nucli essencial de la qüestió i, de bona fe, ni cal dir-ho, entretenir-la, més que abordar-la com cal. Per això insisteixo en tres punts que m'agradaria que ocupessin la nostra atenció, amb preferència, de cara al futur immediat.

1. La manca de vocacions no és un fet aïllable: té lloc en el context d'una davallada important del vigor de la fe. Igual que l'escassa presència de joves a les misses dominicals, o la dificultat de les catequesis de mantenir l'interès dels infants i dels adolescents més enllà de la primera comunió o de la confirmació, és símptoma d'una realitat més fonda. Els símptomes són importants: sense ells no descobriríem els mals. Però no seria intel·ligent limitar-se a una actuació sobre els símptomes. Ens cal anar a fons. Això vol dir, en el nostre cas, emprendre accions realment evangelitzadores, no necessàriament molt extenses. Es tracta de donar qualitat evangelitzadora al treball pastoral: que sigui proposta entenedora i càlida d'entrar en relació amb el Crist vivent i de seguiment del seu Evangeli. Cada vocació és una història personal que arrenca d'aquesta vivència incondicionada. És a dir, no condicionada pel fet exterior que les coses a l'Església vagin d'una o d'una altra manera.

2. En el context apuntat de poca vigoria de la fe, hi ha el risc que la insistència en aquell gir substancial en el model de prevere o la seva explicació precipitada —la que arriba, de vegades, als titulars dels diaris— rebi una lectura en clau de rebaixa. Res més pernicios per a qui s'està plantejant una decisió de radicalitat evangèlica, com és la vocació de capellà. He parlat abans d'història personal... és a dir, d'esdeveniment actual i irrepètible. A qui se situa en actitud d'espectador, de veure-les venir, difícilment li esdevé res. No seria bo que fos aquesta l'actitud d'alguns joves cristians respecte de la vocació: que enlluernats pel que pot venir un dia deixessin de percebre la crida de Jesús que té lloc a l'Església tal com l'Esperit la configura ara mateix. De fet, hi ha més vocacions on el clima religiós i de conversió és viu, que on domina un cert diletantisme eclesial.

3. Finalment, no ens podem deixar endur per un pragmatisme que reduís el sacerdoci ministerial a pura funció intercanviable. En aquest sentit, resulten il·luminadores les paraules de Joan Pau II a Ars, el 6 d'octubre de 1986: «La gent podrà parlar del sacerdoci com d'un ofici, d'una funció, inclosa la funció de presidència de l'assemblea eucarística. Però nosaltres no estem reduïts a ser funcionaris. En primer lloc, perquè és en el nostre ser que hem estat marcats per l'ordenació amb un caràcter especial que ens configura al Crist-sacerdot.»

Pedres vives a la Terra del Senyor

TESTIMONIS DE CRISTIANS QUE TREBALLEN AL MATEIX INDRET ON VA VIURE JESÚS

La Setmana Santa és un temps de meditació i de pregària, de silenci i d'interiorització, per aquest motiu *Catalunya Cristiana* vol oferir als seus lectors un recull especial de textos que volen ser una petita contribució a aquesta important celebració cristiana.

Francesc Gamissans, redactor de *Catalunya Cristiana*, ens mostra la crua realitat i la marginació que viuen els cent cinquanta mil cristians que resideixen a Terra Santa, entre set milions d'habitants d'Israel-Palestina. Tot i això, hi ha cristians que treballen en aquesta zona en tasques socials i assistencials, com els membres de la Custòdia de Terra Santa, una institució fundada per sant Francesc d'Assís.

Mossèn P-J Ynaraja, capellà del Montanyà, va viatjar l'any passat a Terra Santa i va aprofitar l'estada per entrevistar monsenyor Guerino Dominico Picchi, bisbe emèrit d'Alep (Síria), i el pare Ignacio Peña, franciscà de Betfage. Tots dos ens mostren el seu testimoni cristià i evangelitzador en aquest indret.

El nostre Especial de Setmana Santa també recull una història tendra i amb un toc d'humor, que va tenir lloc a la parròquia de Beas, a la diòcesi de Huelva. En aquesta comunitat, el sacerdot va fer protagonitzar al Crist de Beas una paràbola inquietant en un episodi semblant al de Don Camilo de Guareschi amb el Crist de les seves confidències.

El Via Crucis, que uneix pregària i meditació sobre els esdeveniments que li van passar a Jesucrist camí de la Creu, és una tradició fortament arrelada a la Setmana Santa. Oferim els textos evangèlics més destacats en què es basen les catorze «estacions» del nou Via Crucis.

Els «altres» santuaris de Terra Santa

Les seves comunitats cristianes viuen moments difícils

Actualment, els cristians de Terra Santa es troben en un dels moments més difícils de la seva història. Han de fer front a la manca de treball, a l'animositat dels musulmans i jueus, i a l'ocupació de les seves terres per part de les autoritats israelianes. Cent cinquanta mil cristians entre set milions d'habitants d'Israel-Palestina, en situació d'oblit i marginació, condemnats a viure en pobresa permanent o a emigrar a l'estranger.

La Custòdia de Terra Santa, una institució formada de 334 franciscans, hi és present des del segle XIII, i representa oficialment l'Església catòlica en el país de Jesús. La col·lecta per als Sants Llocs, que es fa el Divendres Sant en totes les esglésies del món, va destinada íntegrament a mantenir aquesta presència en el país de Jesús.

La comunitat cristiana de Palestina, ja des dels seus orígens, ha viscut sempre d'escassos recursos. La seva situació econòmica és pitjor que la dels jueus i musulmans, com a conseqüència d'haver estat sempre minoritària. A l'Orient, els minoritaris es consideren ciutadans de segona classe, amb totes les connotacions negatives que això suposa.

El fonamentalisme religiós, sobretot per part dels jueus i musulmans, és un altre perill. Darrerament hi ha hagut actes vandàlics contra la presència dels cristians. Això, i la manca de feina o llocs de treball, ha originat l'emigració dels cristians palestins. Ja el papa Pau VI advertia que «els veritables santuaris de Terra Santa no són els de pedra, sinó els de carn: les comunitats que professen i practiquen la nostra mateixa fe».

TASCA SOCIAL I ASSISTENCIAL DE LA CUSTÒDIA

La Custòdia de Terra Santa, una institució fundada per sant Francesc d'Assís l'any 1217, la constitueixen avui 334 religiosos franciscans que treballen a Israel, Jordània, Egipte, Síria i Líban. Amb ells col·laboren 130 religiosos i religioses d'altres congregacions, i un grup reduït de sacerdots nadius del clergat diocesà.

La Custòdia guarda 40 santuaris de record evangèlic, entre ells els de Natzaret, Betlem i Jerusalem. El seu ministeri pastoral comprèn 39 parròquies i altres annexes. És coneguda també l'activitat de recerca científica i cultural. En aquest sentit cal subratllar l'Estu-

di Bíblic Franciscà a Jerusalem, molt acreditat internacionalment per la seva aportació sobre arqueologia bíblica.

Pel que fa al treball educatiu, social i assistencial, la Custòdia regenta 22 escoles o col·legis, 7 instituts professionals; residències d'estudiants i ancians, orfanats, hospitals i ambulatoris, tallers, colònies d'estiu, etc. Cal posar en relleu la preocupació de la Custòdia per la construcció de nous

estats a la revista *Iglesia hoy* (Múrcia, gener de 1997) en què, entre altres coses, diu: «La Custòdia proporciona als nostres germans cristians 375 cases a la Jerusalem intramurs, per a famílies humils. La majoria no paguen cap lloguer, i si el paguen, es tracta d'una quantitat simbòlica que garanteix només la propietat de l'immoble. També disposa de 35 cases fora de la ciutat vella, que s'ofereixen gratuïtament —fins i tot les reparacions— a d'altres famílies jerosolimitanes. També s'han construït estatges en altres poblacions, com Betània, Betfagé, Cafarnaüm, etc.»

Fa poc que el president del govern palestí, Iàsser Arafat, va visitar el complex de nous estatges a Betània, i va agrair al pare custodi de Terra Santa aquest ajut.

part dels catòlics pelegrins que vénen de tot el món per visitar els Llocs Sants.»

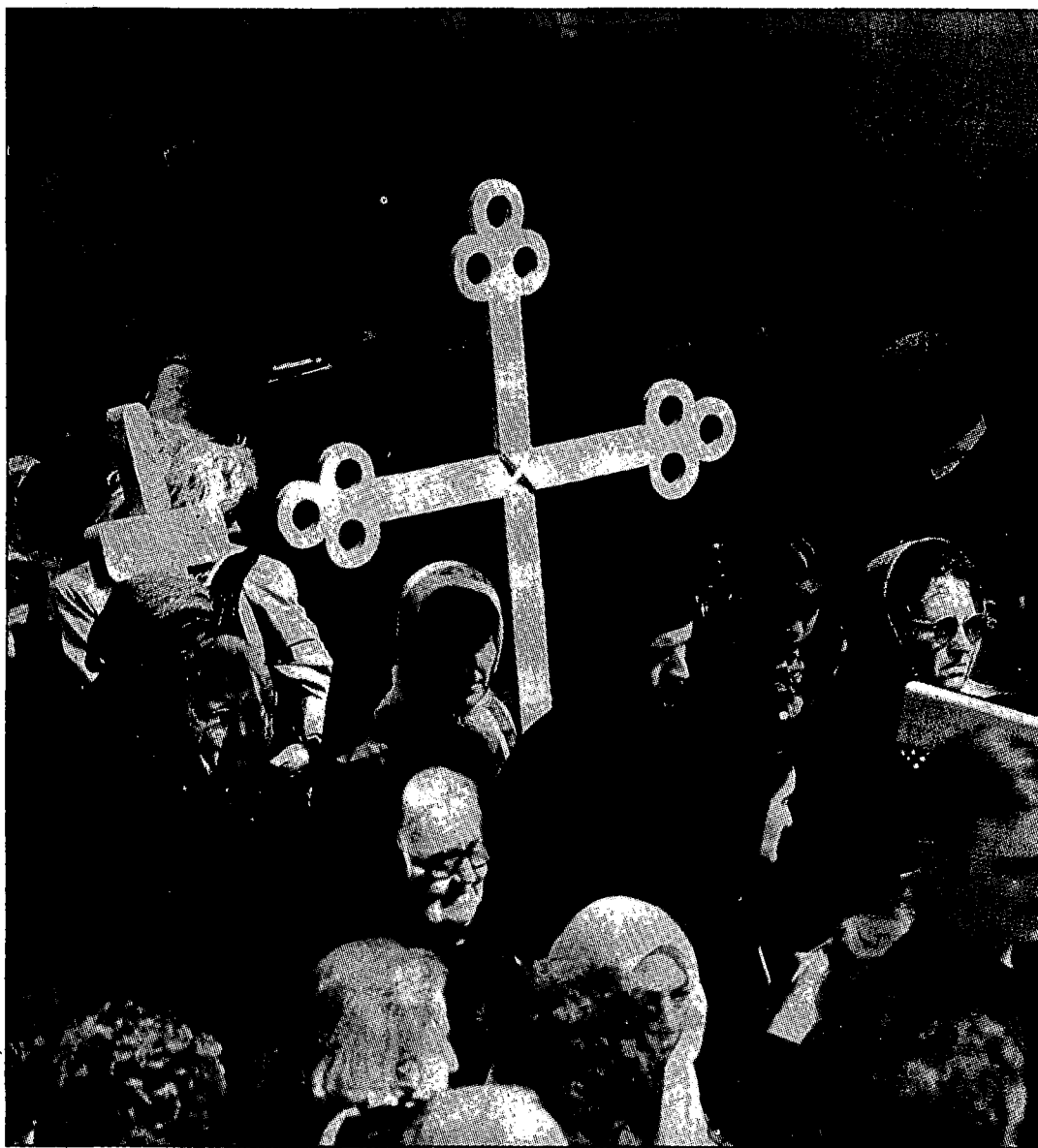
LA COL·LECTA DEL DIVENDRES SANT

Els darrers papes han recomanat sempre a tot el món catòlic que sigui generós en la col·lecta pontifícia a favor dels Sants Llocs que es fa el Divendres Sant. Joan Pau II, en una carta adreçada al general dels framenors, diu, entre altres coses: «Des d'antic, els franciscans de la Custòdia de Terra Santa, amb no poques dificultats, heu tingut cura de la conservació dels santuaris que recorden el pas de Jesús per la terra; heu fomentat l'animació litúrgica i l'acollida dels pelegrins. Però no us heu reduït a aquests aspectes importants, sinó que, conscients de la vostra vocació, us heu prodigat i lliurat al servei dels germans, ajudant els més dèbils i pobres, donant instrucció als joves i acollint els ancians i malalts.»

En un missatge adreçat als bisbes, preveres i fidels de tot el món, el mateix Joan Pau II exhortava: «Recordo i encomano als germans en l'episcopat, als preveres, als religiosos i a tots els fidels la col·lecta anual del Divendres Sant per sortir del pas de les necessitats dels nostres germans cristians que viuen al país de Jesús. La col·lecta serà destinada no solament per la conservació dels Sants Llocs pròpiament dits, sinó també pel sosteniment i desenvolupament de les obres pastorals, socials i assistencials que l'Església ha fet néixer en aquesta terra benèdida.»

Per la seva part, els franciscans de Terra Santa han publicat un manifest que recull *L'Osservatore Romano*. Entre altres coses diuen: «Ens interpel·la l'opció prioritària vers els pobres i oprimits, i ser defensors de la justícia, de la llibertat i de la pau, i això amb la nostra solidaritat en aquests moments dramàtics i dolorosos de Terra Santa i el Líban. Ells es veuen privats dels drets més fonamentals de l'home i viuen amb inseguretat el futur. Volem, a exemple del nostre pare sant Francesc, ser testimonis i portadors de pau, i germans dels que tenen fam i sed de justícia. La Custòdia, i cada framenor en particular, es compromet a traduir aquesta solidaritat d'una manera concreta i eficaç per alleujar tants sofriments.»

Francesc Gamissans

Els cristians de Terra Santa viuen moments difícils.

estatges destinats a famílies necessitades.

El pare Càstor Garcia, espanyol, és l'encarregat de la Custòdia per a les prestacions socials. Coneix i estima els pobres com els pastors de Betlem coneixen i estimen les seves ovelles. Des del seu despatx a Jerusalem ha fet unes declaraci-

El pare Càstor manifesta que no es fan distincions quan es tracta d'ajudar els indigents, siguin cristians o àrabs: «Amb tot, cal dir que la situació més precària és la dels cristians palestins. Ara bé, els nostres objectius altruistes no es poden dur a terme sense l'ajut econòmic exterior, sobretot per

nostre pare sant Francesc, ser testimonis i portadors de pau, i germans dels que tenen fam i sed de justícia. La Custòdia, i cada framenor en particular, es compromet a traduir aquesta solidaritat d'una manera concreta i eficaç per alleujar tants sofriments.»

«Vaig ser ordenat sacerdot en un camp de concentració»

Entrevista a monsenyor Guerino Domenico Picchi, bisbe emèrit d'Alep (Síria)

A l'hora d'esmorzar ens vam trobar cara a cara, jo sabia que estava greument malalt, però reflectia una amabilitat sense límits. Es va mostrar afable i loquaç. La conversa va ser mig en francès, per la meua banda, i en italià, gairebé sempre, per la seva.

Des de quan és a Terra Santa?
—Vaig arribar-hi el 1927, em van enviar a Jerusalem i vaig aprendre àrab amb un gran sacrifici per part meua. D'altra banda, he viscut a la presó tres anys...

—Per quin motiu?

—Com que sóc italià creien que m'havien de recloure i als anys quaranta em van tancar en un camp de concentració a Emaus-Qubeibeh. Curiosament, vaig ser ordenat sacerdot al camp de concentració.

—Va rebre l'ordenació al mateix camp?

—Em va ordenar el patriarca de Jerusalem, vam sortir per ser ordenats i després vam tornar al captiveri.

Acabada la guerra vaig començar la vida ministerial com a coadjutor. Després, vaig ser sacerdot a Ein-Karen i posteriorment mossèn a Jerusalem, a l'església de Sant Salvador, que és la parròquia llatina d'aquesta ciutat. Jo, que sóc franciscà, donava menjar a 800 famílies àrabs i vaig haver de trobar habitació per a 300. Més endavant, vaig ser enviat a Natzaret, i també vaig estar destinat sis anys a Sant Antoni

de Tel-Aviv. Vaig tornar a Jerusalem i al cap d'un temps, vaig haver d'anar a Síria. En aquest país, vaig ser sacerdot a Damasc i va ser allà on em va cridar el nunci i em va dir: «Pare Domenico, el ritu llatí no té bisbe a Síria.» «Sí, ja ho sé», li vaig contestar. «Jo sóc el seu vicari.» «L'església vol un bisbe llatí», va continuar. «Em sembla bé», li vaig contestar. Aleshores, es va aixecar i em va dir: «El bisbe serà vostè», li vaig dir: «Excel·lència, no.» Vam parlar llargament i em va convèncer el fet que l'Església de ritu llatí no tingués bisbe. Vaig ser, doncs, ordenat el 21 de setembre del 1980 i enviat a Alep.

—Quina és la situació actual de l'Església a Síria?

—Els cristians de Síria són un milló i mig, i tots són àrabs. Els franciscans som a Síria des del 1239, existeix una carta pontificia que ho reconeix. A Síria, el que hem fet ha estat mantenir la fe. Els cristians han de dir a sant Francesc: «Gràcies a la corda del teu hàbit, nosaltres som cristians.»

Monsenyor Guerino Picchi, bisbe emèrit d'Alep (Síria).

Hem tingut màrtirs com, per exemple, vuit pares morts per defensar la fe cap a l'any 1870. Aquest fet va succeir a Damasc i els religiosos van ser massacrats pels drusos, que habiten a les muntanyes i no són àrabs.

—Abans l'Església tenia escoles pròpies. Però ara no és així...

—Ara l'església no té escoles, les va nacionalitzar el govern. Però nosaltres, els franciscans, havíem tingut un gran col·legi i molts deixebles d'aquest han entrat al govern. Hem treballat amb els musulmans i els hem educat. He estat a Síria trenta

anys i mai per part del govern hi ha hagut una paraula en contra. Alguna vegada, que he anat amb totes les meves maletes, m'han preguntat què hi portava a dins, però immediatament m'han reconegut i m'han dit: «Sóc deixeble seu, endavant.» Els musulmans sempre ens han tingut molt respecte. A part de l'ensenyament, ens hem encarregat de donar-los un bon exemple. Per aquest motiu, tots els que veuen la corda de l'hàbit franciscà la respecten.

(Continua)

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

JOSEP L. CULEBRAS HIDALGO
Bishop's House
P.O. Box 25
Hwange
ZIMBABWE..... 25.584 ptes.

DOLORES SOLE
R. de San Jose
Carretera 6, Núm. 45-22
Bogotá, 8
COLOMBIA..... 25.584 ptes.

P. FERDINAD GUILLEN
Ekoan, Kalasans-PP. Piarist
H-10. Cite Verte B.P. 185
Yaounde.
CAMERUN..... 25.584 ptes.

P. JOAQUIN BONMATI
B.P. 6
Akono
CAMERUN..... 25.584 ptes.

Només 340 missioners reben «Catalunya Cristiana» a tot el món. La resta, esperen un padrí.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: xec que adjunto gir postal

Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

Entitat Oficina DC C/C o Llibreta

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà «CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

D'altra banda, tenim grans esglésies. L'església més gran d'Orient és a Alep, i hi ha lloc per a 800 persones assegudes. Els morts són portats al cementiri amb la policia davant del carro fúnebre i el seguici entona cants religiosos. Es respecta tothom. També tenim tres hospitals, servits per josefines, salesianes, franciscanes missioneres de Maria i germanes de la caritat. Fins i tot la mare del president de la república ve al nostre hospital.

—Hi ha moviments eclesials de laics?

—Sí, tenim el tercer ordre franciscà i ensenyem el catecisme a la parròquia els diumenges. Els cristians celebren la missa els divendres o els diumenges, i si nosaltres celebrem l'eucaristia el diumenge el govern ho fa el divendres. Per exemple, a Alep tanquen totes les botigues tant cristianes com musulmanes, i el diumenge no es treballa.

—Quines grans festes tenen els musulmans?

—El final del ramadà i la festa de l'anyell. Com a realitats laïcs, a més del tercer ordre tenim les processons, el mes de maig, també hi ha «Quicos». La casa on es reuneixen

estava al meu nom, jo vaig trucar a la policia i els vaig dir: «Tots aquests joves són meus, si voleu dir-los alguna cosa, digueu-m'ho a mi.»

—Quants bisbes són?

—Som 17 bisbes, perquè antigament hi havia bisbes a totes les grans esglésies, tots són àrabs, excepte jo, que sóc italià. Els bisbes es reuneixen cada dissabte, cosa que ni a Roma es fa. I cada mes es reuneixen amb els ortodoxos i els protestants.

Làpida commemorativa de la visita del Papa Pau VI a Terra Santa.

—Quines relacions tenen amb els musulmans?

—Molt bones, no hi ha fonamentalisme. Saben que nosaltres no ens posem en política. Jo sóc italià però no sóc a Síria per fer política italiana. Si es tracta d'ajudar, ajudem tothom. La mare Teresa de Calcuta també ha obert hospitals per a tothom.

D'altra banda, els musulmans volien fer de l'Islam la religió de l'estat, però hem protestat i ara l'Islam

es la religió del cap d'Estat.

—Quan va renunciar a l'episcopat?

—Als 75 anys vaig decidir retirar-me i em van fer esperar dos anys abans d'acceptar la meua dimissió. Ara tinc 81 anys i continuo com puc el meu ministeri confessant, ajudant la Legió de Maria, assistint a funerals i preocupant-me pel futur dels estudiants. Miro d'ajudar-los perquè arribin a ser metges o advocats. Donar de menjar és important, però la cultura també ho és.

—Hi ha alguna anècdota que recordi especialment?

—Sí, quan el papa Pau VI va viatjar a Terra Santa va voler visitar alguns malalts i aquest fet va impactar molt als musulmans. Jo el vaig

acompanyar en aquesta visita i el Papa, decidit, volia entrar sol, sense que ningú l'ajudés, a la casa. Al primer graó ja va relliscar i va acceptar que jo, aleshores un simple sacerdot, li donés la mà. Va ser un gest molt important que és recordat amb una làpida a la façana de la casa.

P-J Ynaraja,
capellà del Montanyà

PROMETATGE

PROGRAMA

1. Què és el prometatge? L'elecció.

M. Antonieta Casanueva, educadora familiar.

2. Què fer durant el prometatge? Creixer junts.

Rafael Cervera i Loles Barrado, matrimoni i pares de família.

3. L'amor. Diferències i complementarietat. Psicologia de la sexualitat. Expressions de l'amor.

Dr. Trullols, metge i col·laborador de l'associació PRO VIDA.

4. El millor matrimoni, un bon prometatge.

Joaquín García-Mauriño i Rosina Seral, matrimoni i pares de família.

5. Prometatge i fe.

P. Joaquim Petit, L. C.

DATES

Dijous, 3, 10, 17, 24 d'abril de 1997
Dissabte 26 d'abril de 1997

HORARI

20.30 hores.

DONATIU

2.000 ptes./persona - 3.000 ptes./parella

DIF «Desenvolupament Integral de la Família»
Reial Monestir de Santa Isabel
C/ Rocaberti, 12 - Tel. i fax 280 27 92
08017 BARCELONA

«L'origen del crucifix és a Síria»

Entrevista al Pare Ignacio Peña, franciscà de Betfage

El Pare Ignacio és el director de l'edició espanyola de la publicació *Tierra Santa*. Viu on, segons la tradició, els deixebles van trobar l'animal que va dur el Mestre el diumenge de Rams. Ha publicat algun dels seus escrits a la revista que dirigeix i m'ensenya que en edicions en altres llengües també els

han inclòs. M'emociona pensar que des d'allà on Jesús va dir: «Aneu per tot el món predicant l'Evangeli» jo he pogut, gràcies a la revista, portar-ho a terme.

El pare Ignacio és un franciscà culte que a més del seu ministeri i de dirigir *Tierra Santa*, dedica el temps lliure a diverses tasques a Síria.

Que fas a Síria amb dos dels teus companys franciscans?

—Tots tres tenim una gran afeció històrica i arqueològica i sobretot volem conèixer el país on vivim. Em sembla que no té sentit viure en un país i no aprendre la llengua, no conèixer la seva història, la geografia i el caràcter de la gent. En aquest sentit, hem donat alguns passos. Per aquest motiu, hem començat a mirar les relíquies del passat, sobretot arqueològiques, que n'hi ha milers. Hem recorregut la part que anomenen ciutats mortes al nord de Síria, entre Antioquia i Alep, que és un

territori de 560 quilòmetres quadrats. Hem visitat 2.200 esglésies de l'època bizantina, de les quals unes 350 eren inèdites. Hi ha una església cada tres quilòmetres quadrats, algunes gairebé intactes. Si els posés un sostre i marcs a les finestres ja es podria celebrar el culte. D'altres estan completament destruïdes, i només se'n conserva algun signe amb la qual cosa es pot deduir que allà hi havia una església. Crec que no hi ha cap altre lloc del món antic on hi hagi tantes esglésies.

—Segons dius, a l'inici del cristianisme el centre era a Síria?

(Continua)

són amb una mica de superioritat.

Tenir sacerdots casats és una solució perquè tots els llogarrets de Terra Santa tenen el seu mossèn. D'aquesta manera, tenim solucionat que aquesta gent tingui la seva missa i tingui contacte directe amb el seu sacerdot, tot i que no serà una llumenera. S'afirma sovint que el cristianisme és encara present a Síria, Palestina i el Líban gràcies als sacerdots casats, i joestic d'acord.

—Entre aquests sacerdots casats existeix la infidelitat, l'adulteri o el divorci?

—No, tenen la seva dona i viuen en un ambient molt restringit on es coneixen tots i en el cas que es produís un adulteri tothom ho sabria.

—L'església catòlica té el precepte dominical?

—Sí, però no com una obligació. No és necessari assistir a tota la missa,

Rostre de la criada en el conjunt escultòric del Gallicantum, a Jesuralem.

què dura dues o tres hores. Alguns fidels, entren, fan el senyal de la creu, visiten tots els sants, toquen les icones, estan una estona a l'eucaristia i marxen.

—El tant per cent que assisteix a missa és elevat?

—Entre els catòlics del 15 al 25 per cent i entre els ortodoxos el percentatge és inferior.

—Hi ha vocacions sacerdotals?

—Sí, afortunadament tenim moltes vocacions. Tots els ritus arriben a cobrir les seves necessitats. De moment, no ens falten vocacions, com passa a Europa. Això es deu al fet que la societat és una mica primitiva i les famílies són nombroses, per tant, és fàcil que algun fill entri a algun monestir o a la vida sacerdotal.

P-J. Ynaraja,
capellà del Montanyà

El Crist del Zaire

A qualsevol personatge de la història se'l pot conèixer per diverses qualitats rellevants encara que no necessàriament per la seva relació amb els pobres i pel seu amor envers ells. En canvi, a Crist no, sense els pobres la seva missió històrica s'esfuma. Quan li van preguntar si era ell aquell que esperaven no va respondre amb paraules, sinó amb actes de servei als necessitats i va acabar dient com a resum de la seva pròpia identitat: «Els pobres són evangelitzats.» I va afegir que seria feliç qui no s'escandalitzés per aquest motiu. La imitació i el seguiment de Crist no pot prescindir d'aquesta imatge.

El novembre passat els mitjans de comunicació social, entre les notícies tràgiques del que succeïa a la regió dels Grans Llacs, van filtrar-ne una de tendra i d'un humor que podria ser negre, si no hagués estat animada pel desig d'ajudar davant d'aquestes actuacions inhumanes. Un sacerdot de la diòcesi de Huelva va fer protagonitzar al Crist de Beas una paràbola inquietant en un episodi semblant al de Don Camilo de Guareschi amb el Crist de les seves confidències.

El Crist captiu de la parròquia de Beas va desaparèixer del temple, com si ell mateix volgués alliberar-se d'aquest tancament sagrat donant

una sorpresa als parroquians. El mossèn va dir que havia marxat al Zaire per compartir els sofriments i la fam d'aquella gent, però que tornaria per explicar-ho tot. Aleshores, es va desencadenar la imaginació de tot el poble creant les més pintoresques hipòtesis, i entrelaçant, segurament a parts iguals, la perplexitat amb la inquietud. La veritat és que la imatge estava a la torre de l'església. El mossèn va avisar en l'homília que passats uns dies tot s'aclariria. Però, davant del patiment de la gent per aquest fet, el sacerdot va sentir llàstima i va precipitar el retorn explicant-los que si la desaparició d'una imatge de fusta els havia fet patir, tant «més haurien de patir pels milers i milers de persones que moren al Zaire perquè Crist és allà, en cadascuna d'elles».

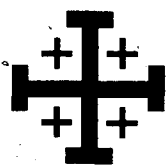
Es tractava d'una escenificació catequètica del capítol vint-i-cinc de sant Mateu. Crist ens diu que està en el famolenc i en l'assedegat, en l'empresonat i en el malalt, això ho sabem de memòria. Tot i això, ell mateix ens diu que aquesta serà la fita que donarem tots a l'hora de la veritat: fer el mateix que aquell que es va acostar al ferit del camí per socórrer-lo, és a dir, la capacitat que tenim d'acostar-nos als que pateixen. Aquesta és la veritat, Crist està en el germà. I aquesta veritat no hauríem de sentir-la com si fos una teoria més. Però, ¿necessitarem el cop efectista d'unes situacions dramàtiques, explicades amb força, gairebé com si fos mentida els que se'ns diu perquè ens les creiem d'una manera nova?

La situació dels pobres és permanent, la dels propers i la dels del Tercer Món, però uns i altres estan esperant la nostra «aproximació». Per

aquest motiu, no es tracta només de fer passadissos o corredors humanitaris d'emergència per anar a portar, en un moment donat, aliments i medicines i tranquil·litzar d'aquesta manera les nostres consciències, sinó d'una manera de ser per als que volguem ser deixebles de Crist. Perquè aquestes multituds ens interpel·len reclamant condicions humanes i socials que facin possible la seva promoció individual i col·lectiva, processos educatius i d'aprenentatge laboral i recursos per al desenvolupament i la convivència social. També volen autoritats que governin els pobles no arbitràriament, sinó en la justícia i l'atenció a les capes més desfavorides de la societat, nacions desenvolupades que no s'aprofitin de les matèries primeres dels pobles pobres i no els sedueixin amb la venda d'armes pel seu extermini mantenint-los en circumstàncies inhumanes... Una opinió pública que tots podem formar perquè creïxi la civilització de l'amor en la solidaritat, la justícia i la pau.

Crist-home o ens condueix en aquesta direcció o és falsejat en la seva humanitat, que seria la gran heretgia del nostre temps. Per aquesta raó, el Papa, en la preparació d'aquests anys per al nou mil·lenni, recordant que Jesús va venir a evangelitzar els pobres, afirma que cal subratllar més decididament l'opció preferencial de l'Església pels pobres i marginats: «S'ha de dir que el compromís per la justícia i per la pau en un món com el nostre, marcat per tants conflictes i per intolerables desigualtats socials i econòmiques, és un aspecte destacat de la preparació i celebració del Jubileu.»

José Delicado
arquebisbe de Valladolid

TERRA SANTA

PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS

AMB ELS FRANCISCANS
—CUSTODIS DELS SANTS LLOCS—

Vol regular - Hotels 1a categoria - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac Tiberiades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

DATES:

Del 18 al 25 de juny

Del 17 al 24 de juliol

Del 6 al 13 d'agost

Del 1 al 8 de setembre

ALTRES PELEGRINATGES

Del 15 al 22 de Maig:

Ruta de St. Pau / Grècia

Del 3 al 22 de setembre:

Ruta de St. Pau / Turquia

i el 20 al 29 d'octubre:

Sinai / Terra Santa

Inscripció i informes: Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80
08021 Barcelona - Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88 - Fax 202 27 57

El Via Crucis, un recorregut de fe per la Passió del Senyor

Poques devocions populars estan tan arrelades a la Quaresma i la Setmana Santa com el Via Crucis, una pregària i meditació sobre els esdeveniments que li van passar a Jesucrist camí de la creu. A continuació, transcrivim per als nostres lectors alguns dels textos evangèlics en què es fonamenten les catorze «estacions» del Via Crucis. Els gravats pertanyen a l'artista italià Clario Onesti.

I- L'agonia de Crist a Getsemani

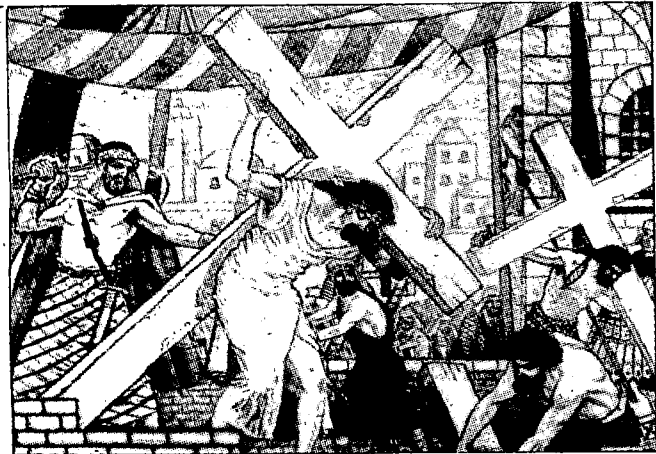
Llavors Jesús va amb ells fins a una propietat anomenada Getsemani, i diu als deixebles: «Seieu aquí mentre vaig allà a pregar.» I prenent amb ell Pere i els dos fills de Zebedeu, va començar a sentir tristesa i angoixa. En aquell moment els diu: «Sento a l'ànima una tristesa de mort; quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi» (Mt. 26, 36-38).

II- La traïció de Judes

Judes, el que l'entregava, coneixia el lloc, perquè Jesús s'havia reunit allà moltes vegades amb els seus deixebles. Judes hi arriba amb la cohort i els guàrdies enviats pels grans sacerdots i els fariseus, amb llanternes, torxes i armes. El traïdor els havia donat aquest senyal: «És el qui jo besaré, deteniu-lo» (Jn. 18, 2-3; Mt. 26, 48).

Encara estava parlant quan s'hi va presentar un grup; l'anomenat Judes, un dels Dotze, anava el primer, i es va apropar a Jesús per fer-li un petó. Jesús li va dir: «Judes, amb un bes traïxes el Fill de l'Home?» (Lluc. 22, 47-48).

III- Jesús a casa d'Anàs

El gran sacerdot va interrogar Jesús sobre els seus deixebles i la seva doctrina. Jesús li va respondre: «Jo he parlat obertament al món. Sempre ensenyava a les sinagogues i en el temple, on es reuneixen tots els jueus. Mai no he dit res d'amagat. Per què em preguntes així? Pregunta als qui m'escoltaven què és el que jo deia; ells saben quines coses he dit.» Així que Jesús va parlar, un dels guardes que eren allà li va pegar una bufetada dient: «És aquesta la manera de contestar el gran sacerdot?» Jesús li va respondre: «Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, perquè em pegues?» (Jn. 18, 20-23).

IV- Jesús és negat per Pere

Pere va intervenir i li va dir: «Encara que tots s'escandalitzin de tu, jo mai m'escandalitzaré.» Jesús li va dir: «T'ho asseguro, Pere: avui no cantarà el gall que no hagi negat tres vegades que em coneixes.» Pere li digué: «Senyor, encara que hagi de morir amb tu, jo no et negaré» (Lluc. 22, 33-35).

Mentre Pere era a baix, al pati, va arribar una de les criades del gran sacerdot, i en veure Pere escalfant-se, se'l quedà mirant i li diu: «Tu també hi anaves, amb el Natzarè, amb Jesús.» Però ell ho va negar: «No sé ni entenc de què parles», i va sortir a fora, al vestíbul, i va cantar un gall. La criada el va veure i una altra vegada va dir als que eren allà: «Aquest és un d'ells.» Però ell ho tornava a negar. Poc després, els que eren allà van tornar a

dir a Pere: «És veritat que ets un d'ells: si fins i tot ets galileu!» Però ell es posà a maleir i a jurar dient: «Jo no conec aquest home de qui em parleu!» A l'instant va cantar el gall per segona vegada. I Pere va recordar el que li havia dit Jesús: «Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres

vegades.» I va esclatar en plors (Mc. 14, 66-72).

V- Jesús és jutjat per Pilat

Cada festa, el governador acostumava a concedir al poble la llibertat d'un pres, el que la gent volia. Llavors tenien un pres famós, anomenat Barrabàs. I quan ells estaven reunits, Pilat els digué: «Qui voleu que us deixi lliure, Barrabàs, o Jesús, l'anomenat Messies?» Van respondre: «A Barrabàs!» Pilat els diu: «I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?» Tots van respondre: «Que el crucifiquin!» (Mt. 27, 15-17, 22).

VI- Jesús és coronat d'espines

Llavors Pilat va fer assotar Jesús. Els soldats li van posar al cap una coro-

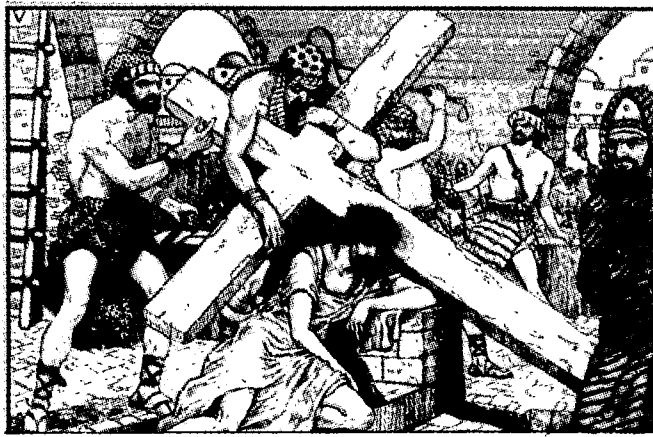
na d'espines que havien trenat i el cobriren amb un mantell de porpra; i apropant-se a ell, li deien: «Salve, rei dels jueus» (Jn. 19, 1-3).

VII- Jesús carregat amb la creu

Quan es van haver burlat d'ell, li van treure el mantell, li van posar les seves robes i el van dur a crucificar. (Mt. 27, 31).

VIII- El Cireneu ajuda Jesús

I van obligar a un que passava, Simó de Cirene, que tornava del camp, el pare d'Alexandre i de Rufus,

que portés la seva creu (Mt. 15, 21).

IX- Jesús i les dones de Jerusalem

El seguia una gran gentada del poble i moltes dones feien mostres de dol i es planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: «Fillles de Jerusalem, no ploureu per mi; ploureu per vosaltres mateixes i pels vostres fills. Perquè vénen dies en què es dirà: "Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!" Llavors començaran a dir a les muntanyes: "Cieu damunt nostre!", i als turons: "Cobriu-nos!" Perquè, si tracten així l'arbre verd, que serà del sec?» (Lluc. 23, 27-31).

X- Jesús és crucificat

El van conduir al lloc del Gòlgota, que vol dir: Càlvari. Li donaven vi adobat amb mirra, però ell no en va prendre. Llavors el van crucificar i es van repartir els seus vestits jugant-se'l als daus a veure què treia cadascú. Eren les nou del matí quan el van crucificar. I estava posada la inscripció de la causa de la seva condemna: «El Rei dels jueus.» Juntament amb ell van crucificar dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra. Així es va complir l'Escriptura que diu: El van considerar un bandoler» (Mc. 15, 22-28).

XI- Jesús i el Bon Lladre

Un dels criminals penjat a la creu l'insultava dient: «No ets el Messies? Doncs salva't tu mateix i a nosaltres!» Però l'altre li va respondre dient: «Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament,

perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.» Jesús li va dir: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís» (Lluc. 23, 39-43).

XII- Maria al costat de la creu

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la seva mare: «Dona, aquí tens el teu fill.» Després va dir al deixeble: «Aquí tens la teva mare.» I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva (Jn. 19, 25-27).

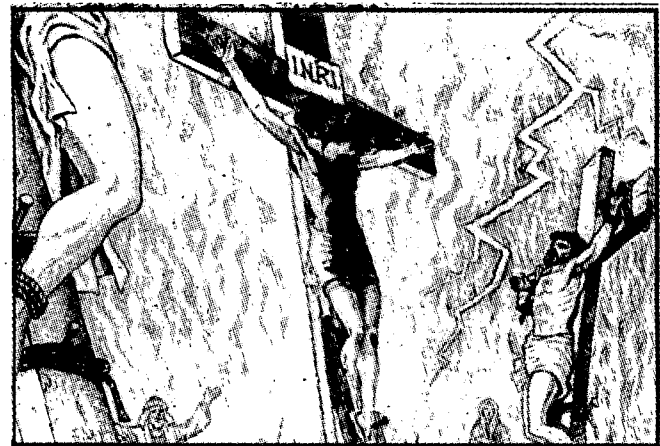
XIII- Jesús mor a la creu

Després d'això, Jesús, sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de

complir l'Escriptura, va dir: «Tinc set.» Hi havia un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un mànec d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. Quan Jesús va prendre el vinagre, va dir: «Tot s'ha complert.» Llavors va inclinar el cap i va lliurar l'esperit» (Jn. 19, 28-30).

XIV- Jesús és sepultat

Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús, d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per treure el seu cos de la creu. Pilat li va concedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem —el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit— amb una barreja de mirra i àloe, d'unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no s'ha

via posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús (Jn. 19, 38-42).

BARCELONA

• **SANTA ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE BARCELONA.** — El **23 de març**, *Diumenge de Rams*: a les 10.30, laudes; a les 11.00, benedicció de les palmes i Eucaristia. Dia **25**, *Dimarts Sant*: a les 11.00, missa crismal. Dia **26**, *Dimecres Sant*: a les 19.30, celebració penitencial. Dia **27**, *Dijous Sant*: a les 19.30, missa de la Cena del Senyor; a les 23.00, vetlla eucarística. Dia **28**, *Divendres Sant*: a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 15.00, sermó de les Set Paraules, predicat per Josep M. Martí Bonet, canonge; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor; a les 18.30, Via Crucis. Dia **29**, *Dissabte Sant*: a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 22.00, vetlla pasqual. Dia **30**, *Pasqua de Resurrecció*: a les 11.30, rés de sexta; a les 12.00, Eucaristia i benedicció papal.

• **PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA.** — Celebracions de Setmana Santa amb llengua de signes, a la parròquia de Santa Teresa del Nen Jesús, Via Augusta, 68 - Barcelona. **Rams, 22 de març**: a les 17.30, benedicció de rams i missa. *Dijous Sant*: a les 17.30, missa de la Cena del Senyor. *Divendres Sant*: a les 12.30, la Passió del Senyor. *Vetlla Pasqual*: dissabte, a les 19.00, celebració pasqual i missa.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DELA MERCÈ.** — *Diumenge de Rams*: a les 11.45, benedicció dels rams. Misses a les 11.00, 12.00, 13.00 i 20.00. *Dijous Sant*: a les 18.00, confessions; a les 20.00, celebració del Sopar del Senyor. Reserva del Santíssim, torns de vetlla i adoració. *Divendres Sant*: a les 13.00, celebració de la Passió i Mort del Senyor; a les 18.30, Via Crucis. *Dissabte Sant*: a les 18.00, confessions; a les 22.00, solemne vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua de Resurrecció*: misses com els diumenges. Renovació de les promeses del Baptisme.

• **PARRÒQUIA DE SANT GENÍS DELS AGUDELLS.** — C/ Saldes, 3 - 08035 Barcelona, tel: 417 05 15. *Diumenge de Rams*: benedicció dels rams i missa; a les 11.00, en castellà, i a les 12.00, en català. Dia **27**, *Dijous Sant*: a les 20.00, Cena del Senyor; a les 20.00, Hora Santa davant del monument. Dia **28**, *Divendres Sant*: a les 17.00, celebració de la Passió; a les 20.00, Via Crucis interparroquial a l'Hospital de Sant Rafael. Dia **29**, *Dissabte Sant*: a les 21.30, vigília pasqual. Dia **30**, *Diumenge de Pasqua*: a les 11.00, missa solemne en castellà, i a les 12.30, missa solemne en català.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN DE GRÀCIA.** — Plaça Virreina/Astúries. *Diumenge de Rams*: a les 11.30, benedicció de rams a la plaça de la Virreina, processó i Eucaristia. *Dilluns Sant*: a les 20.45, celebració comunitària de la Penitència. *Dijous Sant*: a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; a les 22.00, Hora Santa. *Divendres Sant*: a les 10.00, ofici de lectures i laudes; a les 12.00, Via Crucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor. *Dissabte Sant*: a les 10.00, ofici de lectures i laudes; a les 22.00, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: misses a les 9.00, 11.30, 13.00 i 20.30.

• **ANFE. VETLLA DE DIJOUS SANT.** — Se celebrarà a l'església del Santíssim Sagrament, c/ Aragó, 268 - Barcelona, el **27 de març**. *Dijous Sant*. Començarà a les 22.00, amb la celebració de la missa del Sant Sopar, que presidirà Mn. Salvador Cristau, vicerector del Seminari. A continuació, uns punts de reflexió, dirigits també per Mn. Cristau, i els torns d'adoració fins al matí del *Divendres Sant*. Tots hi sou convidats.

• **SETMANA SANTA AL TEMPLE DEL TIBIDABO.** — El **23 de març**, *Diumenge de Rams*, a les 12.00, benedicció de rams a la terrassa de la basílica. A la cripta, misses, seguint l'horari dels dies festius. Els dies **24, 25 i 26**, *Dilluns, Dimarts i Dimecres Sants*, conferències quaresmals per als feligresos de la parròquia del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo. Obertes a tothom. Dia **27**, *Dijous Sant*: a les 18.30, missa vespertina de la Cena del Senyor; a les 21.15, Hora Santa; durant la nit, vetlla extraordinària de l'Adoració Nocturna, oberta als qui desitgin assistir-hi; a les 22.30, autobús a la plaça Lesseps, cantonada c/ Pérez Galdós, i

tornada a les 6.00. Dia **28**, *Divendres Sant*: a les 8.00, laudes; a les 11.30, ofici de lectura; a les 12.15, Via Crucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor. Dia **29**, *Dissabte Sant*: a les 23.00, solemne vetlla pasqual; a continuació, Adoració Nocturna; a les 22.30, autobús a la plaça Lesseps, i tornada a les 0.30 i a les 6.00. Dia **30**, *Pasqua de Resurrecció*: misses segons l'horari dels dies festius.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.** — *Diumenge de la Passió del Senyor o de Rams*: a les 11.15, benedicció dels rams, processó per la plaça del monestir i missa conventual. *Dijous Sant*: de 18.00 a 19.00, seran atesos els que vulguin celebrar el sagrament de la Penitència amb confessió individual; a les 19.30, missa del Sant Sopar del Senyor i reserva de l'Eucaristia. L'església quedarà oberta fins a les 22.00 per a l'adoració de l'Eucaristia. *Divendres Sant de la mort del Senyor*: a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona; a les 18.00, solemne celebració de la mort del Senyor. *Dissabte Sant de la sepultura del Senyor*: a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 19.00, vespres. *Diumenge de la Pasqua de Resurrecció*: a les 22.30 (del dissabte), solemne celebració de la vetlla de pasqua; a les 13.00, missa de pasqua; a les 19.00, vespres conclusives del Triduum pasqual.

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.** — Monges Carmelites, C/ Panamà, 12 - 08034 Barcelona. *Diumenge de Rams*: a les 12.00, benedicció de rams i Eucaristia. *Dijous Sant*: a les 18.30, missa de la Cena del Senyor. *Divendres Sant*: a les 10.30, ofici de lectures; a les 17.00, acció litúrgica

de la Passió del Senyor. *Dissabte Sant*: a les 10.30, ofici de lectures; a les 18.45, vespres; a les 22.00, celebració de la vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 12.00, missa de Resurrecció.

• **MONESTIR DE MONGES JERÒNIMES.** — C/ Bellesguard, s/n - 08035 Barcelona, tel. 417 36 66. *Diumenge de Rams*: a les 11.00, benedicció de palmes i Eucaristia; a les 19.00, vespres. *Dijous Sant*: a les 19.00, missa del Sant Sopar del Senyor; a les 10.45, completes i Hora Santa. *Divendres Sant*: des de les 8.30 a la 1.45 del matí, hores litúrgiques; a les 15.30, nona i *Recordare*; a les 16.30, solemne acció litúrgica de la Passió; a les 21.15, completes. *Dissabte Sant*: des de les 8.30 a la 1.45 del matí, hores litúrgiques; a les 22.30, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 8.30, laudes; a les 10.45, tèrcia i Eucaristia; a les 19.00, vespres.

GIRONA

• **MONESTIR CISTERCENC DE SANTA MARIA DE CADINS.** — Sant Medir (Girona). *Diumenge de Rams*: a les 11.00, benedicció de rams i Eucaristia; a les 19.00, vespres. *Dijous Sant*: a les 17.00, missa vespertina de la Cena del Senyor; a les 21.00, Hora Santa. *Divendres Sant*: a les 7.30, laudes; a les 10.00, ofici de lectures; a les 15.00, celebració de la Passió del Senyor; a les 20.00, completes. *Dissabte Sant*: a les 7.30, 10.00 i 18.30, hores litúrgiques; a les 20.30, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 8.00, laudes; a les 11.00, Eucaristia; a les 19.00, vespres.

TARRAGONA

• **PARRÒQUIA DE SANT BARTOMEU.** — Albinyana. *Dissabte, 22 de març*, a les 22.00, i el **23 de març**, *Diumenge de Rams*, posada en escena de quadres de la Passió, en la qual hi prenen part molts joves de la població. Per a més informació, adreceu-vos a la parròquia de Sant Bartomeu, Pl. Major, 4 - 43716 Albinyana, tel. 977/ 68 78 37 i 65 14 19.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLBONA.** — Vallbona de les Monges. *Diumenge de Rams*: a les 10.45, benedicció de rams i Eucaristia; a les 19.00, nona. *Dijous Sant*: a les 19.00, Cena del Senyor; a les 21.30, completes i hora de vetlla. *Divendres Sant*: a les 7.00, 9.00, 13.00 i 15.45, hores litúrgiques; a les 17.00, celebració de la Passió; a les 21.00, completes. *Dissabte Sant*: a les 7.00, 8.30, 13.00, 15.45 i 19.30, hores litúrgiques; a les 22.30, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 8.00, laudes; a les 8.45, tèrcia; a les 11.00, Eucaristia.

